

Aşk-ı Şehadet

feta

Aşk-ı Şehadet

(Şehid Abdülhüseyin Borunsî'nin ailesi ve
cephe arkadaşlarından derlenmiş hatıralar)

Derleyen
Said Akif

Çeviri
Betül Akbulut

AŞK-I ŞEHADET

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 24887

ISBN: 978-605-5030-21-6

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2015

Feta Yayıncılık: 11

Hatıra: 2

Kitabın özgün adı: Kahkehâ-i Nerm Kûşk

Derleyen: Said Akif

Çeviri: Betül Akbulut

Yayın Yönetmeni: Önder Türkeli

Yayına Hazırlayan: Ersan Güngör

Editör: Ozan Kemal Sarılioğlu

Sayfa Düzeni: DBY Ajans

Kapak Tasarımı: Sercan Arslan

Baskı / Cilt:

Step Ajans Matbaacılık (Sertifika No: 12266)

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar/İstanbul - Tel: 0212-4468846

© Feta Yayıncılık, 2015

Bu kitabın tüm yayın hakları, Feta Yayıncılık'a aittir. Kitabın tamamı ya da bir bölümü izinsiz olarak hiçbir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz.

Kütüphane Bilgi Kartı / Library Cataloging-in-Publication Data (CIP)

Aşk-ı Şehadet, Derleyen: Said Akif, Çeviri: Betül Akbulut

ISBN: 978-605-5030-21-6, Ebat: 12,0 x 19,5 cm, 336 s.

1-İran-İrak Savaşı 2-İran İslam Devrimi 3-Şehadet

Önsöz Yayıncılık
kuruluşudur.

Akşemsettin Mah. Akdeniz Cad. No: 74/3 Fatih/İstanbul

Tel.-Faks: +90 212 534 30 16

www.fetayayincilik.com • bilgi@fetayayincilik.com

İçindekiler

Birinci Baskı İçin Önsöz	11
Üçüncü Baskı İçin Önsöz.....	13
Biyografi.....	17
En İyi Neden	19
<i>Şehidin Annesi</i>	
Albayın Villası	21
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Dünya Saadetine Eremeden Ölen Fatıma ve O Gecenin Sırrı....	27
<i>Masûme Sebokhiz (Eşi)</i>	
Köyün Tek Camisi.....	42
<i>Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî</i>	
Zahedan'a Yolculuk.....	44
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	

Üşüyen İşçi.....	49
<i>Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî</i>	
İbibik Tükürüğü	52
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
İdam Hükümü.....	55
<i>Masûme Sabokhiz</i>	
Çekiliş.....	67
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Silah	70
<i>Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî</i>	
Gerçek Melek	72
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
İstisna Ev	74
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Allah Yolunda Adak.....	82
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Düşük Not.....	84
<i>Ebulhasan Borunsî</i>	
Dönüşü Olmayan Operasyon.....	87
<i>Hüccetü'l İslam Muhammed Rıza Rızâî</i>	
Ümmü Ebiha'nın (Hz. Fatıma) İnayeti	91
<i>Hüccetülislam Muhammed Rıza Rızâî</i>	
Yemek Kuyruğu	93
<i>Hüccetülislam Muhammed Rıza Rızâî</i>	
Altın Yüzük	95
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Son Dilek	98
<i>Hamit Halhali</i>	
RPG Silahlı Birlikleri.....	100
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
İlahî Reçete.....	102
<i>Mecid Ahavan</i>	

Hacı'ya Selam Söyleyin.....	105
<i>Mecit Ahavan</i>	
Zorunlu Konuşma.....	108
<i>Mecit Ahavan</i>	
Eşim ve Yüz Huri.....	110
<i>Mecit Ahavan</i>	
124. Tepe'nin Hatırası.....	112
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Belediye Başkanı	117
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Namaz Aşkı.....	119
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Herkes İçin Meyve	121
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Komutanlık Prestiji.....	123
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Kuşk'un Yumuşak Toprakları ve Borunsî'nin Hatırası.....	125
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Lütufsuz Komutanlık	144
<i>Ebulhüseyin Borunsî</i>	
Fener.....	147
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Sekizinci İmam Rıza (a.s)'ın Lütfu	150
<i>Mecid Ahavan</i>	
Bir Damla Gözyaşı.....	153
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Hac Yolculuğu Masrafları	159
<i>Sadık Celâlî</i>	
Özel Hediyeler.....	161
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Devletin Mumu.....	165
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	

Çamaşır Makinası.....	168
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Ailemin Hissesi	171
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Zor Şartlar.....	173
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Boş Kutular	176
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Özel Oda.....	178
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Yeni Üniforma	181
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Operasyondan Sonra	184
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Sitem	187
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Garez ve Hastalık.....	189
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Evlat Sevgisi	191
<i>Hüccetülislam Muhammed Rıza Rızâî</i>	
Tevazu.....	194
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Küçük Bir Mesuliyet.....	196
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Operasyon ve Ameliyat.....	202
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Keşfetme	205
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Heft Dehane Köprüsü Yakını	207
<i>Maşallah Şahmuradî</i>	
Doğru Eğitim.....	211
<i>Ebu Hasan Borunsî</i>	

Bir Tevessül	224
<i>Seyyid Hasan Murtazevî</i>	
Eğrilmiş Antenler	227
<i>Ali Ekber Muhammed Pûyâ</i>	
İlk kişi.....	231
<i>Muhammed Hüseyin Şabanî</i>	
Son kişi.....	235
<i>Muhammed Hüseyin Şabanî</i>	
El Bombası Tepeleri	238
<i>Hamid Halhâlî</i>	
Baldan Tatlı	243
<i>Muhammed Hüseyin Şabanî</i>	
Mangalar	246
<i>Seyyid Kâzım Hüseyinî</i>	
Nefis Muhasebesi.....	277
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Kefenim.....	282
<i>Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî</i>	
Ömür Alnı.....	284
<i>Mecid İhvan</i>	
Dört yoldaki Hendek.....	286
<i>Abbas Teymurî</i>	
Taşsız Kabir.....	290
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Elveda Baba.....	297
<i>Ebulhasan Borunsî</i>	
Hazır Kıta	300
<i>Mecid İhvan</i>	
Unutulmaz Bir Gece	308
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Vuslat.....	310
<i>Masûme Sebokhiz</i>	

Şehidin İnayeti	312
<i>Masûme Sebokhiz</i>	
Vasiyetnameden Bir Bölüm.....	314
<i>Serdar-ı Reşid-i İslâm Hacı Abdülhüseyin Borunsî</i>	
Okuyucu Mektupları.....	317
Fotoğraflar	329

Birinci Baskı İçin Önsöz

Eğer insan Allah'ın nuruyla nurlanırsa melekler onun önünde eğilir.

Bedir Operasyonu'ndan birkaç gün önceydi. Şehid Borunsî yer yer, Bedir Operasyonu'nda şehid olacağına dair vurgular yapıyordu. Bunu o kadar emin bir şekilde dile getiriyordu ki, bir gün: “Eğer ben bu operasyonda şehid düşmezsem Müslümanlığımdan şüpheye düşün” demişti. Hatta bazı arkadaşlara şehid olacağı tarihi ve yeri de söylemişti ve birkaç gün sonra söyledikleri gerçekleşmişti.

Bu tür garip olaylar, şehid Borunsî'nin hayatında defalarca tekrarlanmıştı. Bu değerli şahsiyetin hayatı boyunca değişik alanlarda yaşadığı başarılar ve başına gelen ilginç olaylar bizim için ilgi çekiciydi.

Bir inşaat işçisi olan şehid Borunsî, İran İslam Devrimi'nden önce Allah yolunda bir çok işkenceye maruz kalmış, devrimden

sonra ise tekamül yolunda gösterdiği çabalar ve çalışmalarından dolayı herkesin diline düşmüş, hatta yabancı medyada bile adı anılır olmuş ve küfrün elebaşları onun başına ödül koymuştu.

Ama bir de olayın iç yüzüne baktığımızda bizi asıl düşünmeye sevk eden; bu değerli şehidin başarısı, dürüstlük ve takvası, kulluk bilinci ve doğrular karşısındaki takdire şayan değişmez tavrıdır.

Ehl-i Beyt ve İmam-ı Zaman karşısındaki kayıtsız şartsız teslimiyeti, onların yolunu sürdürme noktasındaki sadakati ve ihlası, onun, temiz Ehl-i Beyt ve İmam-ı Zaman'ın inayetine ve yardımlarına mazhar olmasına sebep olmuştur.

Küfür ve nifak ehli hiçbir zaman bu tür şahsiyetlerin ve İslam Devrimi'nin oluşumunda gaybî yardımların hakikatlerini kabullenmek istememişlerdir. Onlar, kutsal İslam İnkılabı nizamının hiç bir zaman zillate boyun eğmeyeceğini ve ilahî bir koruma altında bulunduğunu, gaybî yardımlar sayesinde bütün planlarının alt üst olduğunu ve en güçlü silahlarına bile galip geldiği hakikatini görmezden gelmişlerdir.

Hatıralardan oluşmuş elinizdeki bu naçiz eser, değerli İslam askeri Şehid Hacı Abdülhüseyin Borunsî'nin hayatındaki fedakârlık ve ilginç olayların bir kısmına değinmek amacıyla derlenmiş ve dünyanın bir çok yerindeki Ehl-i Beyt takipçilerine İslam dinini ve maneviyatını yok etme düşüncesinin hiçbir zaman başarıya ulaşamayacağını, her zaman yenilgiye mahkum bir düşünce olduğunu anlatmak için oluşturulmuştur.

Said Akif

Üçüncü Baskı İçin Önsöz

*Ben senin kapında bir kölen ve hizmetçinim ya Ali
Sana kin besleyen benimde düşmanımdır ya Ali
Binlerce kez canım sana feda olsun ya Ali
Ben bugün hayattaysam, senin fedakârlıkların neticesinde ya Ali
Yarın kıyamette İmamların temiz ruhlarına kefil ol.*

Ben her zaman yazılarımin başında, söylemek istediklerimi Sadi Şirazi'nin şiirlerinden bir bölümle başlayarak anlatmayı tercih ederim.

*“Sevgili'nin hakkında söylediğim her şeyin dışında,
Ömrüm boyunca söylediğim her şeyden pişmanım.”*

Bazen bana, “Yazdığın kitaplardan hangisiyle daha çok gönül bağı kurdun?” diye sorduklarında, her zaman, “İçinde kendimden bahsetmediğim, kendi hayal ürünüm olmayan

yazılarım” diye cevap vermişimdir. Yazdığım eserin ilahî ve manevî içerikli olması benim için yeterlidir.

Kısaca özetlemem gerekirse; eğer içimde hakikati arama duygusu olmasaydı hiçbir zaman bu kitabın telifi için ilgi duymayacak, belki de anlamsız ve ölümlerden farksız geçen bir hayatım olacaktı.

Bu yazılanlar da “Kuşk’un Yumuşak Toprakları”^[*] adlı kitabın önsözünü yazmaya giriş olsun.

Ben ilk kez şehid Abdülhüseyin Borunsî’nin resmini Ahvaz şehrinde 92. Ordu’ya bağlı Zırlı Birliğin merkezinde görmüştüm. Resmine yansıyan iç dünyasındaki maneviyat ve sadakat beni derinden etkilemişti. Her resimde görmediğim bir durumdu bu. Resmin altında büyük puntolarla şöyle yazıyordu: “İslam ordusunun olgun ve değerli komutanı şehid Hacı Abdülhüseyin Borunsî. On sekizinci Cevadu’l-Eimme Tugayı Komutanı.”¹

Şehid Borunsî’nin fotoğrafının yanındayken, cephe arkadaşlarından biri onun hakkında bana şunları söyledi: “Şehid Borunsî bir inşaat işçisi idi. Hz. Sıddıka (Hz. Fatıma) (s.a.), rüyasında ona şehadet tarihi ve yerini bildirmişti.”

Şehid Borunsî’nin temiz Ehl-i Beyt (a.s.) indindeki özel konumu, kendisinin Ehl-i Beyt’e olan sonsuz ilgisi ve saygısı, benim ilk önce “*Ateşin Ortasında Dans*” isimli romanı yazmama, sonra da “*Kuşk’un Yumuşak Toprakları*” kitabını oluşturma ve esirlerin hayatını ve “Kutsal Savunma” gerçeklerini araştırmama neden olmuştu.

[*] Kitabın orijinal ismi bu olmasına rağmen, eserin içeriğinden esinlenerek “Aşk-ı Şehadet” ismini verdik.

¹ Söz konusu resim, kitabın sonunda fotoğraflar bölümünün ilk sayfasında bulunmaktadır.

Bu alanda faaliyete başladıktan sonra oldukça başarılı çalışmalarım oldu. Çalışmalarım sırasında bir çok sıkıntıyla da karşılaşmama rağmen ara vermeden Allah'ın yardımıyla devam edeceğim.

Elinizdeki kitabın son baskısında bazı değişiklikler oluşturuldu. Kitabın metni yeniden gözden geçirildi ve yeni sayfa düzeni ve yeni bir kapak oluşturuldu. “Kutsal Savunma” döneminde tanıdığım mütevazı ve değerli komutanlardan birinin önerisiyle her hatıranın bulunduğu sayfanın başına ilgili resimler yerleştirildi. Söz konusu uygulamayı şu an basım aşamasında olan “Cennet Yolcusu” adlı kitabımda, basımı yeni tamamlanan “İrfan Yolcusu” adlı kitapta ve elinizde bulunan bu kitapta gerçekleştirdim. Resimlerin toparlanması, rötuş, hikâyelerle uyumlu hale getirilmesi sayfa düzenlemesi gibi çalışmalar neredeyse kitabın yazılması kadar zaman aldı desem abartmış olmam. Kitabın sonuna bazı fotoğraflar ve okuyucuların mektuplarını da ekledik. Mektuplardan biri, cephede kimyasal saldırıya maruz kalarak gazi olan, güçlü bir kaleme sahip, 28/06/2004 tarihinde hakkın rahmetine kavuşarak şehidler kervanına katılan değerli komutan Hacı Muhammed Hüseyin İsmetipur kardeşime aittir. Hatıraların bir araya getirilmesi ve hangi komutanlara ait olduğu konusundaki belgelerin toparlanması konusunda Muhammed Hüseyin kardeşimin büyük emekleri vardır. Rabbimden, emeklerinin karşılığını ebedi âlemde en güzel şekliyle vermesini temenni ediyorum.

Bana verdiği sonsuz desteklerinden dolayı değerli eşime teşekkürü borç bilirim. Eşim her zaman kitaplarımın ilk okuyucusu ve ilk eleştirmeni idi. Onun sabrı ve yokluğumda karşılaştığı sıkıntılar karşısındaki tahammülü olmasaydı

bugün elinizdeki bu eser tamamlanamayacaktı. Hayatımın değerli meyveleri iki oğlum Muhsin ve Abdulgaim'e de babalarının yoğunluğunu nedeniyle eve geç gelişi ve kendilerine zaman ayıramaması karşısında gösterdikleri olgunluktan dolayı teşekkür ediyorum. Elbette eşim ve çocuklarım daha çok bu ülkede, Allah yolunda canlarını feda eden şehidlere ve daha önemlisi şehidlerin uğrunda canlarını verdikleri değerlerimize olan sevgi ve saygıları nedeniyle bunca sıkıntıyı omuzladılar. Eğer böyle olmasaydı benim bu çabalarım meyvesini veremezdi.

Said Akif
Mayıs 2005, Meşhed

Biyografi

1942 yılında “Türbet-i Hayderiyye” şehri civarında “Golbuy-i Kedken” köyünde dünyaya gözlerini açtı. Vahiy Kitabı’ndaki “*Elestu bi Rabbikum*” sorusuna “*Evet sen benim Rabbimsin*” diye cevap verircesine güzel ve anlamlı bir isim koydular kendisine: “Abdülhüseyin.”

Küfür ve tağuta karşı isyankâr ruhu ilkokul sıralarında kendini gösteriyordu. İlkokul dördüncü sınıftayken tağutî rejimin öğretmenleri ve okulun baskıcı ortamına dayanamayıp okuldan kaçarak tahsilini yarıda bırakır. 1962 yılında askere gittiğinde, dinî inanç ve değerlerine bağlılığın-dan dolayı dönemin zalim rejimi askerlerinin baskı hakaret ve iftiralarına maruz kalır.

1968 yılında, dindar ve manevî yönü güçlü olan bir ailenin kızıyla evlenir. Bu evlilik aynı zamanda onun hâkim rejime karşı mücadelesinin daha da çok güçlenmesinde önemli bir dönüm noktası olmuştur. Aynı yıl, rejimin döviz

kurundaki düzenlemeleri ve diğer bazı girişimlerine karşı yapılan itirazlarda aktif rol almış ve bu faaliyetler nedeniyle yaşadığı şehirden Meşhed'e yerleşmesi gerekmiştir. Bu değişimler onun hayatında yeni sayfaların açılmasına da neden olacaktır.

Bir süre sonra, manevî bir hedefle yorucu bir meslek olan inşaat ustalığı işinde çalışmaya başlar. Zamanla inşaat ustalığının yanında medrese dersleri de almaya başlar. İleriki yıllarda, tağutî rejime karşı yapılan itirazlar hızla artar, o da art arda hapis cezaları alır ve Savak tarafından acımasız işkencelere maruz kalır. İslam İnkılabı'nın zafere ulaşmasından sonra ise Devrim Muhafızları Vurucu Timi'ne girer ve ustalık mesleğini bırakır. İran ve Irak arasında zorunlu savaşın başlamasıyla, savaşın ilk günlerinden itibaren cepheye gider ve bu, onun hayatında yeni bir dönemin başlangıcı olur.

Cephede gösterdiği başarı ve olgunluk neticesinde birçok görev ve sorumluluk üslenir. Son olarak Hayber Operasyonu'ndan önce 18. Cevadu'l-Eimme Tugay Komutanlığı'na getirilir.

Cevadu'l- Eimme Tugay Komutanlığı görevindeyken, Bedir Operasyonu'nda göstermiş olduğu dillere destan fedakârlığı ve başarısının ardından şehadet şerbetini içmiştir.

Bu değerli şahsiyet 14 Mart 1984 tarihinde şehid oldu. Kendisinin de çok arzu ettiği gibi cesedi bulunamamıştır. 29 Nisan'da Meşhed'de onun için gıyabî cenaze namazı kılınmıştır.

En İyi Neden

Şehidin Annesi

Bizim köyümüzde sadece bir okul vardı, o da ilkokuldu. O zamanlar Abdülhüseyin dördüncü sınıfa gidiyordu. Hem çalışıp hem okula gitmesine rağmen notları her zaman iyiydi. Bir gün okuldan geldiğinde, hiçbir neden söylemeden “Yarından itibaren, artık okula gitmeyeceğim” dedi.

Ben ve babası şaşırarak birbirimize baktık. Böyle bir şeyi daha önce hiç dillendirmemişti. Babası sordu:

-Sen okulu seviyordun, neden gitmek istemiyorsun?

Tam bir şey söyleyecekti, ama gözleri doldu:

-Baba, yarından itibaren sana tarımcılık yaparım, sulama yaparım, ne istersen yaparım, ama artık okula gitmem, dedi ve birden ağlamaya başladı.

Bir şey olduğunu tahmin etmiştik, ama o gün ne kadar ısrar ettiysek de bir şey söylemedi.

Bir gün sonra baktık; ciddi ciddi okula gitmek istemiyordu. Bunun üzerine babası ısrar etti:

-Ya okula gidersin, ya da ne olduğunu söylersin.

Sonunda Abdülhüseyin ikna oldu:

-Ama baba, size söylemeye yüzüm varmıyor.

-Yavrucuğum, bana söyle o zaman?

Başını yere eğdi, hiçbir şey demiyordu. Utandığını düşündüm. Elini tutup, diğer odaya götürdüm. Biraz saçını başını okşadım. Sonra ağlayarak devam etti:

-O okul, artık necis oldu.

Şaşırdım:

-Neden oğlum?

Öğretmeninin adını söyleyip:

-Dün onu bir kızla... gördüm.

Utancından, lafını bitiremedi. Sadece ağlamaya başladı ve tekrar:

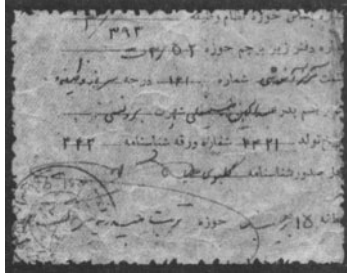
-Ben, artık o okula gitmeyeceğim.

Okulun, sadece bir öğretmeni vardı. O da Şah'ın adamlarındandı. Ama bu davranışlarından, haberimiz yoktu.

Konuyu babasına anlattım. Abdülhüseyin, bize hiçbir zaman yalan söylemezdi. Bu yüzden, babası da "Böyleyse ben de artık o okula gitmesini istemiyorum." dedi.

Bizim köyde o okuldan başka bir de medrese vardı. Ertesi gün, Kur'an öğrenmesi için oraya yazdırdık.²

² Bu olay hemen hemen 1954 yılında vuku buluyor.

Albayın Villası

Seyyid Kâzım Hüseynî

Bir gün, bana askerlik günlerinden bir hatırasını anlattı. Allah’a olan bağlılığından kaynaklanan, acı ve tatlı bir hatıra...

Askerliğimin ilk günlerinde “sıfır-dört” Bircend’e (eğitim kışlası) gittik.³ Askerî eğitim süreci bittiğinde, dağıtım işlemi başladı. Tüm gün boyunca, askerleri meydanda sıraya dizdiler.

Daha dağıtım işlemi bitmemişti ki, komutan kendisi askerlerin arasına girdi. Yavaş adımlarla, askerleri tek tek süzdü ve dikkatle onlara baktı. Birden durup, bir askerın yüzüne dik dik baktı. Baştan aşağı süzdü ve “Çık dışarı!” dedi.

Böylece, iki üç kişiyi daha seçti. Benim boyum uzundu. Geniş omuzlu, mazlum ve köylü bir görüntüm vardı. Komutan,

³ Bir ordu eğitim kampı. Horasan’ın güneyinde, Bircend şehrinde bulunuyor.

hâlâ çocuklar arasında gezinip inceliyordu ve bana yaklaşıyordu. Birden, benim önümde durdu. Soğukkanlı olmaya çalıştım. Yüzümü iyice inceledi. Sonra başta aşağı inceleyip beni de dışarı çıkarttı.

Arkamdan biri, yavaşça, “Ne mutlu sana!” dedi.

Sıradan dışarı çıkana kadar, iki üç kişi daha aynı şeyleri söyledi.

-Artık, hep rahat edeceksin.

-Askerliğinin sonuna kadar yaşadın.

Sıradan çıktıktan sonra, rütbeli biri adımı yazdı ve diğerlerinin yanına gönderdi. Çok merak etmiştim. Kendi kendime sordum, bana ne yapacaklar ki bu şehirli çocuklar, hep benim yerimde olmak istiyorlar?!

Birçoğu gıptayla bana bakıyordu. Sonunda herkesin içinden, dört-beş kişi seçildi. Rütbeli biri bizi yatakhaneye kadar götürdü. Eşyalarımızı bir an önce alıp gelmemizi istedi. Merakım arttı. Diğerleriyle pek samimiyetim olmadığı için ne olup bittiğini bir türlü sormadım. Eşyalarımı bir torbaya doldurup dışarı çıktım. Bir cip bizi bekliyordu. Torbaları arkaya koyup arabaya atladık.

O rütbeli askerle birlikte Bircend’e gittik. Birkaç dakika sonra, büyük bir villanın önünde durduk. Rütbeli bana dönüp inmemi emretti.

Kendisi, gidip evin kapısını çaldı. Torbamı alıp aşağı indim. “Sen, artık bu evin hizmetindesin. Evin sahibi, sana ne derse yapacaksın.”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. Tam bir şey diyecektim ki kapı açıldı. Hemen hemen sade görünümlü, yaşlı bir kadın,

kapı aralığından göründü. Çiçekli tülbindini düzelterek öne geldi. Rütbeli asker, onun konuşmasına fırsat vermeden beni göstererek, “Bu askeri, hanımın hizmeti için getirdik, onu hanımla tanıştırın.” dedi.

Hanım lafını duyunca, çok şaşırdım. Rütbeli asker giderken ona sordum:

-Benim silahım yok, hiçbir şeyim yok. Nöbet mi tutacağım, bekçilik mi yapacağım? Ne yapacağım?

Dalga geçerek güldü:

-Bugünden itibaren bu kıyafetleri bile çıkartıp, özel kıyafet giyinmen lazım.

Eğitim esnasında bize, “Bir üst rütbelin dahi sana ‘öl’ dese, sorgusuz sualsiz ölmen lazım.” diye öğretmişlerdi. Bu yüzden sözünü dinledim ve o kadının peşinden içeri girdim. Ama hâlâ bir kadının evinde ne yapacağımı düşünüyordum.

Giriş kapısının önünde bahçenin diğer tarafında, güzel bir bina göze çarpıyordu. Bahçenin büyüklüğü, rengârenk çiçekler ve uzun ağaçlar da çok güzel gözüküyordu. Kadın peşinden gelmemi söyledi. Torba sırtımda, onu takip ettim. Binanın içine girdik. Kadın, merdivenlerin önünde durdu. İkinci katta bir odayı gösterdi ve “Hanım ordalar.” dedi.

-Ne yapacağım belli mi? Bir bayanın yanına gidiyorum. Bu nasıl bir askerlik! diye itiraz ettim.

Birden korku yüzünü sardı. Yalvararak:

-Sessiz konuş oğlum! Hadi yukarı çık, hanım sana ne yapacağını söyler. Kötü biri değil.

Sorumu tekrarladım:

-Ne yapmam gerekiyor?

Sanki cevap vermeye korktu. Artık merakıma bir son vermek için, merdivenlerden yukarı çıktım. Odanın kapısı açıktı. Kapıyı çalamadım. Yerdeki el yapımı ve pahalı halı gözüme çarptı. Botlarımın bağını çözüp çıkarttım. İki üç adım ileri gidip, “Ya Allah!” dedim.

Bir ses gelmedi, tekrarladım: “Ya Allah, ya Allah!”

Bir genç bayanın sesini işittim, bana “Ne ‘Ya Allah’ı, gel işte içeri!” dedi. İçimden “Allah’ım, sana tevekkül ediyorum.” diyerek içeri girdim.

Gördüğüm manzaradan gözlerim karardı. Az kaldı yere yığılacaktım. Sence ne gördüm? Odanın köşesinde, koltukta açık, mini etekli bir bayan oturuyordu. Yüzü makyaj dolu, iğrenç bir vaziyette... ayak ayak üstüne atmış bakıyordu. Beni çok kötü ter bastı. Birkaç saniye, ne yapacağımı bilemedim. Kadın da sanki benim halimi anladı ve bir şey demedi. Kendime geldiğimde, geri geri gittim ve odadan nasıl çıktığımı hatırlamıyorum. Botlarımı ayağıma takıp bağlarını bağlamadan, torbamı aldım. Açık kadın, sinirli bir şekilde “Hey korkak! Nereye gidiyorsun? Çabuk buraya gel.” diye arkamdan sesleniyordu. Onun bağırmasına aldırmış etmedim. Merdivenleri hızlıca indim. Yaşlı kadının da yüzünün rengi solmuştu. Onu hiç umursamadım, bahçeye geçtim. Peşimden koşarak geldi. Tedirgin bir şekilde:

-Hanım sizi çağırıyor!

-O kadar çok bağırsın ki, canı çıksın.

-Gitmezsen, seni öldürürler.

Sinirli bir şekilde:

-Öldürsünler!

Zavallı kadın peşimden koşmaya devam ediyordu. Kapının önünde, askeriye'nin adresini bilmediğim aklıma geldi. Birden durdum, kadın da durdu.

-Sıfır-dört askeri birliği nerede?

Şaşkın bir şekilde:

-Neden soruyorsun?

-Buradan kaçmak istiyorum.

-Gençliğine yazık oğlum, neden böyle yapıyorsun? Burada para, en iyi yemek ve en iyi şeyleri sana verirler, hayatını yaşarsın.

-Yok, ben böyle bir rahatlık yaşamak istemiyorum.

Baktım ki, kadın beni vazgeçirmek için uğraşıyor, ben de artık adres almaktan vazgeçtim ve bahçeden dışarı çıktım. Cadde sakindi, kuş bile uçmuyordu. Sadece, ara sıra arabalar geçiyordu.

O gün nasıl olduysa, askeriye'yi buldum. Sakinleşip düşündükten sonra anladığım şeylerden dolayı daha da sinirlendim. O ev, Şah'ın adamlarından bir generale aitti. Beni, onun eşinin özel hizmetçisi olarak kullanacaklardı.

İki-üç gün boyunca, peşimi bırakmadılar; beni tekrar oraya götürmek istiyorlardı, ama başaramadılar. Sonunda o evin sahibi olan komutan sinirlenerek beni cezalandırmalarını emretti. "Onu, buranın -yani askeriye'nin- babasının evi olmadığını, kafasına göre hareket edemeyeceğini öğrenene kadar cezalandırın." dedi.

Askeriyede on sekiz adet tuvalet vardı. Dört asker, bu tuvaletlerden sorumluydu ve bu dört kişi nöbetleşerek temizliklerini yapıyordu. İkinci nöbet için, başka dört kişiyi götürüyorlardı.

Ceza olarak, benim tek başıma o tuvaletleri temizlemem gerekiyordu. Bir hafta boyunca temizledim, tek başıma ve üst üste. Böyle çalışırken sekizinci gün, rütbeli biri (komutan) yanıma gelip sordu:

-Akıllandın mı köylü çocuğu?!

Cevap vermedim. Gururla ve tüm onurumla, gözlerinin içine baktım. Daha da sinirli bir şekilde:

-Şimdi oranın kıymetini anlıyor musun?

İlgi göstermeden sadece yüzüne baktım. O ise devam etti:

-Sanırım, oraya geri dönmek istiyorsun.

Alnımdaki teri gömleğimle sildim. Gerçekten o anda Allah bana yardım etti, kendimi kaybetmedim söze başladım:

-Sadece bu on sekiz tuvaleti değil, askerliğim bitene kadar istersen her gün çöle git gel de, yine yaparım; ama o eve bir daha ayağımı atmam.

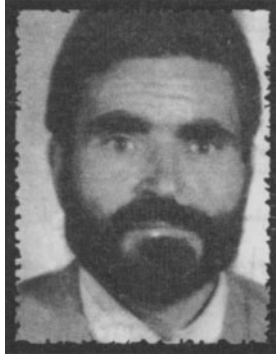
Sinirli bir şekilde:

-Son sözün bu mu?

-Öldürseniz bile gitmem.

Yirmi gün boyunca, beni orada cezalandırdılar. Ama sonradan, inançlarıma ne kadar bağlı olduğumu anlayınca vazgeçip, beni tekrar askeriye gönderdiler.⁴

⁴ Şehid Borunsı'nın askerliği 4 Eylül 1962 yılında başlamıştır.

Dünya Saadetine Eremeden Ölen Fatıma ve O Gecenin Sırrı

Masûme Sebokhiz (Eşi)

1968 yılıydı. Evliliğin ilk günlerine özel ve güzel günlerdi. Evlenip gün geçtikçe onu daha iyi tanıyordum. Benimle neden evlendiğini yavaş yavaş anlamaya başladım. Babam din adamıydı ve o da dindar bir aile kızıyla evlenmek istiyormuş.

O zamanlar köyde tarımcılık yapıyordu. Kendisine ait bir metre kare bile toprağı yoktu. Hep başkasının yanında çalışıyordu. Kazandığı o helâl paraya razı oluyordu.

Evliliğin ilk zamanlarında, elinde Hz. İmam Humeynî'nin risalesi vardı. Risalesi, diğer gördüğüm risalelerden farklıydı, İmam'ın resmi, kitabın üstündeydi. Bu kitabı birinde bulduklarında ağır cezalar veriyorlardı.

Babamda onun birkaç kitabı vardı. Onları, güvendiği insanlara okumaları için veriyordu. Devrimin sürecinde başka çalışmalar da yapıyordu. Bunlar tam da Abdülhüseyin'e göre işlerdi. Akşamları eve geldiğinde, babam ona risale okur ve İmam'ın diğer kitaplarından bahsederdi. Yani bir sohbet ortamı söz konusuydu. Bu, sanki günün tüm yorgunluğunu ondan alıyordu. Babam konuştuğu zaman, tüm şevk ve hevesle onu dinliyordu. Bakışlarından heyecanını anlayabiliyordum.

İşte o zamanlar, direniş yoluna girdi. Hiç korkusu da yoktu. Böyle işler için canla başla çabalıyordu. Bir gün, bir din adamı bizim köye gelmişti. Köyün camisinde Şah rejimi aleyhine konuşma yaptı. Akşam olduğunda Abdülhüseyin onu bizim eve getirdi. Daha sonra birkaç kez daha bunu tekrarladi.

Belki bunu desem yanlış olmaz, ama asıl mücadelesi, tarlaların taksim edileceği zaman başladı.

O zamanlar, daha yeni çocuğumuz olmuştu. Oğlumuzun adını Hasan koymuştuk. Bazıları tarla paylaşımlarından çok mutluydu. Ama onun üzüntüsü, o günlerde başladı. Öyle ki, artık yüzünde tebessüm göremiyordum. İçin için yiyordu. Bense bu duruma bir anlam veremiyordum. Kendi kendime: "Köylülere tarla dağıtmaları kötü bir şey değil ki!" diyordum. Diğerlerini mutlu, onu üzgün gördüğümde çok şaşıryordum. Bir gün yine mutsuz bir şekilde evde otururken sordum:

-Neden herkes mutlu, sen ise üzgünsün?

Kaşlarını çattı ve net bir cevap vermeden:

-Her şeyi bozacaklar, haram mal dağıtıyorlar, dedi.

Sonunda, tarlaların dağıtımı kesinleşti. Bir gün devlet görevlilerinden birkaç kişi köye geldi. Herkesin camide toplanmasını istediler. Tek tek evlere gidip erkekleri camiye çağırıyorlardı. Zorla değil tabii ki, sadece davet ediyorlardı. O anda, birden Abdülhüseyin eve geldi. Telaşlı bir şekilde ambara doğru gitti. Peşinden gittim, saklanacağını anladım ve şaşırdım. Bir odaya girip:

-Eğer peşimden gelirlerse, benim evde olmadığını söyle, dedi.

Gözlerimi şaşkınlıktan açarak sordum:

-Evde olmadığını mı söyleyeyim?

-Evet, “Yok” de. “Nerede?” diye sorarlarsa “Bilmiyorum” de.

Onun bu haline üzüliyordum; sonunda sinirlenerek çıkıştım:

-Bu nasıl bir hayat? Herkes tarla almak istiyor, herkes su ve toprak alacağı için seviniyor, sense saklanıyor musun?!

Cevap vermedi. Odanın karanlığından yüzünü göremiyordum, ama üzgün olduğunu biliyordum. Dışarı çıktım. Birkaç saniye geçmedi ki, kapı çalındı, kapıya gittim. Peşinden gelmişlerdi, “Evde yok” dedim. Onlar gitti, birkaç dakika geçmemişti ki, köyün büyükleri geldi. Onları da gönderdim. O gün bizi rahat bırakmadılar. Üç-dört kez daha camiden geldiler, her defasında “Yok” dedim. “Nerede?” diye sorduklarında “Bilmiyorum” diyordum.

Onların bu işi bitene kadar, Abdülhüseyin köy meydanına hiç çıkmadı. Sonunda, tüm tarlaları paylaştırdılar. Çok iyi hatırlıyorum. Anne ve babasıyla birlikte köyün muhtarı yanına gelip iki saat dil döktüler:

-Tarla⁵ senin adına çıktı, git al.

-İstemiyorum.

-Almazsan, ömür boyu sefalet çekersin.

-Hiç önemi yok.

Ne kadar uğraşılsa ikna edemediler. Hatta Abdülhüseyin onları da o tarlaları almamaları için uyardı. Onlarsa “Sen bize ne karşıyorsun? Sen kendinden sorumlusun” dediler.

Abdülhüseyin’in yanına gelen son kişi tarlanın sahibiydi. Bize vermek istedikleri tarlanın sahibi:

-Abdülhüseyin git tarlayı al. Bizden zorla aldılar, ama ben razıyım, orası senin olsun. Ana sütünden daha helal sana.

-Sen biliyorsun, o toprakları almak için kaç yetim çocuğun hakkına girildi. Sen razı olsan bile, yetim malına asla göz dikmem.

Şimdi, yeni anlıyordum neden o tarlaları istemediğini. Sonunda bir gün ağzındaki baklayı çıkardı: “O topraklar tağuta ait, ben öyle haram mal istemiyorum. Onların zerre kadar halkı düşündüğü yok.”

Yalnız olduğumuzda içindeki nefretle: “Lanet olsun, bu işleriyle halkın başına ne belalar açıyorlar.” derdi. O günlerde çoğu köylü toprak sahibi olmuştu. Abdülhüseyin ise yine kolları sıvayıp işçilik yapmaya devam etti. İlk çocuğumuz Hasan yedi aylık olmuştu. Köylünün ilk buğday mahsulü yetiştiginde bana bir tembihte bulundu:

⁵ O zamanlar köyde böyle bir şey vardı. 24 saat boyunca, suyun geçtiği tarlaya, “1 saat tarla” veya “2 saat tarla” diye adlandırıyorlardı. “1 saat tarla” veya “2 saat tarla”, 24 saat içinde bölünen tarlaya denir.

-Bundan sonra, çok dikkatli olman gerek.

-Neye dikkat edeyim?

-İlk önce kendine daha sonraysa Hasan'a dikkat et. Bir lokma bile onların ekmeğinden oğlumuzu yedirme!

Şaşkın bir bakışla sordum:

-Öyle şey olur mu?

Hasan'a işaret ederek:

-Sonuçta onların da oğlu.

-Hayır, ben hiç razı değilim, sen dikkat et.

Çok kararlı bir şekilde konuştu. Babasının evine de gidip bana söylediği şeyleri onlara da söyledi. Kendisi de o günden sonra artık o evde bir şey yemedi.

Yavaş yavaş sonbahar geliyordu. Bir gün eşyalarını toplayıp ziyaret için Meşhed'e gitti. Önceki seferlerine kıyasla bu sefer, dönüşü çok gecikmiş, on-on beş gün sürmüştü. Çok huzursuzdum. Onu çok merak etmiştim. Sonunda bir gün kendisinden gelen mektup sayesinde rahat bir nefes aldım. Mektubun arkasında babamın adı yazılı olduğu için mektubu o açıp okumaya başladı. Okudukça merakım artıyordu. Mektubun sonuna geldiğinde babam başını kaldırıp bana doğru baktı ve son cümlelerini okudu: "Ben artık köye dönmeyeceğim. İsterseniz kızınızı Meşhed'e gönderin, ama istemezseniz evim barkım hepsi sizindir, satabilirsiniz; fakat çocuğumu bana yollayın."

Mektubu kapatıp Abdülhüseyin'in adresini tekrar okudu. Köydeki son gelişmelerden dolayı hayat gerçekten zorlaşmıştı.

Bana bakarak: “Siz isterseniz bir an önce şehre gidin; biz de inşallah en yakın zamanda toparlanıp yanınıza geliriz. Bizim gibilerin artık bu köyde yeri yok.” dedi.

O günden sonra işe koyulduk. Bazı eşyalarımızı satıp borçlarımızı ödedik. Geri kalan diğer eşyaları da toparlayarak Rahmetli babasıyla Meşhed yoluna koyulduk.

Adresi Ahmedabad, Pastur sokağıydı. Vardığımızda, şehrin kuzeyinde, üst gelir sahiplerinin yaşadığı yerde oturduğunu gördüm. Burayı nasıl bulduğuna şaşırdım. Sonunda eve vardık. Bu kadar rahat bir yer olacağını tahmin etmemiştim. İyi ve ferah bir yerdi. Kendisiyle konuştuğumda, anladım ki, ev, o tarlaların sahibinin eviydi. Abdülhüseyin’in Meşhed’de kalacağını duyunca, kendisi onu o eve götürüp, “Burada kalabilirsin, burası senin evin.” demiş. Ancak Abdülhüseyin kabul etmemiş. O zaman ev sahibi de “En azından kendine bir iş bulana kadar burada kal.” diye ısrar etmiş.

İş bulup bulamadığını sordum.

Gülerek:

-Evet.

-Ne işi?

-Bu sokağın başında, bir manavda çalışıyorum.

Babası aynı gün döndü. Bizse yeni hayatımıza başladık. Alışmak zordu, ama başka çaremiz de yoktu. Abdülhüseyin yaklaşık iki ay o manavda çalıştı. Bazen işinden konu açılınca, anlıyordum ki, çok memnun değildi. Bir gün gelip “Artık bu iş bana zor geliyor; ben haram mal soframa girmesin diye köyden kaçtım. Ancak buranın da oradan pek bir farkı yok.” dedi. Merak ettim:

-Neden?

-Açık bayanlarla çok muhatap oluyorum ve ustam da çok düzgün bir insan değil, daha ağır olmaları için sebzeleri suya batırıyor.

Bir ah çekerek “Yarından itibaren, artık gitmeyeceğim.” dedi.

-Oraya gitmezsen, ne yaparsın?

-Üzülme, Allah büyük.

Ertesi sabah yeni bir iş bakmaya gitti. Öğlen eve geldiğinde, bir markette iş bulduğunu söyledi:

-Burada ne kadar maaş verecekler?

-Manavdan daha iyi, günlük 10 tümen.

On-on beş gün boyunca markete gidip geldi. Bir gün öğlenden sonra erkenden eve döndü. Elinde kazma ve kürek vardı:

-Bunları niye getirdin?

-Allah’ın yardımıyla, inşallah yarın sabahtan itibaren işçiliğe başlayacağım.

İşçilerin işinin ne kadar ağır ve zor olduğunu biliyordum:

-Bu marketteki işin iyiydi, hem de iyi maaş veriyorlardı. Ne oldu?

Kafasını bir o tarafa bir bu tarafa sallayarak:

-Burası o manavdan daha kötü.

-Nasıl yani?!

-Az satıyor, fazla para alıyor. Kötü malı, iyi mala karıştırıp pahalıya satıyor. Tartınca az tartıyor. En kötüsü, benim

de onun gibi olmamı istiyor. “Eğer bir yerlere varmak istiyorsan, böyle olman gerek” diyor. Bunun parası, diğerlerinden daha haram.

Sabah olduğunda erkenden, dediği gibi geçiş yolundaki inşaata gitti. Aradan üç-dört gün geçmişti. Bir akşam eve döndüğünde:

-Elhamdülillah, bugün bir inşaat ustası buldum, beni işe götürdü.

-Bir günde ne kadar veriyor?

-10 tümen.

İşi çok zordu. Marketteki işiyle kıyaslıyor ve ona çok acıyordum. Bunu ona da söylediğimde “Hiç önemli değil. Zor kazanılan para, her zaman daha helaldir. Bu işim diğerlerinden daha iyi.” dedi.

Boyacılıkta tecrübe edinmeye başladı. Artık ona “usta” diyorlardı ve çırakları vardı. Maaşı da eskisinden çok daha iyiydi. O günlerde, köyden annesi bizi ziyarete geldi. Bize bir bohça ekmek, yoğurt ve peynir getirmişti. Abdülhüseyin hepsini alıp mutfağa götürdü. Bunu gören annesi seslendi:

-Bıraksaydın, biraz yeseydi çocuklar!

Abdülhüseyin teşekkür edip:

-Şu an kimse aç değil anneciğim, inşallah daha sonra yeriz, dedi.

Halbuki daha sonra da ne kendisi yedi, ne benim yememe ne de Hasan’ın yemesine izin verdi. Annesi Harem’e ziyarete gittiğinde, hemen bohçayı ve diğer getirdiği şeyleri alarak mağazaya götürüp tartırdı. Ağırlıkları kadar parasını hesapladı ve birkaç fakire dağıttı. Ondan sonra, bizim

onlardan yememize izin verdi. Annesinin üzüleceğini düşünerek, onun bu durumdan haberdar olmasını istemedi. Annesi birkaç gün bizde kaldı. Gitmek istediği zaman, Abdülhüseyin gitmesine gerek olmadığını söyledi.

Annesi:

-Babanı ne yapayım?

Abdülhüseyin:

-Onu da şehre getiririz.

Annesinin bizimle kalmasını çok istiyordu. En çok da dağıtılan topraklar için tedirgindi. Ama onu ikna edemedi. Köye doğru yola koyuldu. Abdülhüseyin de babasını görmek için köye gitti. Köye vardığında, oradaki çocukları toplamış ve onlara, isterlerse şehre gelip okuyabileceklerini, kendisinin bütün masraflarını karşılayacağını söylemiş. Üç çocuğun ailesi ikna olmuş. Hüseyin ile birlikte şehre geldiler. Abdülhüseyin onları bir medreseye yazdırdı. Kendi çocukları gibi onların harçlıklarını veriyordu. Kendisi de derslere başladı; gündüzleri işte çalışıyor, akşamları ise dersle meşgul oluyordu. O zamanlar, rejime karşı eylemlere başlamıştı.

Annem ve babam köyden şehre gelip burada yaşamaya başladılar. Ben hamileydim; bir gün babamın evindeyken doğum sancım tuttu. Ramazan ayıydı ve iftara az kalmıştı. Abdülhüseyin'in araba getirmek için hazırlandığını gören annem merakla sordu:

-Ne yapacaksın?

-Çocuğum kendi evimizde doğsun istiyorum. Siz oraya gidin, ben de ebeyi çağırayım, dedi.

Köyümüzdeki kadınlardan biri de bizimleydi. Üçümüz arabaya binip eve doğru yol aldık. O da motoruyla ebeyi

çağırmaya gitti. Eve ulaştığımızda sancı içindeydim. Ebenin bir an önce gelmesi için dua ediyordum. Annemin bakışlarındaki tedirginliği görüyordum. Hiç sakın değildi. Kapının sesini duyduğunda, sanki mutluluktan uçacak gibiydi. Koşarak kapıyı açmaya gitti. Sevinçli bir şekilde bağırarak “Ebe geldi!” dedi.

Çok ağırbaşlı ve temiz biriydi. Eli de çok hafifti. Düşündüğümde çok daha kolay bir şekilde doğum yaptım. Güzel ve nur yüzlü bir kızımız oldu. Yüzü gözü bana bile farklı gelmişti. Gözümü ondan alamıyordum. Ebe kadın gülümseyerek, “Kızın adını ne koyacaksınız?” diye sordu.

Birden ne diyeceğimi şaşırdım. Kendisi, adını “Fatıma koyun, çok güzel bir isim” dedi.

O kadar iyi ve edepli bir ebe hiç görmemiştim. Annem odadan çıkıp, elinde bir tepsi çay ve meyveyle döndü. Ebeye ikram etti, ama o hiçbir şey yemedi. “Buyurun, hiçbir şey yemezseniz olmaz” dedik, ama o yememekte ısrarlıydı. Teşekkür edip “Yemeyeceğim.” dedi. Annem başka şeyler de ikram etti, ama ne kadar rica ettiysek de yine hiçbir şey yemedi. Sonra da vedalaşıp gitti.

Gece yarısı olmuştu. Saat üçü gösteriyordu. Hepimiz Abdülhüseyin’i merak ediyorduk. Annem sürekli olarak “İnsan bu kadar da ilgisiz olmaz ki!” diye şikâyetle bulunuyordu. Benim aklımsa hep ondaydı, ya başına bir şey gel-diye diye endişeleniyordum. Sonunda kapı çaldı. “Bak işte geldi.” dedim. Annem kapıyı açmaya gitti, ama Abdülhüseyin daha içeri girmeden söylenmeye başladı. Seslerini duyuyordum: “Sen ebeyi gönderip nereye gidiyorsun, hiç mi düşünmüyorsun belki bir şey olur diye?”

Abdülhüseyin içeri girene kadar annem söylendi. Oysa “Teyze, ebe geldi zaten, benimle ne işiniz olabilirdi ki?” diyordu.

Artık annemi dinlemedi ve hemen bebek beşiğinin yanına geldi. Kucakladı ve kaldırdı. Birden ağlamaya başladı. O kadar ağladı ki, bir saniye bebeği kendinden ayırmadı. Öylece ona dalmış, bakarak ağlıyordu.

Şaşkınlık içerisinde neden böyle davrandığını sordum. Fakat hiç bir cevap vermedi, ama ağlaması bana çok tuhaf gelmişti. Kendi kendime, çok mutlu olduğu için herhalde, dedim. Sakinleştğinde, ebe kadının çocuğun adını Fatıma koymamızı istediğini söyledim.

Hüzünlü bir sesle cevap verdi:

-Ben de öyle düşünmüştüm, kızım olursa adını Fatıma koymak istiyordum.

-Bu arada Abdülhüseyin, kadına ne ikram ettiysek, hiçbir şey yemedi.

-Onlar bir şey istemezler.

Daha sonra çocuğu yanıma bırakıp gitti. Yüzü solmuş gibiydi. Bambaşka bir havası vardı. Ertesi günlerde de bu durum devam etti. Ne zaman çocuğu kucağına alsa bize hissettirmeden ağlıyordu. Hz. Fatıma’ya başka bir hürmet ve sevgisi vardı, biliyordum. Hz. Fatıma’yı çok sevdiği için herhalde, diyordum, kendi kendime.

Fatıma 15 günlük olmuştu. Artık onu yıkama vakti gelmişti. Ondadan önce de ebeyi çağırmamız gerekiyordu. Abdülhüseyin’den gidip o ebeyi çağırmasını istememe rağmen “Gerek yok” diyerek bu talebimi geri çevirdi. Ebenin gelmesinin şart olduğunu dile getirdiğimde ise “O artık

gelmez, kendiniz çocuğu yıkayın.” dedi ve ne kadar ısrar ettiysek gitmedi. O gün annemle birlikte çocuğu banyoya götürüp yıkadık.

Birkaç gün sonra, Hasan ve Fatıma ile evde oturuyorduk. Öğlen vakti eve geldi. Daha dinlenmemiş ki, hemen söze başladı:

-İyisin inşallah, değil mi?

-Evet, neden soruyorsun?

-Annenin evine yakın bir ev kiraladım, artık oraya taşınmak istiyorum.

Çok şaşırmıştı:

-Neden gitmek istiyorsun? Burası iyiydi, hem kira da ödemiyoorduk.

-Yok, bu çocuk çok ağlıyor, sen de yalnızsın, annenin yakınında olsan daha iyi.

Biraz durdu ve devam etti:

-Fatıma'ya çok dikkat etmeni istiyorum.

Vakit geçirmeden hemen eşyalarımızı toparlamaya başladık. Ev sahibi gideceğimizi duyunca çok üzöldü. Taşınmamızın nedenini öğrenmek istiyordu:

-Bu ev sizin, kira da istemiyorum, neden gidiyorsunuz?

Abdülhüseyin:

-Bundan daha fazla size rahatsızlık vermek istemiyoruz.

-Ne rahatsızlığı! Burada kalın, bizim için hiçbir zahmeti yok. Gitmene gerek yok.

Ev sahibi ne dediyse Abdülhüseyin kabul etmedi. “Gitmemiz gerekiyor.” dedi ve gittik.

Fatıma 9 aylık olmuştu. Ama 2-3 yaşındaki bir kız çocuğu gibiydi. Kim görse, “Maşallah, çok güzel bir kız olmuş.” diyordu. Açık tenliydi ve dikkat çekiyordu.

Bir gün Abdulhüseyin'i yine çocuğu kucaklayıp ağlarken yakaladım. Nedenini öğrenmek istiyordum:

-Neden bu çocuk için bu kadar üzülüyorsun?

Ağlamasını saklamaya çalıştı:

-Hiç, onu seviyorum; adı Fatıma olduğu için çok seviyorum.

Bilmiyorum, Fatıma'nın sırrı neydi. Hatırası hâlâ dün gibi aklımda. Özellikle hayatının son günü... Hasta olduktan birkaç gün sonra vefat etti.

Çocuğu kendisi yıkayıp kefenledi ve kendisi defnetti. Kabri için, büyük insanlar gibi bir mezar taşı yaptırdı. Taşın üstünde adını ve soyadını yazdırdı.

Birkaç yıl geçti. Devrim olduğunda, savaşın başladığı zamanlarda Abdulhüseyin cepheye gidiyordu. Bazen çok uzun süre ondan haber gelmiyordu. Böyle anlarda ondan haber alabilmek için savaştan dönen arkadaşlarının yanına gidiyordum. Yine benzeri durumlardan birini yaşıyordum. O nedenle bir arkadaşına uğradım. Bana bir resim gösterdi, onun resmiydi. Birkaç asker daha etrafında oturmuş, birlikte resim çektirmişlerdi. “Bakın, burada Borunsî bey sizin doğumunuzu anlatıyordu.” dedi.

Bir an şok oldum. Yüzüm kızardı. Sonra konuyu değiştirip “Borunsî Bey ne yapıyor?” diye sordum. Kendisi hakkında malumat edindikten sonra vedalaşıp eve geri döndüm. Çok sinirlenmişim. Neden herkesin içinde benim doğumumla ilgili konuşuyordu sanki!

Bir süre sonra cepheden geri döndü. Dinlenmesine bile müsaade etmeden, kızgın bir şekilde sordum:

-Yani konuşulacak başka bir konu mu yoktu? Benim doğumumla ilgili konuşmuşsunuz!

Gülerek cevap verdi:

-Sen, benim neyle ilgili konuştuğumu biliyor musun?

Hiç düşünmemiştim bile:

-Hayır!

Yüzündeki tebessüm gitti. Hüzün ve üzüntüyle ah çekip kızımız Fatıma'yla ilgili konuştuğunu söyledi. Konuyu daha da merak etmiştim. Kızımın vefatı üzerinden yıllar geçmişti; ama hatırası ve anıları her zaman benimleydi. Bazen onun doğumunda ve o gecede bir sırrın olduğunu tahmin ediyordum, fakat bunun üzerinde çok durmuyordum.

Sonunda o geceki sırrı söyledi. Ama detaylı ve istediğim bir şekilde değildi tabi ki:

-O gün, öğleden sonra, benim ebeyi çağırmaya gittiğim günü hatırlıyor musun?

-Evet hatırlıyorum, biz de evimize gitmiştik.

Abdülhüseyin başını aşağıya eğip devam etti:

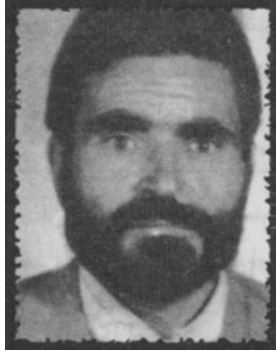
-Ebeyi çağırmaya giderken, talebe arkadaşlardan birini gördüm. O gün broşür dağıtımında çok acil bir iş çıkmıştı ve benim muhakkak olmam gerekiyordu. Yani artık bir şey yapamıyordum.⁶ Allah'a tevekkül edip arkadaşla birlikte

⁶ Şehid Borunsî'nin temiz niyeti ve ameli herkesin dilindeydi. Onu tanıyan herkes bunu söylüyordu. Devrime hizmet ve tağutla mücadele için canla başla çalışıyordu. Yani devrim için en büyük sorunlarını bile unutması, bizim için artık normal bir durum olmuştu.

gittim. O gecenin olayları uzun hikâye... Fakat şu kadarını diyeyim, gece saat iki-iki buçuk gibi, ebe aklıma geldi. Ebeyi çağırmam lazımdı, ama ben tamamen unutmuştum bile! Artık iş işten geçmişti; biliyordum ki, o zamana kadar, çoktan kendiniz bir çaresine bakmışsınızdır. Hemen eve doğru yola koyuldum. Eve geldiğimde annen, “Neden ebeyi gönderip kendin gidiyorsun?” deyince ebenin geldiğini anladım, lakin bir şey de belli ettirmedim.

Abdülhüseyin sustu, gözleri dolmuştu. Bir ah çekip sözlerini şöyle bitirdi:

-Biliyorsun o akşam, hiç kimse bizim durumdan haberdar değildi. Sadece ben biliyordum, ebenin çağırılması gerektiğini. Ben de gitmedim. Yani o akşam, ben hiç kimseyi size göndermedim. O kadın kimse kendiliğinden gelmiş olmalı.

Köyün Tek Camisi

Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî

Yıllar önce, daha 16-17 yaşındaydım. Bir gün tarım bahçelerinde işinin başındaydı. Ben de yoluma gidiyordum. Onun iyi niyetli ve temiz biri olduğuyla ilgili çok şey duymuştum. Tüm köylülerin onu sevdiğini biliyordum. Mesela, askerlikten döndüğünde herkes onu karşıladı veya düğününde herkes onun için elinden geleni yaptı. Bunları biliyordum. Ama şimdiye kadar onunla hiç yakından konuşma fırsatı olmamıştı. Kendisiyle tanışmayı çok istiyordum. Herhalde bu yüzden olsa gerek, o gün beni çağırdığında, çok mutlu bir şekilde, koşarak ona doğru gittim. Kollarını kaldırıp “Buraya gel” dedi.

Ona doğru nasıl gittiğimi tam olarak hatırlamıyorum. Selam verdi, selamını aldım. Küreğini bir kenara bıraktı. Sanki

dinlenme saatiydi. Beraber orada oturduk. Kafamda birçok soru vardı. Kendi kendime “Acaba bana ne diyecek?” diye düşünüyordum. Sonunda konuşmaya başladı. Ama nasıl konuşma! Din ve dine bağlılıktan, mücadele ve direnişten bahsetti. Ve devrimci olmaktan... Yani bana nasihat vermeye başladı. O genç yaşıyla bir baba gibi nelere dikkat edip nelerden kaçınmam gerektiğini anlattı. Bunları sadece bana anlatmıyordu; alt yapısı olan tüm köylülere bunları söylüyordu.

O gün, o kadar güzel ve akıcı konuştu ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım bile. Konuşması bitip kendime geldiğinde, aradan bir-iki saat geçtiğini gördüm. Bunca zaman onu dinlemek o kadar keyifliydi ki!

Konuşması bittiğinde tekrardan küreğini alıp çalışmaya başladı. Daha fazla yanında kalmak isterdim, ama işine de engel olmak istemedim. Vedalaşıp ayrıldım. Ona karşı sevgi ve saygım artmıştı.

Zahedan'a Yolculuk

Seyyid Kâzım Hüseynî

Hicrî 53-54 yılındaydık. O günlerde Abdülhüseyn ile yeni tanışmıştım. İlk tanıştığım anda, devrimci mücahidlerden olduğunu anlamıştım. Yavaş yavaş beni de bu işlere dahil etmeye başladı. Bir müddet sonra, devrimin tanınmış isimleriyle tanışmaya başladım. Çok fazla muhabbet ediyorduk. Bazen önemli operasyonlara bile beni çağırıyordu.

Bir gün yanıma gelip sordu:

-Başka şehre gideceğim, gelir misin?

-Nereye?

-Zahedan'a.

Başka şehre eğlence için gitmediğini, yine bir iş çıktığını biliyordum.

-Yeni bir görevin var, değil mi?

Sakin bir şekilde cevap verdi:

-Hayır, öylesine bir yolculuğa çıkacağız seninle gezmek için.

Sırlarını hiçbir şekilde açığa vurmazdı. Böyle zamanlarda çok ısrar etmezdim:

-Tamam, dedim, “Gidelim.”

Yüzümü iyice inceledikten sonra bir tebessüm etti:

-Sakallarını iyice kes ve bıyıklarını da bırak, uzun kalsın.

-Tamam.

-Madem öyle, eşyalarını topla, birazdan gelirim, şimdilik Allah'a ısmarladık.

Birkaç saat sonra döndü. Elinde bir yağ tenekesi vardı. Merak ettim:

-Bunu neden götürüyorsun?

-Öylesine aldım, belki lazım olur.

Birlikte, mollalardan birinin evine gittik. O zamanlar Horasan kentinde, İmam'ın temsilcilerinden biriydi. Ben, evin dışında bekledim. Kendisi içeri girdi. Birkaç dakika sonra geri dönüp “Haydi gidelim.” dedi.

Terminale gittik. Zahedan için otobüs bileti alıp otobüse bindik.

Zahedan'a ulaştığımızda, ilk gördüğümüz misafirhanede kaldık. Daha doğru dürüst yerleşmemiştik ki, yağ tenekesini alıp “Ben gidiyorum.” dedi.

Şaşkınlıkla sordum:

-Nereye?

-Bir yere gidip hemen döneceğim.

Sakinleşip biraz düşündü:

-Eğer geç kalırsam, merak etme sakın!

-O yağ tenekesiyle birlikte, nereye gideceğini söylemek istemiyor musun?

Sert bir şekilde cevap verdi:

-Hayır!

-En azından yorgunluğunu atsaydın.

-Pek yorgun değilim.

Kapının önünde bana doğru döndü:

-Bak unutma Seyyid can! Ne kadar geç kalırsam kalamayım, beni merak etme. Yani sakın karakola falan gitme, Allah'a ısmarladık.

Tam iki gün sonra döndü. Yanında, yağ tenekesi de yoktu. Bu süre içinde çektiğim sıkıntı bir kenarda kalsın; daha gelir gelmez "Hemen eşyalarını toparla, gidiyoruz." dedi.

-Gidelim mi? Bu kadar mıydı?

-Evet, artık gidelim.

-Ne de güzel gezdik, tatil yaptık ya! Biliyordum, bu işin içinde bir şey var. Konu neydi Borunsî Bey, bana da söyle bileyim.

Ancak söylemedi. Ben ısrar ettikçe o hiç konuşmadı bile. Kendisine kırılmışım:

-Bana güvenmiyor musun?

-Güvenmesem seni getirmezdim.

-O zaman neden söylemiyorsun.

-Şu an söylemem, uygun değil.

Valizimi toparladım ve birlikte terminale doğru gittik. Meşhed için bilet alıp otobüse bindik. Yolda, yine ısrar ettim söylemesi için. Ama ne kadar çabaladıysam boşunaydı, hiçbir şey söylemedi.

Devrimden önceye kadar da birkaç kez sordum, ama cevap alamadım. Sır tutmakta bir numaraydı. Söylemek istemediği zaman söylemiyordu. SAVAK bile ondan laf alamıyordu. Bir defasında onu yakalamış, dişlerini tek tek kırıp işkence etmişlerdi. Ama ağzından tek kelime bile alamamışlardı.

Sonunda devrim oldu. Bir müddet sonra, Sipah, Ahmedabad Caddesi'nde "Bayanların Merkezi" adında bir şube açtı. Borunsî de oranın amiri oldu. O merkezin güvenliğinden sorumluydu.

Bir gün onu ziyarete gittim. Tam da dinlenme saatiydi. Odasında oturmuş, sanki beni bekliyordu. Selam verip halini hatırını sorduktan sonra yanına oturdum. Hâlâ o konuyu merak ediyordum: Zahedan yolculuğunu...

-Şimdi sular dindi artık, bana o konuyu anlatacak mısın?

Hemen anladı ne dediğimi. Güldü ve eliyle omzuma vurdu.

-Evet, şimdi artık tehlikesi olmadığı için sana anlatırım. Biliyorsun o zamanlar Rehber Hameney, İranşehr köylerinden birine sürgün edilmişti. Bende, ona ulaştırılması gereken bir mektup vardı.

-Ama bir mektubu vermek, iki gün sürmez!

-Evet, doğru söylüyorsun, fakat başka bir işim daha çıktı.

-Ne işi?

-Mektubu verdiğimde, bana evin girişinden, görüşme odasına kadar bir alanı gösterdiler. “Burası SAVAK’ın bizi kontrol ettiği bölge, buradan bizi gözetliyorlar. Bize kim gelip gidiyorsa uzaktan kameralarla bizi izliyorlar. Eğer bir şey yapıp onların bizi kontrol etmesini engellersen çok iyi olur.” dediler. Anladığım kadarıyla bir duvar örerek SAVAK ajanlarının görüş açısını kapatmamı istediler. Ben de hemen işe koyuldum. Gereken malzemeleri alıp oraya duvar çektim. O yüzden dönüşüm iki gün sürdü.

Gülerek tenekeyi sordum:

-O yağ tenekesini de Rehber için götürmüştün, değil mi?

-Evet.

-SAVAK seni görmedi mi?

-Dönüşte, Rehber bile beni yakalamalarına ihtimal vermişti. Bense başıma kefiye bağladığım için beni tanıyamayacaklarını düşünüyordum; ama o yine de beni başka bir yönden çıkarttı.

Merak ateşim sönmüştü. Ama ben, Abdülhüseyin’in ağzının ne kadar sıkı olup sır sakladığını bir kere daha anlamıştım.⁷

⁷ İslam İnkılabı Rehberi İmam Hamaney, 1375 Hicrî takvime göre Nevruz bayramında, şehid Hac Abdülhüseyin Borunsî’nin evine ailesini ziyarete gittiğinde, bu hatırayı onlara anlatmıştı.

Üşüyen İşçi

Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî

Tollab köyünde, 50 metrekare toprağım vardı. Tapusu ortaktı, ama evimi yeniden yapmama izin vermiyorlardı. “Rüşvet vermen gerek ki, işin görülsün.” diyorlardı.

Bir yandan buna razı olmuyordum, diğer yandan da bu evi muhakkak yapmam gerekiyordu. Ama onlar izin vermiyordu. Havaaların soğukluğu ve kış olması da işimi zorlaştırıyordu. Sonunda bir gün karar verdim; gece gidip arazinin etrafına duvar dikecektim.

Abdülhüseyin ustanın yanına gittim ve durumu ona anlattım. “Tamam.” dedi, “Bir işçi daha getiririm, sen de yardım edersen bir gecede halledebiliriz.”

Bu kadar çabuk kabul edeceğini düşünmüyordum. Hem de bu kış gününde...

Akşam olmadan malzemeleri hazırladık. Yatsı namazından sonra, diğer işçiyle birlikte, üçümüz işe koyulduk.

O, sıkı bir şekilde çalışıyordu. Sanki hiç yorulmak bilmiyordu. Çalışma tarzını biliyordum. Yani ailesinin rızkı için, mücahid gibi, Allah rızası için çok çalışıp helal para kazanmak istiyordu. Yazın en sıcak günlerinde bile işinden vazgeçmiyordu.

Gece yarısını geçmişti. Ben harcı karıştırıyor, sonra da ona götürüyordum. Nefesimden buhar çıkıyordu. Parmak uçlarımı hiç hissetmiyordum. Kulaklarım ve burnumun ucu çok fena donmuştu.

Çalışırken, birden gözüm diğer işçiye takıldı. Sanki titriyor gibiydi. Birden tahtakurusu gibi yere düştü. Ona doğru koştum. Abdülhüseyin de geldi. “Bir şey yok, soğuktan oldu.” dedi.

Ona masaj yapmaya başladı. Ben de yardım ettim. Birkaç dakika sonra kendine geldi ve yere oturdu. Sonra ayağa kalkıp üzgün ve sinirli bir şekilde: “Ben artık dayanamıyorum” deyip gitti. Arkasına bile bakmadı. Tedirgin bir şekilde Abdülhüseyin’e baktım. O da işi bırakıp gitseydi, ben gerçekten sıkıntıya düşerdim. Gülümsedi, elini omuzuma koyup, “Merak etme, ben onun yerine de çalışırım, bitiririz bu işi.” dedi.

Yaptığı evleri, sanki kendisi için yapıyordu. Yani bu, onun iş disipliniydi ve ona uyuyordu. Yaptığı işi, çok özenerek yapıyordu. Onun elinden çıkan evler de gerçekten güzel oluyordu. Çok az işçi onunla çalışabiliyordu. Her zaman şöyle

diyordu: “Kazandığım paranın helal olması lazım. Kıyamet günü, benim alacaklı olmam gerek, verecekli değil.” Bunun için herkesten önce işe gelip, herkesten sonra işten çıkıyordu. İşçilerden de çok çalışmalarını istiyordu.

O akşam, seher vaktine kadar ara vermeden çalıştı. Benimse artık takatim kalmamıştı. Ama Abdülhüseyin hiç yorulmamış gibi gülümsüyordu. Onun gülmesi beni de güldürdü. Artık içim rahatlamıştı.

İbibik Tükürüğü

Seyyid Kâzım Huseynî

Devrimden üç-dört yıl önceydi. O zamanlar bir mağazam vardı. Abdülhüseyin oraya gelip giderek, bana devrimi ve devrimci olmanın ne demek olduğunu öğretti. Birçok işte ve programlarda elimizi tutuyordu ve biz de kendisinden faydalanıyorduk. Mağazaya geldiği bir gün “Bugün senden epeyce iş isteyeceğim Seyyid.” dedi.

Önceki işleri gibi olduğunu düşündüm:

-Biz şimdiye kadar hep destek verdik, bundan sonra da yanındayız.

-Ama bugün, biraz zor dayanırsın.

Emin bir şekilde karşılık verdim:

-Denemesi bedava!

Tartının üzerine elini koydu, biraz yaklaştı ve eski bir kıyafet giymemi istedi:

-Neden eskimiş elbise giyeyim?

-Eğer yardımcı olmak istiyorsan, bu kadar soru sorma.

Kendisi, boya badana işiyle uğraşıyordu. Beni de inşaata götüreceğini düşündüm. Her neyse, çok önemsemedim. Eski kıyafetler ayarladım. Mağazayı kapatıp yanında gittim.

Doğru tahmin etmiştim, boya badana işiydi, ünlü bir alimin eviydi. Rejime düşman olan ulemadan... Rejim de onları rahat bırakmıyordu. Kolları sıvayarak işe koyuldum.

Abdülhüseyin'in dediği gibi, çok dayanamadım. Daha işin başında yorulmaya başlamıştım. Ama iki-üç saat dayanmaya çalıştım. Fakat sonra bir anda yere yığıldım. Yorgun ve halsiz bir şekilde “Ben artık yapamayacağım.” dedim.

Kendisi de biliyordu, benim böyle ağır işleri yapamayacağımı. Bu yüzden anlayışla karşıladı. Hatta elbiseleri çıkarıp giderken bile beni güler yüzle uğurladı.

Ertesi gün yine mağazama geldi ve elbiselerimi alıp yanında gelmemi istedi.

Birden, ne diyeceğimi bilemedim. Ama sonrasında şakayla karışık ciddi bir şekilde, “Lütfen! Bak benim bünyem bu işlere alışkın değil.” dedim.

Güldü ve “Merak etme, bugün sana o kadar zor iş yüklemem.” dedi.

Sözünü hiçbir zaman geri çevirmek istemiyordum; ama gerçekten de o iş bana göre değildi. Bir bahane bulmak için başımı kaşımaya başladım.

-Böyle baş kaşımakla, bahane bulmaya çalışmakla paçayı kurtaramayacaksın. Git kıyafetlerini al ve gel, dedi.

Ciddi ve kendinden emin konuşuyordu. Ben de açık ve net bir şekilde içimdekileri söylemek istedim:

-Borunsî Bey! Ben eğer gelirim, az çalışırım. Böylesinin ne kendime bir faydası ve sevabı olur, ne de sana bir faydam olur; senin için ancak ayak bağı olurum.

Yüzündeki tebessüm gitti. Kaşlarını çattı ve bana ibibik kuşunun hikâyesini hatırlattı.

Nemrud, Hz. İbrahim için dağ gibi odundan ateş yakmıştı, ama ibibik kuşu tükürüğünü Nemrud'un ateşine doğru atınca ateş sönmüştü.

Çok güzel ve mantıklı bir şekilde o hikâyeyi devrime bağladı. "Sen de ne kadar bu âlimlere ve ruhanîlere yardımcı olabilirsen iyidir." dedi.

Sustu. Ben, huşû içinde onun sözlerini dinliyor ve feyz alıyordum. Konuşmasına devam etti ve sözü ulemaya getirdi: "Ulema, İslâm ve İslâm'ı yaşatmak için hizmet ediyor. Bizim onlara hizmet etmemiz; İslâm yolunda, Allah rızası için hizmet etmemiz demektir."

İdam Hükümü

Masûme Sabokhiz

Çok dikkatliydi. Herkese saygılıydı. Kaset dinleyecekleri zaman, alim arkadaşlarıyla birlikte eve geliyorlardı. Böyle anlarda arka odaya geçiyor “Kapı çalarsa bana haber ver, hemen kaseti kapatalım.” diyordu. Bu kasetler, içinde İmam’ın konuşmaları olan önemli kasetlerdi. Biz, bir bodrum katta kiradaydık. Ev sahibi de üst katımızda oturuyordu.

İlk önce yaptıklarına bir anlam veremiyor ve “Neden?” diye soruyordum. O da “Bu kasetleri kimde bulurlarsa tutuklarlar. Cezası var, hapis yatarsın.” diyerek cevap veriyordu.

İmam’dan yeni yazılar geldiğinde öğrencilerle birlikte odada çoğaltıyorlardı. Gece olunca da Abdülhüseyin onları değişik yerlere dağıtmaya gidiyordu. Çok uykusuz kalıyordu. Uyku saati bile yoktu.

Hiçbir zaman şehadet guslû almadan evden çıkmıyordu. İnşaata bile gideceği zaman gusûl alıyordu. “Böyle başıma bir şey bile gelse, en azından şehadet ecri yazılır.” diyordu.

Gündüzleri işe gidiyor, akşamları ders çalışıyordu.⁸ Devrim esnasında da aktif bir şekilde rol aldı.

Bir gün yine o öğrencilerle birlikte eve geldi. Yanında birkaç tane de kaset vardı. “İmamın konuşmaları” dedi, “Paris’ten yeni gelmiş.”

Her zamanki gibi odaya gidip teybin başına geçtiler. Saat 11 olmasına rağmen işleri hâlâ bitmemişti. Bahçenin lambası açıktı. Ev sahibinin hanımı, bizi kaç defa saat 10’da ışığı söndürmemiz için uyarmıştı. Çok sinirli bir kadındı. Yine bağırarak diye, tedirgin olmuştu.

Bahçeye bakıyordum ki, birden çıkageldi. Şaltire doğru gitti ve elektriği kapattı. Sonra zemin kata bakarak söylenmeye başladı.

Yüksek sesle:

-Sabaha kadar oturup, o kasetleri mi dinleyeceksiniz?

Abdülhüseyin koşarak yetişti:

-Hacı hanım, biz rahatsızlık mı verdik size?

Başını aşağıya eğmişti, yüzüne bakmıyordu. Ev sahibinin hanımı:

-Bundan daha kötü rahatsızlık mı olur?

Bahçenin ışığından rahatsız olduğunu düşünerek ışığı söndürmek için dışarı çıktım. “Sorun yok. Tamam, biz şalteri açalım, ışığı söndüreceğiz.” dedim.

⁸ Şehid Borunsî 5 yıl boyunca işinin yanı sıra, bölgesel derslere de katılıyordu.

Ama gitmeme izin vermedi. Kızgın bir şekilde:

-Biz artık sizin bu işlerinize katlanamıyoruz.

-Hangi işler?

-Şah karşıtı faaliyetleriniz.

Çok korkmuştum, konuyu nereden anladığını bilemedim. Abdülhüseyin aşağı inmemi söyledi. Birlikte içeri girip kapıyı kapattık ve sözü uzatmadık.

Sabah işe gideceği zaman, iş malzemelerini almamıştı. “İşe gitmeyecek misin?” dedim. “Yok, gidip ev bakacağım, burası artık kalmamız için uygun değil.” dedi.

Öğlen vakti eve geldiğinde, iş bulup bulamadığını sordum:

-Buldum.

-Nasıl bir yer?

-Bodrum katta bir daire... Öğrenciler sokağında...

Öğlenden sonra, eşyalarımızı alıp yeni eve gittik. Bodrumu gördüğümde, nerdeyse korkudan çılgın atacaktım. Şaşkın bir şekilde:

-Burası nasıl bir yer Abdülhüseyin?! dedim.

Sakin bir şekilde gülümsedi.

-Burası bir talebeye ait. Geçici olarak bodrum katında biz oturacağız. Ben de bu arada, daha iyi bir yer bulurum, şimdilik idare edelim.

Beni, karanlığı daha çok korkutuyordu. Artık ağlamak istiyordum.

-Kedi bile burada yaşayamaz!

-Çok kalmayacağız zaten, o yüzden idare etmeye çalış.

Sonunda o karanlık ve korkunç bodrumda yaşamaya başladık. Birkaç gün sonra, oralarda 40 metre karelik bir arazi satın aldı. Kolları sıvadı ve birkaç öğrenci arkadaşıyla birlikte bir ev yapmaya başladılar.

Gece gündüz çalıştılar. Çok çabuk arazinin etrafına duvar çektiler ve üstüne de çatı yaptılar. Ev hâlâ tuğlalıydı, ama eşyalarımızı götürüp yerleştirmeye başladık. Artık orada yaşıyorduk. Bir kaç gece daha çalışmaları sonrasında ev artık yaşanır hâle gelmişti. Burası gerçekten çok küçüktü. Sadece bir odası vardı. Ortasına perde çektik. Akşamları, perdenin bu tarafında biz, diğer tarafında da o ve onun talebe arkadaşları oluyordu.

Yavaş yavaş işleri geliştirdi. Eskisinden daha fazla bildiri dağıtıp duvarlara asıyordu. Hatta birine para verip kendine Colt marka bir tabanca getirtti. Onu ne yapacağını merak ettim. “Bakarsın mücadele bize o günleri de gösterir. Elimiz avucumuz boş olmasın. Bildirileri dağıtmaya gittiğimde, eğer Şah’ın askerleri kapıya gelip beni sorarlarsa; ‘Eşim işçi ve çalışıyor, başka hiçbir şey bilmiyorum’ dersin.” dedi.

Yine bir gece bildiri dağıtmak için evden çıktı, ama aradan saatler geçmesine rağmen dönmedi. Çok huzursuzdum. Sabaha kadar kaç kez kapının önüne ve sokağa çıktım, etrafa baktım, fakat hiçbir haber yoktu. Zaman geçtikçe yalandığına dair endişem daha da artıyordu. SAVAK’ın ne kadar zalim olduğunu duymuştum. Bu yüzden de tedirginliğim artıyordu.

Sabahleyin arkadaşlarına haber verdim. “Onu ararız ve inşallah buluruz.” dediler.

O gün hiçbir bilgi edinemedik. Diğer günlerde de aramaya devam ettik, lakin yine bir haber alamadık. Artık ümidi kesmiştim ki, bir gün aniden çıkageldi.

Doğru tahmin etmiştik; SAVAK'ın eline düşmüştü. Birkaç gün sonra, nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama serbest bırakmışlardı.

İmam'dan yeni mesajlar gelmişti. Milletin sokaklara dökülüp rejim aleyhine gösteri yapmalarını istiyordu.

Abdülhüseyin'in işi Çehnu sokakta idi. O gün işe gitmedi. Gösteri olacağından haberdar gibiydi. Şehadet abdesti alıp hızlı bir şekilde hazırlanmaya başladı. İmam'ın kasetleri ve risalesini, birkaç kitapla birlikte toparlayıp bir yere koydu. "Eğer ben geç kalırsam, bunların hepsini ortadan kaldır." dedi ve "Allaha emanet..." diyerek çıktı.

Herkes İmam Rıza'nın türbesine doluşmuş ve rejim aleyhine slogan atıyordu. Öğlen olduğunda çok kötü haberler almaya başladık. Şah'ın zalim askerleri sokaklarda kan dökmüştü. Türbenin içerisinde bile ateş edip birçok kişiyi şehid etmiş, çoğu kimseyi de tutuklamışlardı.

Şimdi hem onu merak ediyordum, hem de emanet ettiği kitapları ve kasetleri ne yapacağımı. Bir-iki gün geçmesine rağmen haber çıkmadı. Daha fazla bekleyemezdim. Artık bir karar vermem gerekiyordu. İmam'ın risalesini kardeşinin evine götürdüm. O, bahçesinin mozaiklerinden birini kaldırıp risaleyi içine koydu ve üzerini tekrardan kapattı.

Eve geri döndüm. Kasetleri ve kitapları ne yapacağımı düşünüyordum. Aklıma komşulardan biri geldi. Oğlu, Abdülhüseyin'in yanında çıraklık yapıyordu. Allah'a te-

vekkül ettim. “Götürürüm, inşallah kabul ederler.” dedim kendi kendime.

Beni, hiç tahmin edemeyeceğim kadar iyi karşıladılar. Ne varsa elimden aldılar ve “Biz bunları saklarız, siz hiç merak etmeyin.” dediler.

Abdülhüseyin’in evden ayrılışından yedi-sekiz gün geçmesine rağmen hâlâ bir haber yoktu. Bu süre içinde, Şah’ın birkaç adamı bizi rahatsız etmeye çalıştı. Bazen gelip çok emin bir şekilde, “İdam edildiğini, cenazesini de artık göremeyeceğimizi.” söyleyip gidiyorlardı. “Kim Şah’a karşı gelebilir?!..” diyorlardı.

Sonunda, onuncu gün arkadaşlarından biri gelip, “Abdülhüseyin ustam hayatta ve yaşıyor.” dedi.

İnanması güçtü. Şüpheyile sordum:

-Nerede?!

-Vekilabad Hapishanesi’nde.⁹ Serbest bırakılması için, ya 100 bin tümen para ya da bir evin tapusu lazım.

İçim daha çok daraldı, çünkü ne o kadar paramız vardı, ne de evin tapusu.

Haberi getiren kişi gittiğinde beni bin bir düşünce sardı. Allah’tan bir kapı açmasını istiyordum. Kendi kendime “Kime gidebilirim?” diye düşünüyordum. “Kim bana bu kadar para veya bir evin tapusunu verebilirdi?”

Kimi düşündüysem, çıkmaza girdim. Biri ikna olsa bile, hapishaneye gitmesi bir riskti. Bu, ya bir tuzaksa ve gideni de tutuklarsa!..

⁹ Meşhed şehrinde meşhur büyük bir hapishanedir.

Ben bu haller içerisindeyken bir gün biri kapıyı çaldı. Çadorem (çarşafımı) giyip kapıya gittim. Yabancı bir adamdı. Kendini kenara çekip selam verdi. Selamımı aldım. “Kusura bakmayın bacım, ben Gıyâsîyim. Abdülhüseyin usta bizim evde çalışıyordu” dedi. Rahat bir nefes almıştım. “Bu günlerde neden işe gelmediğini soracaktım” dediğinde ise boğazım düğümlendi ve üzüntüden ağlamaklı oldum. Konuyu kısaca ona anlattım. “Siz hiç merak etmeyin, benim evimin tapusu var. Ben bugün gidip onu çıkartırım Allah’ın izniyle” dedi ve bizi Allah’a emanet edip gitti.

Heyecandan az kalsın kalp krizi geçiriyordum. “İnşallah bir an önce sağ salim bir şekilde döner.” diye dua etmeye başladım.

Öğlene yakın, sokakta sesler yükseldi. Küçük kızımı kucağıma alıp sokağa fırladım. Sokağın başındaki bakkal, elinde bir kutu tatlıyı mutlu bir şekilde herkese dağıtıyordu. Öne doğru gittim. Kalabalık arasında Abdülhüseyin’i gördüm. Şaşkınlıktan yerimde bakakaldım. Birkaç saniye öylece durdum. Bu Abdülhüseyin miydi?!

Sanki çok ihtiyarlamıştı. Yüzü düşmüş, ağzı küçülmüştü. Komşular salavatlar getiriyor ve sevinç gösterisinde bulunuyorlardı. Ama o durgundu ve hiç konuşmuyordu. Milletin arasından yavaşça sıyrılıp doğrudan eve geçti. Ben de peşinden eve girdim. Kapıyı kapatmamı söyledi.

Dediğini yapıp karşısına geçtim. Sanki aradan yıllar geçmişti de yaşlanmıştı. Konuşmak için ağzını açtığı anda birkaç dişinin eksildiğini gördüm:

-Ne var, çok mu mutlusunuz? Tatlı dağıtıyorsunuz.

-Ben tatlı almadım.

Derinden bir ah çekti:

-Keşke şehid olsaydım, deyip odasına geçti.

Akrabalardan birkaç kişi gelmişti. Onlara sadece selam verip doğruca duşa girdi.

O gün akşama kadar, kendisine ne yaptıklarını sorduy-sam da hiç cevap vermedi. Gün bitidoğru biraz daha ken-dine gelmişti. Akşam, öğrenci arkadaşları geldi. Perdenin di-ğer tarafında oturup konuşmaya başladılar.

Sözlerinin arasında bir komutanın adını söyleyip, “Silahı boynuma dayadı. Elimi ayağımı bağlamışlardı. Biri önüme geldi, yüzümü tokatlayıp, ‘Yanıdakiler nerede?’ diye sordu. ‘Yanımda kimse yoktu’ diyordum. O, komutana ‘Görüyor musun? O kadar dayak yiyor, hiç konuşmuyor.’ dedi. So-nunda o kadar sinirlendi ki, yumruk atmaya başladı. Dişle-rimi kırana kadar yumruk attı.” dedi.

Abdülhüseyin gülerek, SAVAK’ın vahşiliklerini anlatıyordu. Ben sessiz bir şekilde ağlıyordum. Birçok dişini kırmışlardı.¹⁰ Bundan daha kötü işkenceler de yapmışlardı.¹¹ Ama morali oldukça iyiydi; eskisinden daha güçlü bir şekilde mücade-leye devam etmek istiyordu.

Sabah olduğunda tekrardan gösteri oldu. Halkın Şah’ın askerlerine karşı olan isyanı artmıştı.

Abdülhüseyin de gösteriye gitti. Öğlen oldu, eve gelmedi. Akşama kadar haber çıkmadı. Artık o kadar endişelenmi-yordum; her an tutuklanma haberini bekliyordum. Öğren-ciler eve geldiklerinde tekrar tutuklandığından emindim.

¹⁰ Bu yüzden, takma diş takmak zorunda kalmıştı.

¹¹ Yapılan işkenceleri anlatmaktan insan utanıyor ve kalem yazmak-tan aciz kalıyor.

Ama talebelerden biri evde çimento olup olmadığını sordu. “Evet, var.” dedim.

Çimentonun yerini gösterdim. Bir poşet çimento alıp bizdeki İmam’ın tüm bildirilerini, risaleyle birlikte merdivenin altına koydular ve üzerlerini güzelce çimentoyle kapattılar. İşleri bitip giderken de “Kasetleri ve kitapları da önceden verdiğiniz komşunuza verin.” dediler.

Sabah erkenden, hepsini bir çantaya doldurup komşumuza gittim. Kapıyı açan eşine:

-Borunsî Bey’i yeniden tutukladılar.

Bu defa beni diğerinden farklı bir şekilde karşıladı: -Eee!

Çantaya işaret ederek:

-Kaset ve kitapları, zahmet olmazsa tekrar saklamanızı rica edecektim.

Kadın tedirgindi:

-Ben artık cesaret edemiyorum.

Çok şaşırmıştım, açıklamaya çalıştı:

-Yani eşim evde değil, benim de böyle bir şey yapmaya iznim yok.

Artık orada fazla durmadım. “Allah’a emanet...” deyip eve geri döndüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. “Neyse, Allah’a tevekkül ederek, burada bir yere saklarım. Abdülhüseyin zaten şehadet aşkıyla tutuşuyor. Bunları bulurlarsa, o hayaline kavuşur.” dedim.

Birkaç halımız vardı. Bazı kasetleri onların arasına koydum. Daha önemli olan bazılarını da yastıklardan birinin içini açarak pamukların arasına yerleştirdim ve yastığı tekrardan

diktim. Kitapları da ambara götürüp tencerelerden birinin içine koydum.

Artık odada oturup SAVAK ajanlarının gelmesini bekliyordum. Hasan, Mehdi, Hüseyin ve küçük kızımı etrafıma topladım.

Sonunda geldiler. Kapıdan, duvardan çıkıp izinsizce eve girdiler. Hasan yedi-sekiz yaşındaydı ve o gün yaşananlardan dolayı dili tutulmuştu.¹² İki-üç kişi ayakkabılarıyla eve girdiler. Hareket ettiğimde, elinde silah olan biri silahı bana doğrultarak, “Yerinden kıpırdama ve olduğun yerde dur.” dedi.

O anda, sanki Allah bana yol gösterdi, içine kaset olan yastığa baktım. Onu hızlı bir şekilde alarak ayağımın üstüne koydum. Kızımı üzerine yatırıp uyutma numarası yaptım.

Onlar tüm evi aramaya devam ediyorlardı. Bazen göz ucumla halılara bakıyordum. Eğer birini kaldırsalar, kasetleri bulacaklardı. İmam-ı Zaman’dan yardım istedim. Sanki gözlerinin önünde bir perde vardı, evde hiç halı yokmuş gibi o tarafa gitmediler bile!

O kadar aramalarına rağmen hiçbir şey bulamayıp çekip gittiler.

Bu arada Gıyâsî Bey tekrar hapishaneye gitmiş ve evin tapusunu vererek Abdülhüseyin’i çıkartmıştı.

¹² Evladım Hasan, o günden sonra şiddetli bir şekilde kekeme olmuştu. Ama sonradan babasının yardımıyla ve İmam Ebu’l-Hasan Rıza’nın vesilesiyle, kekemeliği büyük bir şekilde geçti. O günden sonra ben de, bir hastalığa yakalandım ve uzun zaman geçemedi.

Rızayî Bey¹³ ve iki-üç öğrenciyle birlikte eve geldiler. İlk önce kasetleri sordular. Halıyı kaldırmalarını söyledim. Kasetleri orada görünce şok oldular. Şaşırmış bir şekilde:

-Yani SAVAK ajanları bu kasetleri görmediler mi?!

-Görselerdi alırlardı, sen de şimdi hayaline kavuşmuş olurdun.

Abdülhüseyin güldü. Daha önemli olan diğer kasetleri sorduğunda kendisinin bulmasını söyledim. Biraz aradılar, ama bir şey bulamadılar. “Artık eziyet etme, söyle hadi. Kasetler nerede, dinlememiz lazım” dedi.

Yastığı getirip ucunu açtım. Abdülhüseyin:

- Onlar geldiler ve bunları bulamadılar öyle mi?

Güldüm:

-Diğerleri de bodrumda.

Kitapları da tencerelerin içinde gördüklerinde bu kez şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

Abdülhüseyin’in hapisten çıkmasından birkaç gün sonra, İmam, Paris’ten döndü. 22 Behmen’de devrim oldu.

O günlerde, Gıyasî Bey’le onun evin tapusunun peşine düştüler. Tapuyu Tahran’a göndermişlerdi. Beraber oraya gittiler. Tapuyla birlikte döndüler. Abdülhüseyin’in elinde birkaç kâğıt daha vardı. Gülerek onları elime verdi ve “Oku!” dedi.

-Bunlar ne?

-Benim idam hükmüm.

¹³ Hüccetü’l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî. Şimdi Kum şehrinde yaşıyor.

Gözlerime inanamadım. Abdülhüseyin'in dosyası, tapuyla birlikte Tahran'a temyize gittiğinde hüküm daha da ağırlaştırılmış ve idam kararı vermişler. Onlara göre, Abdülhüseyin'in dosyası ağır ceza gerektiren bir suç içeriyormuş.

İdam hükmünü gördüğümde, içimden “İyi ki devrim oldu, yoksa birkaç gün sonra onu idam edeceklerdi.” diye geçirdim ve İmam Paris'ten döndüğü için çok şükrettim.

Çekiliş

Seyyid Kâzım Hüseyinî

Kürdistan olayları ve Pave şehrine saldırılar yeni başlamıştı. O günlerde ilk askerî gücü, Meşhed'den Kürdistan'a göndermek istiyorlardı.

Ordudaki çocuklarda başka bir heyecan vardı. Herkesin gözleri sevinçten parlıyordu. Hiç kimse kalmak istemiyor, istisnasız hepsi gitmek için can atıyordu. Kime baksan, yüzünde tebessüm vardı, ta ki Rustemî gelip “Sadece yirmi beş kişi gönderebiliriz.” deyinceye kadar... Ancak o kadar kişi için kontenjanları varmış.

Bir anda, herkesin havası değişmişti. Yüzlerinde hüznün ve tereddüt oluştu. Çünkü bu şartlarda sadece gönüllülerin gitmesi bile mümkün değildi. Çocukların, kendi aralarında anlaşır karar vermeleri ve içlerinden yirmi beş kişiyi seçmeleri istenildi, ama bir yere varılamadı. Sonunda Rustemî Bey,

“Biz kendimiz, yirmi beş kişiyi seçeceğiz. Yani kura çekeriz, kimsenin hakkı zayi olmasın.” dedi.

Askerlerin isimlerini yazmaya başladılar. Ben salonun köşesinde, Abdülhüseyin’in yanında oturuyordum. Artık gitmeyi kafamdan çıkarmıştım. O kadar kişi içinde, benim isimimin çıkma ihtimali çok zayıftı.

Birden bir ağlama sesiyle kendime geldim. Hemen arkama döndüğümde Abdülhüseyin’i gördüm, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Çok şaşırdım; “Neden ağlıyorsun?” diye sordum.

Sessizce, “İsmimin çıkmamasından ve devrim düşmanlarına karşı savaştan mahrum kalmaktan korkuyorum.” dedi.

Bir an kendimi kaybettim. O kadar aşk ve ihlas, başımı döndürürdü. Konuşmak için kendimi çok zorladım:

-Önemli olan niyettir; insanın niyetinin salih olması lazımdır. Allah her şeye şahid.

-Allah’ın her şeye şahid olduğu doğru, ameller niyetlere göredir, o da doğru; ama Allah’ın insana böyle bir işte olmasına izin vermesi başka bir şeydir.

Sessizce ağlıyor bir taraftan da konuşuyordu. Bedir Savaşı’ndan bahsetti:

-Tarih boyunca ve dünya var oldukça, Bedir Savaşı’nda olanlar ve olmayanlar arasında fark olacak. Kim bilir, bazıları savaşta olmak istemişlerdi, fakat gidememişlerdi. O anda ya Medine’de değillerdi ya da hastaydılar, yani her neyse; aslında Peygamber (s.a.a.)’in sözünün dışına çıkmak istememişlerdi.

Sustu, içi buruk bir şekilde devam etti:

-Kıyamette, Bedir savaşçılarını çağırdıklarında, Bedir'de olmayanlar değil, sadece Bedir Savaşı'nda bulunanlar, münafıklara ve kâfirlere karşı savaşanlar, kılıç çekenler gidecektir.

Bu düşünce ve bakış açısıyla ağlamakta haklıydı. Bense kendi halime acıyordum.

Bütün isimleri yazdıklarında çekiliş başladı. O'nun ve yirmi dört kişinin daha ismini çektiler. Benim adım aralarında yoktu.

Otuz dört, otuz beş gün sonra döndüler. Operasyondaki diğer çocuklarla beraber, onları karşılamaya gittik. Karşılama, ilk önce umuma açık olmayacaktı. Ama insanlar durumu öğrenince, Tahran caddeleri daha da kalabalıklaştı ve bizim gitmemiz zorlaştı. Bin bir güçlkle İmam'ın külliyesine vardık. İğne atsan yere düşmezdi. Birden Abdülhüseyin'i gördüm. Konuşma alanına gidiyordu. Miğferi hâlâ başında, yeşil asker kıyafeti üzerindeydi. Televizyondan arkadaşlar çekim için gelmişlerdi.

Abdülhüseyin konuşmaya başladı. Sözleri daha çok Kur'an'dan ve hadislerden oluşuyordu. Ama onları, Kürdistan meselesine çok güzel bağladı. Herkes onu hayranlıkla dinliyordu. Konuştukça daha çok insanı kendine cezbediyordu. Kürdistan'daki durumu güzelce anlattı. Bazılarının nasıl aldatıldığını çok iyi açıkladı. Halkı, Kürdistan'a gidip devrim düşmanlarıyla savaşmaları ve fitneyi ortadan kaldırmaları için teşvik etti.

Konuşması yaklaşık yirmi dakika sürdü. Güzel olan bir şey de Hâşimînejad Bey'in ve birkaç alimin de orada bulunmasıydı.

Silah

Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî

Bir gün Kürdistan'dan bir hatırasını anlattı:

“Senendec’de görev başındaydım, bekçilik yapıyordum. Etrafı çok dikkatlice kolaçan ediyordum. Birden, karşıdan bir Kürt kızının bana doğru geldiğini gördüm. Başında başörtüsü yoktu. Çok nahoş bir haldeydi. Umursamadım, belki çeker gider yoluna devam eder diye düşündüm, ama gitmedi. Aksine, daha da yaklaştı. Yüzüne bakmıyordum. Ancak bir şey yapmasın diye dikkatimi de toparlamıştım. Bir an önce gitmesini istiyordum. Birkaç saniye geçti, hâlâ aynı şekilde duruyordu. Ona baktığımda yüzünün aşırı makyajlı olduğunu fark ettim. Sanki bu anı bekler gibi göz kırptı ve gülümsedi!

Yüzümü çevirdim ve sinirli bir şekilde, ‘Evine git!’ dedim.

Gitmemekte ısrarcıydı. Ben de emrimi bir kez daha tekrarladım. Fakat yine gitmedi! Bu kez silahımı ona doğrultup dik dik baktım ve bağırarak: ‘Gitmezsen, seni delik deşik ederim.’ diye seslendim.

Yüzünün rengi kaçtı. Birden geriye gidip, kaçmaya başladı.”¹⁴

¹⁴ Devrim karşıtı gruplar, Kürdistan’da muhtelif yollarla, İslâm savaşçılarının içine nüfuz etmek istiyorlardı. Bu maksatla güzel kızları kendi çirkin amaçları için bu yolda kullanıyorlardı.

Gerçek Melek

Masûme Sebokhiz

O resme her baktığımda tatlı bir anıyı hatırlıyorum. Şefkatli bir baba gibi ellerini iki Kürt çocuğun omuzlarına dolamış, biriyle konuşuyor. Etraflarında koyun sürüsü var. Kürdistan'ın soğuk havası resimden bile anlaşılıyor. O günün anısını Abdülhüseyin'in kendisi bana şöyle anlatmıştı:

“Çocukları ilk gördüğüm akşam, onlardan pek şüphelenmemiştim. Ancak halleri biraz tuhaftı. Arkadaşlar da şaşırmışlardı. İki küçük çobanın akşamın bu saatinde ne işleri vardı?!

Fakat çok üstelemedik. Zaman geçince sadece gölgeleri göründü ve karanlıkta kayboldular. Bir sonraki akşam, dünkü yoldan tekrar geldiler, iki erkek çocuk ve koyun sürüsü... Bu sefer kuşkullanmıştık. Bunlar bir iş çeviriyordu.

Kaçakçıların bu tür işlerini duymuştuk. Genci, yaşlısı, kadını ve çocuğu onlar için fark etmiyordu. Herkesi kendi amaçları için genellikle tehdit ve korkutmayla kullanıyorlardı.

İki küçük çobanın önlerini kestik. Görünürde bir şey yoktu. Koyunlara dikkat ettiğimde tuhaf bir şekilde hareket ettiklerini fark ettim. O anda aklıma koyunların karnlarının altına bakmak geldi. Bir de ne göreyim, el bombası!

Evet, koyunların her birinin karnına el bombası bağlamışlardı. Zekice bir işti. O iki çocuğun yüzleri bembeyaz olmuştu. Sanki gözleri yerinden çıkacak gibiydi. Sinirlenmem gereken biri varsa o da devrim karşıtlarıydı, yani bu işi yapanlar. Çocuklara ‘Korkmayın.’ dedim. ‘Bizim sizinle bir işimiz yok.’

El bombalarını kayda geçtik. Çocukları sabaha kadar beklettik. Sabah olduğunda, sanki kendi çocuklarıma nasihat eder gibi, elimi omuzlarına atıp onlarla konuşmaya başladım. Böyle bir davranışı hiç beklemiyorlardı.

Son olarak onlardan söz alıp serbest bıraktım, ‘Gidebilirsiniz.’ dedim. Şaşkın bir şekilde bana bakıp yavaşça uzaklaşmaya başladılar. Bir kaç adım ilerledikçe arkalarına bakıyorlardı. Hâlâ olayın şokundaydılar. Tabi haklılardı, Komala’nın, Devrim Muhafızlarıyla ilgili onlara söyledikleriyle şimdi gördükleri arasında dağlar kadar fark vardı.

İstisna Ev

Masûme Sebokhiz

Devrim Muhafızları ordusu şekillendiğinde, Abdülhüseyin'in başını kaşımaya vakti kalmadı. Yirmi dört saat orduda, yirmi dört saat evdeydi. Bazen de uzun süre orduda kalıyordu. İlk başlarda maaş almıyordu. Daha sonra maaş almaya başladığında ise maaşı evimizin geçimine yetmiyordu. Bu yüzden inşaat işlerini de kabul ediyordu.

O zamanlar bizim evimiz Tollab'daydı.¹⁵ Yaklaşık kırk metre kare büyüklüğündeydi. Kaç defa söylemişim, "Bu ev bizim için çok küçük, beş çocuğumuz var, daha büyük bir yere geçmemiz lazım." diye.

¹⁵ Meşhed'de eski bir mahalle adı.

Başka bir ev bulmaya değil, hatta düşünmeye bile fırsatı yoktu. Ama ben o an için gelecekten ümitliydim, ancak satış başladıığında tamamen ümidimi kestim. Artık ondan bir beklentim olamazdı.

Bir ay boyunca eğitime gitti. Kendim işe koyuldum. Evi sattım ve bir sokak yukarıda daha büyük bir ev satın aldım. O günün hatırası, tatlı bir anı gibi zihnimde. Çok fazla eşyamız yoktu. Eşyaları çocukların yardımıyla el arabasına koyup, yeni eve doğru yola koyulduk. Yolda birden Abdülhüseyin'i gördüm. Bakışlarından şaşırdığı anlaşılıyordu. Bana doğru geldi. Bir aydır görmemiştim onu. Hal hatırdan sonra "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

-Önümüzdeki sokağa taşıyoruz, oradan ev aldım.

Gülümsedi:

-Herhalde bu evden daha büyüktür?

-Evet.

-Parasını nereden bulacaksınız?

-Parasını bulmak için elimizden geleni yaparız, Allah kerim.

Bir şey demedi, kızmayacağından emindim. Yeni evi görünce sevindi bile. Kerpiçten yapılmıştı. Bahçenin mozaikleri yoktu. Etrafındaki duvarlar topraktan yapılmıştı. Dikkatlice her yeri inceledi. "Burası çocuklar için çok güzel, daha geniş ve rahat." dedi.

Taşınmamız bitti. Abdülhüseyin düşündüğümünden daha erken cepheye gitti. Bir kaç gün yeni evde rahattık. Fakat yağmur geldiğinde sıkıntılarımız başladı. Odada oturuyorduk. Birden başımın ıslandığını hissettim. Tavana baktığımda

su damladığını gördüm. Şaşkınlık içindeydim. Kendime gelene kadar bir kaç saniye geçti. Hemen gidip damlayan yerin altına bir kova koydum. Bitti diye sevinirken, birden; “Anne buradan da su damlıyor!” sesini duydum.

Yağmur hızlanınca tavandaki su damlaları da hızlanıyordu. Evdeki bütün kapları koyduk desem yalan söylemiş olmam. Yağmur kesilene kadar çok sıkıntı çektik. O günden sonra, Abdülhüseyin’in gelmesini iple çekiyordum, çünkü bir kaç kez daha yağmur yağmış ve ay sıkıntıyı yaşamıştık.

Sonunda dönmüştü. Ama tek başına değildi, yaralı olduğu için arkadaşları getirmişti. Ayaklarından yaralanmıştı. İki gün boyunca Gazalî Bey ve ordudan bir kaç arkadaşı onu ziyarette geldi. Gidecekleri gün yağmur yağmaya başladı. Artık içim içimi yiyordu. Gazalî Bey evin durumunu görünce, sadece o odadan su damladığını düşünerek çocuklara, “Diğer odanız ne tarafta?” diye sordu.

Çocuklar diğer odayı da gösterdiler, gidip hemen döndü. Çünkü oranın da bu odadan bir farkı yoktu. Kapları getirmeye başladık. Onlar da biraz sonra kalktılar.

Bir saat geçmemişti ki, içlerinden biri geri döndü. Borunsî Bey için gelmişti:

-Onun durumu iyi değil, siz de biliyorsunuz.

-Biz onu arabayla götürürüz.

-Başka zaman olsa olmaz mı?

-Gazalî Bey’in acil bir işi var, “Mutlaka Hacı’yı getir.” dedi.

Ordudan döndüğünde yüzü asıktı. Onu neden çağırdıklarını merak ettim. Bir kaç dakika geçtikten sonra sordum.

Bir ah çekti:

-Artık cepheye gidemeyeceğimi söylediler!

Şaşkınlık içinde:

-Ne! Artık cepheye gitmeyecek misin?!

Kafasını salladı ve yavaşça:

-Evet, evi düzeltmeden, cepheye gidemezmişim!

-Başka ne dediler?

Anlamalı bir şekilde gülümseyerek cevap verdi:

-Yani senin bu hayattan razı olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı. Ben de “Hayır, benim eşim razı” dedim.

Evin durumunu öğrenmek istiyordum.

-Ne yapacaksın şimdi?

-Dediğim gibi, evi düzeltmeden cepheye gidemem.

Sustu. Derin düşüncelere daldı. Benden, eğer ordudan gelirlerse, “Bizim durumumuz iyi, bu evi ben kendim satın aldım, burayı seviyorum ve burada kalmak istiyorum, başka bir ev istemiyorum.” dememi istedi.

Üzgün bir şekilde sordum:

-Neden bunları söyleyeyim ki?!

-Bunlar bana para verip, evi yeniletmemi istiyorlar, ben de onlardan para almak istemiyorum.

Abdülhüseyin’in bu lafının üzerine konuşmak istemiyordum, çünkü artık onu tanımıştım, hiç kimsenin hakkına girmek istemezdi.

Ordudan geldiklerinde, onları eve davet etti. Birinin elinde çanta vardı. Oturdular, içlerinden biri çantayı açtı ve içinden deste deste para çıkartıp Abdülhüseyin’in önüne koydu. O

anda kalp atışlarım hızlandı. O kadar parayı bir arada göreceğimi düşünemezdim. Ne yapacağını bilmiyordum. Bir müddet paralara baktı. Bakışlarından, ciddi bir karar aldığı anlaşılıyordu. Paraları tekrar çantaya koydu. Çocuklar şaşır-mıştı. Kendinden emin bir şekilde: “Bu paralar beytûlmala ait, çocuklarımin bu parayla refah içerisinde yaşamalarına razı değilim.” dedi.

Gelenler hayretle:

-Ama!..

-Aması yok. Çocuklarımin bu durumda yaşarlar.

-Gazalî'ye ne cevap veriniz?

-Ben ev için bir çaresine bakarım.

Ne kadar ısrar ettilerse, parayı kabul etmedi, çabaları hiç fayda etmedi.

Aradan bir kaç gün geçti. Sağlığı biraz düzelmişti, ama inşaat işlerini yapmak için durumu pek iyi değildi. Evin bir köşesini yıkmak istediğini söylediğinde önce inanmadım. Şaka yaptığını sandım:

-Hayır çok ciddiym.

-Senin durumun hiç müsait değil.

-Allah'ın izniyle bir şey olmaz, yaparım.

Benim ısrarlarımin bir işe yaramadı. O günden itibaren işe koyuldu. Evin bir tarafını yıktı. Yavaş yavaş beton getirip, bir kaç kişinin yardımıyla iki oda yaptı.

İki üç gece sonra, şiddetli bir yağmur başladı. Ben ve çocuklar başımızı tavana dikmiş, su akıp akmadığına bakıyorduk. Zaman geçtikçe içimiz rahat etti, bir damla bile

su damlamamıştı. En baştan biliyordum, o, işini kusursuz yapardı:

-Şimdi iyileştin ve yarın cepheye gidiyorsun. İnşallah bir dahaki gelişinde de evin diğer tarafını düzeltirsin.

-İnşallah.

Daha yeni odaların sevincini yaşıyordum ki, birden bahçeden bir ses geldi. Dışarıya koştuk. Gördüğüm manzaradan dolayı çok korkmuştum. Bahçenin duvarı yıkılmıştı! Abdülhüseyin kendisine baktığımı anladı.

-İnşallah bir daha ki gelişimde bu duvarı da yıkıp yerine yenisini yaparım.

-Sen sadece beş altı günlük izin alıyorsun, hiçbir şey yapamazsın.

-Bir dahaki sefere yirmi gün izin alırım, merak etme.

Sabah erkenden cepheye gitti.

Yaklaşık iki ay sonra geldi. Geldiği gün hal hatır sorduktan sonra, “Bu sefer evi ve duvarı düzeltmek için yirmi gün izin aldım.” dedi.

Hızlı bir şekilde işe koyuldu. İlk gün tuğlaları getirdi. İkinci gün bahçenin duvarlarını yıktı. Tam işe koyulmuştu ki, ordudan biri geldi. İçeri buyur etti. Ancak gelen kişi Abdülhüseyin’in dışarı çıkmasının daha iyi olacağını söyledi.

Çok kısa bir süre sonra geri döndü, gözlerime baktı:

-Önemli bir işim çıktı, gitmem lazım.

Sakin bir şekilde:

-Tamam git, ama erken dön.

Sesini yumuşatarak:

-İşim şehirde değil.

-Nerede peki?!

-Cepheye gitmem gerekiyor.

Yüzümün sıcaklığını o an hissettim. Çok üzüldüm. So-
kağa girildiğinde, evimizin o hali herkesin dikkatini çeki-
yordu. Etrafıma baktım:

-Sen beni beş çocukla bu kapısız duvarsız evde yalnız
mı bırakacaksın?

Hiçbir şey demedi. Ben devam ettim:

-En azından o kırık dökük duvarı yıkmasaydın.

Genelde bu tür zamanlarda gülümserdi.

-Merak etme. Sana söz veriyorum, bir kedi bile bu evin
damına çıkamayacak.

Yüzüm daha çok asılmış, üzüntüm artmıştı. O ise benim
gibi düşünmüyordu:

-Evin duvarı yıkık olsun, bir şey olmaz.

Ağlamak istiyordum.

-Ben, küçük çocuklarla kapısız duvarsız evde mi kala-
yım? Bu doğru mu?

Yine beni sakinleştirmeye çalıştı, ama fayda etmedi. Ona
olan kızgınlığım artıyordu. Yüzündeki gülümseme gitti. Cid-
dileşti, fakat şefkatli bir şekilde:

-Bak, ben çocukluğumdan beri, ne hırsızlık yaptım, ne
de kimsenin karısına veya namusuna baktım.

Son cümleleri dikkatimi çekti. Ne kadar üzgün olsam da
sözlerinin devamını duymak istedim. Devam etti:

-Bu yüzden diyorum ki, sen başın açık bile dışarı çıksan, kimse sana bakmaz. İçin rahat olsun hiç kimse sizi rahatsız etmez, çünkü ben kimseyi rahatsız etmedim. Hiç üzülme!

Kendinden çok emindi, sakın bir şekilde konuşuyordu. Kendime geldim. Sözleri ateşin üzerine serpilmiş su gibiydi. Valizini hazırlayıp giderken, içimde biraz bile tedirginlik yoktu.

Kısa bir süre sonra cepheden geri döndü. Her zamanki şefkatli bakışlarıyla bakıyordu. Çocuklara teker teker sarıldı ve öptü. Daha oturmadan anlamlı ve uzun bir «Eve-eet» deyip sordu:

-Bu süre içinde hırsız veya yabancı biri geldi mi?

-Yok.

Bu cevabım üzerine güldü. Ben devam ettim:

-O konuşmaların çok tesirliydi, hiç tedirgin olmadan yaşadık. Biran bile içime şüphe düşmedi.

Allah rahmet etsin, hâlâ sözlerinin etkisi benim ve çocuklarımla zihninde kalmış. Dediği gibi, hiç kimse bizi rahatsız etmedi.

Allah Yolunda Adak

Masûme Sebokhiz

Abdülhüseyin'in sağlıklı bir şekilde dönmesi için adak adıyordum. O zaman bir koyun adamıştım.

Cepheden döndüğünde, ona söyledim. Kendisi adak işini takip etti. Bir koyun alıp eve getirdi ve bahçeye bağladı.

Annem ve komşulardan bazıları koyunu gördüklerinde merak edip, "Bu kurban niye?" diye sordular. Ben de "Adağım vardı." dedim.

Sonraki gün koyunu kestik. Abdülhüseyin oturup bütün etleri bölüştürdü. Her bir payı ayrı ayrı poşetlerin içine koydu. İş bitince, ellerini yıkayıp benden büyük bir çuval istedi. Çuvalı ne yapacağını sordum. Et poşetlerini içine koyacağını söyledi.

O an için, akrabaların ve komşuların payını kendisinin götürmek istediğini düşündüm ve “Sen zahmet etme, ben çocuklarla birlikte götürürüm.” dedim.

Gülümsedi, sanki düşüncemi okumuştı. Anlamlı bir şekilde sordu:

-Sen bu koyunu, Allah yoluna adamadın mı?

-Evet.

-Git öyleyse bir çuval getir.

Çuvalı getirdim. Bütün et poşetlerini ona koydu. Geride hiç bir şey bırakmadı. “Elhamdülillah akrabalarımız ve komşularımız arasında bir parça ete muhtaç olan kimse yok.” diye çuvalı motorun üzerine koyduğu gibi çekip gitti.

Bilmiyorum, etleri nereye götürdü ve kime verdi. Tek bildiğim şey, o etleri ne biz gördük, ne komşular ve ne de akrabalar. Koyunu kesip kesmediğimiz soran komşulara evet dedim. Vermiş olduğum cevaba şaşırıp “Ne kadar da sessiz sedasız kestiniz!” diyenler oldu.

Kendilerine de bir pay düşeceğini düşünmüşlerdi. Hatta biri iğneleyici bir şekilde, “Koyunu kendiniz için mi kestiniz?” diye sordu.

Daha sonraki zamanlarda da ne zaman bir koyun adadıysam hep böyle yaptı. “Etleri nereye götürüyorsun?” diye sordüğümde, bir şey söylemedi. Kimsenin de anlamasını gerek görmezdi.

Düşük Not

Ebulhasan Borunsî

Hiç bir zaman derslerimizden habersiz kalmazdı. İzin için geldiği her sefer, okulumuza uğrardı. Herkesten önce de benim okuluma gelirdi. O günün anısı dün gibi zihnimde kalmış. Sınıfta oturmuştuk. Hoca yazılı yapmış ve kâğıtları okuyordu. Bir kâğıdı alıp, bana doğru baktı. Benim kâğıdı aldığımı anladım.

Kalbim hızlı çarpmaya başlamıştı, çükü çok kötü yaptığımı biliyordum. Öğretmenin yüzü tuhaflaşıkça, ben daha da kötü oluyordum. O esnada sınıfın kapısını çalındı. Herkes dönüp kapıya doğru baktı. Öğretmen yüksek sesle “Buyurun.” dedi.

Kapı açıldığında gördüğüm manzaradan dolayı kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Babam kapının önünde

duruyordu! Öğretmen kendini toparlayıp, ayağa kalktı. Babam onun yanına vardı, tokalaştılar.

Cok iyi zamanda geldiniz Borunsî Bey.

Babam tebessümle sordu:

-Neden?

-Ben de Hasan'ın yazılı kâğıdını okuyordum, tam siz gelmeden önce bitti.

Beraber masanın başına geçtiler. Öğretmen yazılı kâğıdımı babama gösterdiğinde yüzü değişti. Üzgün bir şekilde bana baktı. Kendimi toparladım, ağzım kurudu, vücudumu ateş sardı. Başımı aşağı indirdim ve ayakkabılarıma baktım. Aslında ne ayakkabılarım umurumdaydı, ne de başka bir şey, sadece utanıyordum.

Öğretmenin konuşmalarından, notumun yedi olduğunu öğrendim. (Notlar 20 üzerinden değerlendiriliyordu.):

-Bu ne biçim not?

Babamın sesi beni kendime getirdi. Başımı kaldırdım, ama ona bakamadım.

-Neden ders çalışmıyorsun? Öğretmenin derslerinin zayıf olduğunu söylüyor.

Diyecek bir sözüm yoktu. Sanırım halimi anladı. Sesini biraz yumuşatarak:

-Eve geldiğinde konuşuruz, dedi.

Daha sonra öğretmen ile vedalaşıp okuldan ayrıldı.

Teneffüs saatinde arkadaşlar etrafıma toplandı. Her biri bir şey diyordu. İçlerinden biri:

-Eve gidince, iyi bir tokat yiyeceksin.

Gölerek:

-Babam hiç dövmez, çok üzülrse sadece kızar.

Dayak atsa bile üzülmeydim, çünkü ben onu çok seviyordum.

Okul bitince, sınıftan dışarı çıkmak istemiyordum. Babamın üzgün yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Neyse eve doğru yola çıktım.

Sonunda eve vardım. Ailemin yanına gitmeden diğer odaya geçtim. Başımı kolumun üzerine koydum. Babamın o hali aklımdan çıkmıyordu, bana ne diyeceğini düşünüyordum.

Birden onu kapının önünde gördüm, bana gülümsedi! Yanıma geldi, başımı okşadı ve elimi tutup kaldırdı. Bana nasihatlerde bulundu. “Bundan sonra inşallah daha iyi çalışırsın” dedi.

Dönüşü Olmayan Operasyon

Hüccetü'l İslam Muhammed Rıza Rızaî

Tabur komutanı olduğum zamanlarda, üst düzey görevliler arasında, operasyon konusu geçiyordu. Operasyon yeri, hassas ve karışık bir bölgeydi. Düşmanın kuvveti ve bize saldırma ihtimali, işi daha da zorlaştırıyordu. Düşman pusu kurmuş, hazır bir vaziyette bekliyordu.

Bir gün komutanlık kadrosundan yanıma geldiler:

-Senin için bir operasyon planladık. Sadece sen yapabilirsin, kabul eder misin?

-Ne operasyonu?

-Kısacası, bu operasyonun geri dönüşü yok.

Aralarından biri:

-Mucize olmazsa tabi.

-Ne olduğunu söyleyin de bileyim.

-Bahsi geçen bu operasyonu, bir kaç açıdan yürütmek istiyoruz. Düşmanın gücünden ve bize saldırıya hazır olduğundan haberin vardır; bu yüzden bu savaşta kazansak bile, kaybımız çok olacaktır.

Bir an önce Abdullah Taburu'nun operasyonundan haberdar olmak istiyordum. Bana açıklamaya başladılar:

-Sen, taburunla birlikte, düşmanın içine sızacaksın. Onlarla savaşmaya başlayıp, onları oyalayacaksın. Böylece düşman etrafından gafil olup, biz de diğer açılardan saldırmaya başlayacağız ve tabi ki Allah'ın yardımıyla, kazanma şansımız da yükselir.

Sustum. Söz konusu görev hakkında düşünmeye başladım. İçlerinden birisi devam etti:

-Dediğimiz gibi, hiç birinizin canlı dönememe ihtimali var, çünkü bilerek düşmanın içine giriyorsunuz ve her yerden size ateş açacaklardır; böyle bir görevi kabul eder misin?

-Evet, dedim. "Görev neyse kabul ederim."

Operasyon gecesi, tabur arkadaşlarımı topladım. Gerekli uyarıları yaptım. Bu hassas görevi tamamen kavramışlardı. Herkes hazır olduğunda da düşmana doğru harekete geçtik.

Zikir çekip, Allah'a güvenerek yolumuza devam ettik. Çocukların hepsi çok istikrarlıydı. Adımlarını emin bir şekilde atıyorlardı. Biz gönüllü olarak, kendimizi feda etmeye hazırdık. İşte bu duygu, düşmana saldırmayı daha şevkli yapmıştı. Tam olarak ne kadar yürüdüğümüzü hatırlamıyorum. Sonunda planladığımız bölgeye girdik. Tamamen düşmanın ortasındaydık. Bir tarafımızda zırhlı kuvvetler,

bir tarafımızda tanklar, diğer tarafta ise Iraklı askerler duruyordu. Ağır silahlar da biraz geride, sanki bize ateş açmaya hazır gibiydiler.

Sessizlik ağır gölgesini üzerimize ve tüm bölgeye örtmüştü. Bizim bir bölgeye ateş açmamız gerekiyordu. Çocuklara pozisyonlarını almalarını işaret ettim. Önceden, hepsine görevlerini söylemiştim. Yerlerini aldılar. Hiç kimsenin nefes alması bile duyulmuyordu. Bir kez daha etrafımı kolladım. Görevimizi yapmanın tam zamanıydı. Tüm çocuklar benim sesimi duymayı bekliyorlardı. İçimden; “Allah’ım sana sığınıyoruz” dedim.

Birden sesimi yükseltip bağırdım: “Allahu Ekber.”

Bölgenin sessizliği bitti. Silah sesleri her yeri sardı. Aynı zamanda bir kaç yere ateş açmıştık.

Düşman afalladı. Ama hızlı bir şekilde kendini toparladı. Bir kaç dakika içinde, yerden ve gökten üzerimize ateş yağıyordu. Türlü silahlarla, havan mermileriyle, toplar, katyuşalar ve.. ne varsa. Bir kaç dakika içerisinde meydan cehenneme dönmüştü. Bize söylenen görevi yerine getirmiştik. Şimdi, çocukların can sağlığı her şeyden daha önemliydi. Yüksek sesle; “Yere kapanın, artık kimse ateş etmesin” dedim.

Herkes bir yere sığındı. Ben de bir köşeye kapandım. Artık silahlarımız değil sadece dilimiz çalışıyordu. Zikir çekmeye başladım. Diğer çocuklar da aynı şekilde... Düşmanın saldırısı gittikçe çoğalıyordu. Bulunduğumuz bölgeyi tamamen taradılar. Çocukların çoğunun şehid düştüğünü düşündüm. Karargahtan gelen emirleri beklemem gerekiyordu.

Biraz sonra, telsizden bir ses geldi. Operasyonun komutanlarından biriydi. Bizim hâlâ hayatta olduğumuza şaşırıyordu.

“Fedakârlığınız işe yaradı elhamdülillah, yaşıyorsanız, geri dönün.” dedi.

Diğer kuvvetler, başka açılardan düşmanın kalesini yıkmışlardı. O mutlulukla bizi unutmuşlardı. Yerimden kalktım, çocuklar da benimle birlikte hareket etti. Bir kaç dakika sonra geri geri gitmeye başladık.

İnanılmaz bir başarı elde etmiştik. Geri döndüğümüzde, şaşkınlıktan bizi gördüklerine inanamayanlar oldu! Biz bile inanamıyorduk. Hepimiz şehadet aşkıyla, bir daha dönmemek için gitmiştik. Ama Allah’ın izniyle, sadece bir, iki şehid ve bir kaç yaralıyla geri dönmüştük.

Ümmü Ebiha'nın (Hz. Fatıma) İnayeti

Hüccettülislam Muhammed Rıza Rızaî

(Bu hikâye, Şehid Borunsî'den bir alıntıdır.)

Operasyon daha doğru tam olarak başlamamıştı ki, işler düğümlendi. Bizim tabur canlılığını kaybetti ve askerler artık eskisi gibi değillerdi.

O ana kadar hiç böyle olmamıştı. Neden hiç söz dinlemediklerini bilmiyordum. Eskiden “Ateşe atlayın” dediğimizde, canla başla atarlardı! Bazılarının yüzüne baktığımda hallerinin tuhaflığını görebiliyordum. Halbuki ne zayıf düşmüş, ne de korkuyorlardı. Yani hiç bir şekilde akıl erdiremiyordum. Onlarla ne kadar konuştuydum, fayda etmedi. Sanki yere yapışmışlar ve oradan kalkmak istemiyorlardı. Ne yaptırırsam, onları yola çıkarmak için ikna edemedim.

Biz eğer savaş meydanına gitmezsek, diğer mevzilerin de yenilme ihtimali çoğalacaktı. Zaten çok şehid vermiştik. Tamamen çaresiz kalmıştım. Ümitsizlik tüm vücudumu sarmıştı. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Başımı gökyüzüne doğru kaldırıp içimden yalvarmaya başladım: “Allah’ım sen yardım et.”

Askerlerden uzaklaştım. Hz. Fatımaü’z-Zehra’ya (s.a.), onun yüce makamına tevessül ettim: “Anneciğim, siz yardımcı olun. Siz bana yol gösterin. Bu çocuklar yerlerinden kıpırdamıyor. Durumumuzu siz görüyorsunuz.”

Bir kaç dakika bu şekilde içimi döktükten sonra tabura geri döndüm. O hazretin beni yalnız bırakmayacağından emindim. Gecenin o karanlığında ve çaresizliğimde, birden aklıma bir şey geldi. Çocuklara karşı sert bir şekilde:

“Artık size ihtiyacım yok! Hiç birinizi istemiyorum, sadece RPG atan biri yanımda gelsin hepsi o kadar. Başka hiç bir şey istemiyorum.”

Gözümü onlara diktim. Aralarından birinin kalkmasını bekliyordum. Nihayet biri kalktı, “Ben gelirim.” dedi.

Bakışları çok ciddi ve keskindi. Aradan bir kaç saniye geçti, biri daha kalktı, “Ben de geliyorum.” dedi.

Arkasından biri daha... Kendime gelene kadar tüm tabur ayağa kalktı ve yola çıktık. Hepsi arkamdan geliyordu. O operasyondaki başarımız herkesi hayrete düşürdü. Eğer sadece bir kişiyle gitmiş olsaydım, böyle bir başarıyı elde edemezdik. Ümmi Ebiha’nın inayeti yine zor anımızda bize yetişmişti.

Yemek Kuyruğu

Hüccetülislam Muhammed Rıza Rızaî

Ben Kum'dan gönderilmiştim, o da Meşhed'den. Sadece iki üç kez ön cephede karşılaşmıştık. Bir kez de kışlalardan birinde gördüm. Öğle namazından sonra camiden dışarı çıkıp huzurevine doğru yol aldım. Huzurevinin orada yemek sırası vardı. Bir kaç asker sırada bekliyordu. Aralarından birine gözüm takıldı, oydu. Bir an hayal gördüğümü sandım, o nedenle daha dikkatlice baktım. Tabur komutanı olduğuna dair aldığım haber belki yanlıştı, diye düşündüm .

Yanına gidip halini hatırını sorduktan sonra:

-Neden yemek sırasında duruyorsun Borunsî Bey, sen tabur komutanı değil misin?

Daha konuşmam bitmeden yüzündeki o gülümseme gitti:

-Tabur komutanının diğer askerlerden bir farkı var mı? Neden yemeğini sıraya girip almasın?

Birden “*Tevazu gösteren kişiyi Allah yüceltir*” hadis-i şerifi aklıma geldi. Kendi kendime: “Borunsî Bey’in adı bu yüzden cephede dilden dile dolaşıyor” dedim.

Daha sonra oradaki gönüllü askerlerden duydum ki, onun sıraya girip yemek almaması için çok uğraşmışlar, ama o, bu konuda ısrar etmiş.

Altın Yüzük

Masûme Sebokhiz

Operasyonlardan birinde, yüzüğümü adak olarak adadım. Dedim ki: “Eğer Allah’ın izniyle sağ salım dönerse, bu yüzüğü gidip İmam Rıza’nın türbesine atacağım.”

Maalesef o operasyonda yaralandı, ama yarası çok derin olmadığı için tamamen iyileşip öyle eve döndü.

Eve geldiği gün adağımı ona anlattım ve bu yüzden eve sağlam geldiğini söyledim.

Gülümseyerek:

-Adak adarken, cephe için ada.

-Neden?

-Çünkü İmam Rıza’nın senin adağına ihtiyacı yok, ama cephenin çok ihtiyacı var, o nedenle de yüzüğünü türbeye atman gerekmez.

Öyle dediği için üzüldüm, fakat bir şey demedim. Her zamanki gibi sözünü dinledim.

Bir sonraki operasyonda çok daha kötü yaralanmıştı. Onu Kerec'de bir hastaneye yatırmışlar. Oradan biri arayıp bize olayı anlattı. Kendisiyle konuşmak istedim, fakat durumu iyi olmadığı için konuşturmadılar.

Aynı gün kardeşim ve kayınbiraderim Kerec'e gittiler. Ertesi gün kardeşim Tahran'dan aradı:

-Durumu nasıl?

-Durumu düşündüğünden bile daha iyi.

Doğru söylemediğini düşünerek sinirli bir şekilde:

-Şaka yapma! Gerçeği söyle!

- Bana inan. Şu an yanından geliyorum. Durumu iyi ve konuşabiliyor.

İnanılması güçtü. Ne diyeceğimi bilemedim. Kardeşim, Abdülhüseyn'in bana ulaştırılması için bir not verdiğini söyledi.

Heyecanla sordum:

-Ne notu?

-Öncelikle sana selam söyledi ve gidip yüzüğünü hemen türbeye atmanı istedi.

Şaşırdım. Kafam tamamen karışmıştı:

-Daha önce bana atmamamı söylemişti!

-Uzun hikâye. İnşallah Meşhed'e gelince sana anlatırım.

Onu uçakla Meşhed'e getirdiler. Durumu eve gelmek için uygun değildi. Havaalanından doğrudan hastaneye götürdüler.

Ziyaretine gittik. Dönerken yolda kardeşimden yüzük konusunu sordum. Gözleri doldu ve kısık sesle anlatmaya başladı:

“Yanına gittiğimizde, hâlâ baygındı. İlk önce olayı diğer hastalardan öğrendik. Baygın halde Ehl-i Beyt (a.s)’la konuşuyormuş! ‘Siz kendiniz duydunuz mu?’ dedik. ‘Evet, tek tek o zâtların adını söylüyordu.’ dediler.

Uyandığında meseleyi kendinden sorduk. İlk önce bir şey demedi, ama daha sonra üzgün bir şekilde, baygınken beş muhterem zâtı (Âl-i Aba) gördüğünü söyleyerek şunları anlattı: ‘Onlar yanıma geldiler. Halimi sordular ve benimle konuştular. Ellerini yaralarımın üzerine sürüp: ‘Abdülhüseyin güçlüdür, inşallah çabuk iyileşir’ dediler. Uzun bir süre yanımda kaldılar. Giderken o muhterem zâtlardan biri eşimin yüzüğünün aynısını bana gösterdi. Çok garip bir sesle, ‘Yüzüğünüz ne durumda?’ diye sordu. Ben çok şaşırdım. Sonra o yüzüğü türbeye atmamız gerektiğini söyledi.”

Kardeşimin yüzü ağlamaktan ıslanmıştı. Ben bile bir tuhaf olmuştum. Şimdi anladım ki, kendi isteğiyle bana yüzüğü türbeye at dememişti. Uğrunda savaştığı insanlar söylemişlerdi. Belki de bize; her adağın kendi yerinde olması makbuldür, diye hatırlatmak istediler.

Son Dilek

Hamit Halhali

Hız. Sıddıka Tahire'ye (Hız. Fatıma) olan aşkı, dillendirilemeyecek kadar büyüktü ve anlatılamazdı. Bir keresinde herkesin yanında: "Boynumdaki damarı kesip kanıyla annemin¹⁶ mukaddes adını yazmak istiyorum" dedi.

Birbirimize baktık. Çok şaşırmıştık, yani boynundaki kanla yazmak istemesi kafalarda soru işareti bıraktı. Ben de ondan bunu sordum. Yüzü mahzun bir hal aldı. "Aşura'nın bir sahnesi her zaman kalbimi acıtıyor" dedi!

Aşura'yı duyduktan sonra, herkes bir tuhaf oldu. Kendisi de titretilik bir sesle devam etti:

"Ebâ Abdullah, Ali Asgar'ın kanını gök yüzüne doğru savurup, 'Allah'ım, sen kabul et.' demesi gibi ben de bu

¹⁶ Her zaman Hız. Fatıma'dan bahsederken "annem" diyordu.

boynumun kanıyla Hz. Fatıma (s.a.)'nın mukaddes adını yazıp, aşkımlı ve saygımı ispat etmek istiyorum.”

Bize garip gelen de buydu: Allah'tan, ölmeden önce bu isteğinin gerçekleşmesini talep ediyordu.

Farklı yer ve zamanlarda bir kaç kez daha bunu söylediğine şahit oldum. Ama birlikte bulunduğumuz operasyonlarda bu isteği yerine gelmedi.

Birinci Velfecr operasyonunda yanında değildim. Yaralandığını duyunca tedirginlik ve korku tüm vücudumu kapladı. Çocuklar, “Boynuna kurşun yemiş” dediler. Boyun çok hassas bir yer olduğu için şehid düştüğünü düşündüm. Onlara da bunu söyledim:

-Elhamdülillah yarası çok derin değil.

-Nasıl yani?

-Çünkü kurşun uzak mesafeden atılmış ve Hacı'nın boynuna gelene kadar hızı azalmış.

O yüzden çok derin bir yara açmamıştı.

Çocuklardan biri:

-Hacı'nın dileği sonunda kabul oldu. Ben kendi gözlemlerimle gördüm, bir taşın üzerine boynundan gelen kanla Hz. Fatıma'nın mukaddes adını yazdı.

Tam da o gün, hastaların taburcu edildiği zaman, Abdülhüseyin'i görmek nasip oldu. Yarı baygın olduğu için onunla konuşmak mümkün değildi. Boynundaki yarayı net bir şekilde gördüm. İşaret parmağında ise kan izi vardı.

Yarasının tamamen iyileşmesine müsaade etmeyip, tekrar cepheye geri döndü. Yüzündeki mutluluk bir başkaydı. Sevinçli bir şekilde:

“Allah benim duamı kabul etti, artık şehadetten başka hiç bir dileğim yok” dedi.

RPG Silahlı Birlikleri

Seyyid Kâzım Hüseynî

Genç bir çocuktı, adı Dayırgan'dı. Nedenini bilmiyorum, ama taburdan atılmıştı. Eline bir mektup verip, yargıca göndermişlerdi.

Giderken Hacı Borunsî onu bahçede gördü. Yürüyüşünden ve yüzünün şeklinden bir sıkıntısı olduğunu anladı. Ona doğru gidip selam verdi:

-Aleyküm selam.

-Ne oldu delikanlı?

-Hiç, beni çıkarttılar, şimdi mahkemeye gidiyorum.

Hacı hiçbir şey sormadan, elini tuttu ve mahkemeye götürdü. Yargıca mektubu verdi ve "Ben bu çocuğu istiyorum" dedi.

Yargıç:

-Bu sizin işinize yaramaz Borunsî bey.

-Siz ne yapacaksınız? Ben bunu götürmek istiyorum.

Onu tabura geri getirdi.

Onun gibi bir kaç çocuk daha vardı. Hepsi gençti ve bir takım nedenlerle askerden atılmışlardı. Bunlar Hacı'yı görür görmez hemen ona ısınıyorlardı. Hacı da onlara çok güzel bir şekilde nasihat edip, düşüncelerini değiştiriyordu. Yani o kadar tesirli konuşuyordu ki, kendi istekleriyle özel RPG gruplarının içine giriyorlardı.

Bir zaman sonra Dayırgan isimli o genç, söz konusu özel grupların komutanı oldu ve adı şehidlerin listesine girdi.

Bir gün Hacı'nın, Dayırgan'dan önceki komutanla şu şekilde konuştuğunu duydum:

“Siz bu gençleri tanımıyorsunuz. Bir kez namaz kılmadı diye, ya da küçük bir saygısızlık yapıp ne bileyim, şakalaştı diye hemen taburdan atıyorsunuz. Bunları tatlı dille yola getirmeniz lazım. Eğer bize faydalı olacak insanlar varsa, onlar işte bu gençlerdir.”

İlahî Reçete

Mecid Ahavan

Kâsım, taburun iyi ve sevilen çocuklarından biriydi. O zamanlar Hacı Borunsî taburun komutanı, Kâsım da onun yardımcısıydı.

Bir gün Hacı'nın yanına gelip artık çalışamayacağını söyledi. Hacı nedeni sordu. Kâsım oturdu, başını o tarafa bu tarafa çevirdi. Sanki ağlamak istiyordu. Üzgün bir şekilde: "Zihnim o kadar meşgul ki, işime odaklanamıyorum. Böyle devam ederse, hiç çalışmam. Beni yanlış anlama Hacı, lütfen bana darılma!" dedi.

Sadece ben ve Hacı onun şiddetli ailevî problemlerinin olduğunu biliyorduk. Konuşmasına devam etti, içi bayağı dolmuştu. Hacı tüm dikkatiyle onu dinliyordu.

Bölgede bu tür durumlarla sık sık karşılaşılıyordu. Hacı Borunsî bir baba gibiydi. Her zaman, Besici çocuklar, hatta

yaşları hacıdan daha büyük olanlar bile onun yanına gelip sıkıntılarını ona anlatırlardı. Hacı da elinden geleni esirgemezdi. Hatta bölgeye gelen sorumlulara bile onların sıkıntılarını anlatıp, döndüklerinde peşine düşmelerini isterdi.

Kâsım'ın sözleri bitti, Hacı, Kur'an'dan bir ayet ve hadisle ona bir kaç şey söyledi. Her zaman bu tür durumlarda çocuklara, "Ben size yol gösterecek kadar bilgili değilim" derdi. Bu yüzden sadece Ku'ran ve hadislerden örnekler verirdi.

O gün Hacı'nın konuşması bittikten sonra, Kâsım huzur içindeydi. Mutlu bir şekilde yanımızdan ayrıldı.

Ertesi gün Hacı taburda çocuklar için konuşma yaptı. Konuşmasında dünkü olaydan bahsetti. Kâsım'ı anlattı. "Sizler onu örnek almanız lazım" dedi. "Mesela, sıkıntısı veya sorunları olduğunda pes etmiyor, tek derdi işine zarar gelmemesi."

O günden sonra Kâsım bir kaç defa daha Hacı'nın yanına gelip dertleşti. Her seferinde yeni bir reçete alıp gidiyordu.

Kâsım şehid olduğunda Meşhed'deki evine gittik. Babası, annesi, kardeşi ve eşi aynı yaşıyorlardı. Kâsım'ın ahlakı söz konusu olduğunda eşi şunları söyledi:

"Ben , Kâsım'ın annesiyle çok sorun yaşıyordum, son zamanlarda izin için geldiğinde konuştukları bizim tüm sorunlarımızı çözmüştü. Yani sanki bizim kavgalarımızın üzerine serin su serpti."

Tüm dikkatimle onun konuşmalarını dinledim. Eşi devam etti:

“Kâsım hiç böyle değildi. Böyle sözler etmeyi bilmiyordu. Eğer bilseydi daha önceden bizim sıkıntılarımızı giderirdi. Cephede ona ne öğretiler bilmiyorum. Sadece, cephenin başlı başına bir üniversite olduğunu duymuştum. Gerçekten de öyleymiş. Çünkü kendim buna şahit oldum.”

Hacı'ya Selam Söyleyin

Mecit Ahavan

Horasan'ın 77. Ordusu ve başka bir orduyla beraber, karma bir operasyon yapacaktık. O zaman 77. Ordu'nun komutanı Albay Sıddıkî'ydi. Bir gün 77. Ordu'nun toplantı odasına gittik ve onlarla operasyon hakkında konuşmaya başladık.

İlk önce yüksek rütbeli komutanlar söze başladılar. Duvara astıkları harita üzerinden neler yapacağımızı konuşuyorlardı. Sıra tugay komutanlarına geldi. Daha sonra da sırasıyla hem bizim arkadaşlar hem de askerler söz aldılar. Genellikle klasik ve taktiksel konuları dile getiriyorlardı. Mesela, bizim kaç tankımız var, düşmanın kaç tankı var? Bizim gücümüz ne kadar, düşmanın ki ne kadar? Nasıl ateş açabiliriz, nasıl manevra yapabiliriz?..

Hacı Borunsî o zamanlar “Cevadu’l-Eimme 18. Tugay” komutanlığını yapıyordu. Tugayın ikinci sorumluluğu da bana aitti. Ben de Hacı’nın yanına oturmıştım. Sonunda bizim tugaya sıra geldi. Hacı ayağa kalkıp öne doğru gitti. O sade ve köylü görünüşüyle farklı bir karizması vardı. Herkes ona bakıyordu. Benim kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Hacı’nın konuşma yeteneği ve yüksek bilgisinden şüphem yoktu. Ama şu ana kadar böyle toplantılarda konuştuğuna da hiç rastlamamıştım. Kendi kendime “Hacı böyle bir toplantıda ne diyecek acaba?” diye sordum.

“Bismillah” dedikten sonra Kur’an’dan bir ayet ve hadisle sözlerine başladı. Biraz duraksadı ve devam etti: “Taktiksel konular hakkında yeterince konuşuldu. Tabi böyle şeyler gerekli, ama artık yeter. Ben izninizle başka bir konu hakkında konuşmak istiyorum. Yani dikkatli olalım da gururu muza yenik düşmeyelim!”

Uhud Savaşı’na değinerek sözlerine devam etti:

“Onların gururu İslam güçlerinin yenilmesine sebep oldu. Bu tür taktikler bizi gururlandırmamalı. Irak’ın tankı varsa bizim de var, demeyin. Irak’ın topları varsa bizim de var, demeyin. Savaşın başlangıcını hatırlıyor musunuz? Bizim hiç bir şeyimiz yoktu, Irak’ın ise her şeyi vardı. Hatırlıyor musunuz, onları nasıl alt ettiğimizi?

Maalesef biz bazen bu gururun zararlarını gördük, ama ibret almadık. Yani takdikî konular işe yaramıyor, demiyoruz. Tabi ki çok gerekli şeyler. Fakat maneviyattan da gafil olmamak gerek. Özellikle savaşımızın nedenini ve ne burada olduğumuzu unutmamamız lazım.”

Herkes ona odaklanmıştı. Hacı bayağı açılmıştı, konuyu daha heyecanla anlatıyordu. İmam Hüseyin'le Yezid'in ordularını kıyasladı. Kerbela'yı ve ölüm siperlerini anlattı.

Toplantının havası birden değişti. Birkaç saniye içinde ağlama sesleri yükseldi. İstisnasız herkes ağlıyordu. Hem de nasıl! Hacı ise hâlâ konuşuyordu. Sesi yükselmiş, ama bununla birlikte titremeye başlamıştı. O an anlatılamazdı. Devam etti:

“Bizim neyimiz varsa, tarihimizde var. Silah ve güç, tabi ki olması gerek ama RPG silahı atan biri topu atmadan önce kalbinin İmam Hüseyin aşkıyla dolması lazım. Böyle olmazsa nasıl Irak'ın T-72 tankının önünde durabilir?”

Konuşması bitti. Herkes bir başka havaya girmişti. Albay Sıddıkî odanın diğer tarafından Hacı'nın yanına geldi. Onu kucaklayıp yüzünden öptü. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. O, titrek sesiyle:

“Hacı bundan sonra tugayınla ilgili ne dersen, ben senin hizmetindeyim. Ne dersen yaparım.”

Albay Sıddıkî gidip Komutan İrayi'nin elinden tutarak Hacı'nın yanına getirdi. Komutan İrayi 1. Tugay'ın komutanıydı. “Bundan sonra 1. Tugayın'la birlikte Hacı'nın emri altında çalışacaksın. O ne derse aynısını uygulayın” dedi. “Bu bir askerî emirdir. Bunu bütün alt mevkilere de bildirin.”

O günden itibaren, ne zaman 77. Ordu'ya işimiz düşse bizi geri çevirmiyorlardı. Her zaman Hacı'yı sorarlardı. “Hacı nasıl?” diye. Dönerken de “Hacı'ya çok selam söyleyin” demeyi ihmal etmezlerdi.

Zorunlu Konuşma

Mecit Ahavan

Haftada bir iki gün sabahları konuşma yapardı. Bir gün, sabah programından önce beni çağırdı. Yanına gittim. “Ahavan! Çocuklara bugün konuşmaya sen yap.” dedi.

Konuşması da bakışları kadar ciddiye. Bir anda elim ayağım buz kesti. Şu ana kadar herkesin içinde böyle bir konuşma yapmadım. Mütevazî bir şekilde:

-Hacı, konuşmacı sizsiniz, ben ne anlarım konuşma yapmaktan.

Daha da ciddileşti:

-Yaparsan öğrenirsin.

Israr etmeye başladım. Sonunda sinirlendi.

-Ben yaşlı ve okuma yazma bilmeyen bir köylü olarak konuşabiliyorsam, sen okumuş birisi olarak hayli hayli konuşursun. Gerçekten utanç verici!

Başımı öne eğdim. Hacı yola çıktı. Giderken de “Git ve kendini konuşma için hazırla.” diye tembihledi.

Sadece ben değil, tüm tugaydakiler konuşma yapmaya mecburdu. Yani bir konuşma mecburiyetimiz vardı, bir de Besicilerin çadırlarında yemek yeme mecburiyetimiz. Kahvaltı zamanı herkesi farklı bir tabura atardı. Mesela, “Ahavan ve Vahidî, siz Cundullah taburuna gidin” derdi. Kendisi ve bir kaç kişi ise diğer taburlara giderlerdi. Herkesi bu şekilde farklı taburlara gönderirdi. Fakat her zaman, kendi işi hepimizinkinden daha zordu. Bir iki lokma alıp diğer çadırlara gider, orada da iki lokma yedi. Bu şekilde tüm çadırlara uğrardı.

Öğle ve akşam yemeği de bu şekilde olurdu. Bu zorunlu konuşma ve bu şekilde yemek yeme nedenini soranlara şunları söyledi:

“Besicilerin sizi seslerinizle tanımaları gerek, yüzlerinizle değil. Örneğin, operasyon geceleri, karanlıkta kimse yüzünüzü göremez, ama sesinizi tanır. ‘İlerleyin’ dediğinizde, ‘Acaba bu kim?’ diye düşünmek yerine, ‘Bu Ahavan’ın sesi veya bu Borunsi’nin sesi’ diyebilmeliler.”

Yapılan bu mantıklı izahlardan sonra, artık hiç kimse- nin aklında bir şüphe kalmamıştı. Herkes bu zekice düşüncüyü takdir etmişti. Bu, Besicilerle bir arada olmanın ve konuşmanın yararlarından sadece birisiydi, diğer faydaları da vardı tabi ki.

Eşim ve Yüz Huri

Mecit Ahavan

Hacı 17 Şehriver Hastanesi'nde yatıyordu. Bir gün babam onu ziyarete gitti. Döndüğünde:

-Komutanın nasıl bir adammış!

-Nasıl yani?

-Sanki hiç bu dünyada yaşamıyor, burada geçici kalıyor gibi. Eminim ki yeri burası değil.

Anladığım kadarıyla Hacı'nın sözleri çok hoşuna gitmişti. Babam sözlerine şöyle devam etti:

-Konuşurken hurilerden söz açıldı. Ben de şakayla kulağına, "Hacı öbür dünyaya gittiğinde, bir tane de bize getir." dedim. O da güldü 'Tamam.' dedi. Daha sonraysa çok an-

lamalı bir söz söyledi: ‘Ben öbür dünyadaki yüzlerce huriyi, eşime değişmem.’

-Hacı eşini çok iyi tanımış. Böyle fedakâr ve sabırlı bir eşin değerini ancak Hacı’nın kendisi bilir.

124. Tepe'nin Hatırası

Seyyid Kâzım Huseynî

Velfecr operasyonundan önce hazırlık için taburları gece tatbikatlarına götürür ve benzeri operasyonlar yapardık. Hazırlıklar velfecr bölgesinin arkasındaki, Fethu'l Mübin operasyonunda özgürlüğüne kavuşan bölgedeydi.

Bir gün Abdülhüseyin motorla yanıma gelip “Hadi gel, gidip bir inceleme yapıp gelelim” dedi. Feke bölgesi yumuşak kumdan olduğu için, yaklaşık otuz, kırk kilometre yaya yürümemiz gerekirdi ki, Remlin içine girip, yedi sekiz kilometreden sonra silahlar ve donanımlarla girebilelim.

Tüm bunları da göz ardı edip düşüncemi söyledim:

-Tamam, ama biz zaten her gece çalışıyoruz!

-Yok! Dakik bir program çizmemiz lazım, çocukları o bölgeye daha iyi hazırlamamız gerekir.

Gülümseyerek devam etti:

-Aynı zamanda Fethu'l Mübin hatırası da tekrar zihnimizde canlanır.

Motorun arkasına oturur oturmaz hızlıca yola koyulduk. Yaklaşık 15 kilometre gittikten sonra bir tepenin yanında durduk. Burası 124. Tepe adlı yerd. Motordan inerek tepeye çıktık. Yoldayken bana bu tepenin anısını anlatacağını söylemişti.

Fethu'l Mübin, onun ilk komutan olduğu operasyond. O operasyonda, ben ondan ayrılmıştım. Ben bir yönden hareket etmişim, o diğer yönden.

Sabahın temiz havası hâlâ hissediliyordu. O, tepenin anısını anlatmaya başladı:

“Operasyon komutanının dediği üzere bizim görevimiz çok önemliydi. Yaklaşık 4 kilometre ilerleyerek düşman güçlerinin içine girip bu tepeye ulaşmamız gerekiyordu. Bizim işimiz o zaman başladı. Düşman ordusunun en hassas bölümünün komutanlığı buradaydı. Bu tepenin üzerindeydi.

Tepeye ulaştığımızda, gelecek emirleri beklememiz gerekiyordu. ‘Operasyon başlama emrini duyduktan sonra, siz de bu bölgeye saldırın.’ demişlerdi.

Operasyon gecesi, herkesten önce yola çıktık. Derin bir vadiden ilerliyorduk. Büyük bir çabadan sonra düşman hatını geçtik. Oradan sonra işimiz daha zorlaştı. Ama bu tepeye gelene kadar olağanüstü bir sorunla karşılaşmamıştık. Fakat yakınlar pusu kurduktan sonra işimiz daha da zorlaştı. Çocuklara yere yatmalarını işaret ettim.

Herkes yere yattı, öyle ki, eğer yanımda olsaydın kim-senin nefes alma sesini bile duyamazdın. Tüm dikkatimle etrafı kolluyordum. Saniyeler hiç geçmiyordu sanki. Her an telsizden gelecek sesi ve saldırı emrini bekliyordum.

Bir kaç dakika geçti, ama bir haber gelmedi. Herkesten çok ben tedirgindim. Güçleri kontrol etmek, o şartlarda çok zordu. Düşman, askerlerin hemen baş uçlarında sayı-lırdı, küçük bir ses duysalar doğrudan ateş açarlardı. Tüm komutanlık bölgesi dikenli tellerle sarılmış, toprak ve kum torbalarından barikatlar kurulmuştu. Yolumuzda bir çok engel vardı.

Düşman o bölgeyi diğer hatlardan daha farklı düzenle-mişti. Merkezin bir çok yerine karargah kurulmuştu. Başımı hafifçe kaldırıp etrafa baktığım zaman, komutanlara ait yak-laşık yedi, sekiz tane jipin orada olduğunu gördüm. Zaman ilerlemesine rağmen henüz haber gelmemişti. Üzüntüm her an daha da çoğalıyordu. Birimizin çıkartacağı en ufak bir ses bile hepimizin sonu olabilirdi. O durumda bizi hem ön, hem de arka tarafımızdan vururlardı, lakin bunu fazla dert etmi-yordum. Çünkü taburumuz gönüllüydü ve çocuklar dönme-meye hazırlanmışlardı. En çok tedirgin olduğum durumsa, operasyonun başarısızlıkla sonuçlanmasıydı. Eğer biz başa-rısız olursak tüm operasyon suya düşecekti.

Dakikalar geçmesine rağmen hâlâ bir haber alamamıştık. Bunun üzerine zikir çekmeye ve tevessül etmeye başladım. Ehl-i Beyt'e tevessül ettim. Yüzüm gözyaşından ıslanmıştı. Çocukların işlerinin kolaylaşması, askerlerin sessiz kalma-ları, öksürmemeleri, bir silah veya başka bir şeyin birbirine değmemesi, birisinin yanlışlıkla ateş etmemesi ve özellikle de operasyon emrinin bir an önce verilmesi için dua ettim.

Tevessül Duası'nı okumaya başladım ve Peygamber Efendimizden tut, Sahibu'l-Emr Hazretlerine kadar aracı kıldım. Baktım bir değişiklik olmadı. Hz. Fatıma'ya hitap ettim. Bütün hazretlerin ismini zikrettim, ama yine bir haber çıkmamıştı. 'Artık kimse kalmadı, ne yapmam gerek!' diye düşündüm.

Sanki Hz. Fatıma (s.a.) lütfetti ve bana başka bir yol gösterdi. Birden Hz. Rukiye aklıma geldi. Ona tevessül ettim. Ona hitaben: 'Kapınıza geldim, o küçük ellerinizle bize yardım edin ve hayırlı bir kapı açın.' dedim. Hz. Rukiye'yle konuşmaya başladım. Yine gözyaşlarımı tutamadım, çok fazla geçmeden, omuzumda bir ağırlık hissettim. Telsizciydi. Bana doğru uzattığı telsizi elinden nasıl aldığımı hatırlamıyorum. Komutanlıktan gelen kısık bir ses, 'Allah'a tevekkül ederek, başlayın.' dedi."

Abdülhüseyin konuşması buraya geldiğinde sustu. Yüzü kızarmıştı ve ağlıyordu. Ellerine bakıyordu. Sanki o sahneler gözünde tekrar canlanmıştı. Biraz aradan sonra "Hz. Rukiye bize çok lütfetti" diyerek sözlerine devam etti:

"Ne olduğunu bile anlamadım, ama kendime geldiğimde, telsizciyle birlikte yalnızdık! Herkes gitmişti. Dikenli telleri ve engelleri nasıl aştuklarını bilmiyorum, ancak çok kısa bir sürede tüm barikatları ve mevzileri kontrol altına aldık. Bu girişimiz, düşmanı felç etti. Başlarında komutan olduğu halde yenildiler, komutan olmasaydı ne olurdu kim bilir?

Bu bölgedeki diğer askerler de başka mevkilerden operasyona başlamışlardı. Düşmanın acınası hali ve ümitsizliği her an artıyordu. O akşam, bu bölgenin tamamı bizim elimize geçti.

Düşmanın komutanlık odasında Farsça bilen bayan vardı, işleri bizim telsizleri dinlemekti. Çocuklar onları esir aldı.

Esirler; ‘Biz sadece birinin geldiğini ve tüm mevkileri ele geçirdiğini gördük.’ dediler.

O operasyondan sonraki sabah, komutanlardan biri yanıma gelerek bana sarıldı ve beni öpmeye başladı. ‘Sen ne yaptın da bu kadar kısa sürede bu bölgeyi alabildin?’ diye sordu. Ne olduğu konusunda ben bile şaşkın bir haldeydim. Düşmanlar geri çekildiler, hepsi çok şaşkın ve acınacak durumdaydı. Komutanları yanındayken yenilmek çok zor geldi onlara.

Bir kaç dakika içinde orayı almanız komutanımıza da pek inandırıcı gelmemişti. Yani ‘Operasyon emri verdikten sonra, biz sizin engelleri ve bariyerleri aşmanızı beklerken, siz gidip orayı ele geçirmişsiniz!’ demişti.”

Belediye Başkanı

Seyyid Kâzım Hüseyinî

O akşam, bulaşıkları yıkama sırası Hacı'ya aitti. Bir kaç günde bir, Hacı'nın sırası olurdu.

Aralıksız bir o tarafa bir bu tarafa koştururdu. İncelemeler, asker alıp vermeler, onların izinleri... Sürekli cephenin önlerine gidip gelirdi. Bir çok sorun ve sıkıntıyla karşılaşmıştı. Ama hiç bir zaman “belediye başkanlığını”¹⁷ kimseye vermedi.

Yemek yedikten sonra tabakları topladık. Hacı sofrayı temizlemeye başladı. Tabaklar yanındaydı. Çocuklardan biri kendince yardım etmek istedi, yavaşça kalktı, Hacı'nın arkasından doğru bulaşıkları alarak odadan çıktı.

¹⁷ Temizlik işleri, yemeklerin hazırlanması ve bulaşıkların yıkanması sorumluluğunu alan kişiye “belediye başkanı” denirdi.

Hacı'nın kendisini görmediğini sandı. Ama o tabi ki görmüştü. Fakat herkesin yanında askerin şevkini de kırmak istemedi. Hızlıca sofrayı toplayarak dışarı çıktı. Bulaşıkları götüren çocuk, çeşmenin yanına oturmuş, yıkamaya başlamıştı. Hacı arkasından, omuzlarını ovalayıp onu ayağa kaldırdı. Yüzünden öptü:

-Bu kadar yardım ettiğin yeter. Ellerine sağlık ben devam ederim.

Çocuk:

-Hacı beni kırma, bırak yapayım, dedi ve Kollarını sıvadı.

Hacı kollarını aşağı indirdi:

-Hayır sen git kendi işine bak.

O, ısrarla:

-Bu seferlik müsaade et Hacı.

Fakat ısrarı hiç bir fayda vermedi. İnat etti. Hacı ondan daha inatçıydı:

-Benden bu işin ecrini alma. Komutan olduğum için biri bulaşıklarımı, diğeri kıyafetlerimi yıkarsa bu işin ecri de kalmaz, sevabı da.

Çocuk yanımıza döndü:

-Boşuna değil, Hacı operasyonda birine “öl” dese, ölür.

Namaz Aşkı

Seyyid Kâzım Hüseynî

Sabah ezanına bir saat kalmıştı ki, toplantı bitti. Tabura geldik. Toplantıdan önce de araştırmalara gitmiştik. Çadıra geldiğimde, yorgun argın yere yığıldım. Abdülhüseyin de uyur sandım. Çoraplarını çıkartıp dışarı çıktı. Peşinden gittim.

Çeşmenin yanına oturdu, kollarını sıvayarak abdest almaya başladı. Hepimizden daha çok, yük onun omuzlarından daydı. Doğal olarak herkesten fazla o yoruluyordu. Gece namazı için halinin olduğuna ihtimal bile vermiyordum.

Ben de namaz kılmak istedim, ama kendime söz geçiremedim. Zaten bir iki saat sonra merkez komutanlığından nöbetçi asker gelip herkesi kaldıracaktı. Tekrar nöbete gitmek zorundaydık. Allah bilir ne zaman dönecektik. Kendi ken-

dime; “Yirmi dört saat içerisinde insanın biraz da dinlenmeye ihtiyacı var.” dedim.

Çadıra gidip uzandım. Hemen dalmışım. Sabah ezanında bizi uyandırdılar. Kalktım ve gözlerimi ovaladım. Gözlerim açılması birkaç dakika sürdü. Hacı’nın yüzüne baktım. Gözlerinden, her gece olduğu gibi, huşu içinde bir gece namazı kıldığı anlaşıyordu.

Herkes İçin Meyve

Seyyid Kâzım Hüseyinî

Bazen taburun toplantıları çok uzun sürüyordu. Aralarda birkaç dakika dinleniyorduk. Çocuklardan biri:

“Hacı söyleyin de bir şeyler getirsinler yiyelim, çok acıktık.” dedi.

Anlaştıktan sonra, çocuklardan biri yiyecek bir şeyler getirmeye gitti. Aradan fazla vakit geçmeden hemen döndü. Tam hatırlamıyorum, karpuz mu getirdi başka meyve mi. Çocuklar yemeye başlamadan önce, Hacı sordu:

-Tüm askerler için getirdin mi?

Meyveyi getiren çocuk şaşkın bir şekilde cevap verdi:

-Hayır Hacı, herkese getirseydim masraflarımız çok olurdu.

Abdülhüseyin kaşlarını çatı:

-Bizim diğerlerinden farkımız ne? Biz burada oturmuş , teorik kısımlar, harita ve kağıtlar üzerinde çalışıyoruz, asıl onlar yarın düşmanın içine girip canla başla mücadele edecekler.

Başka sözler de söyledi, ama hepsi aklımda kalmamış. Fakat çok iyi hatırlıyorum, tüm tabura o meyveden dağıtılmadan ağzını ona sürmedi.¹⁸

¹⁸ Her zaman aynı şeyi yapardı. Bir keresinde ona yeni battaniye getirmişlerdi. Ama o battaniyeyi götürüp diğer gönüllü askerlere verdi. Kendisi eski ve rengi solmuş bir battaniye aldı. Cephede giyindiği kıyafetler de her zaman eski ve ikinci el giysilerdi.

Komutanlık Prestiji

Seyyid Kâzım Hüseyinî

Hız. Fatıma Zehra'ya, seyyidlere ve onların çocuklarına karşı çok saygısı vardı. Bütün seyyidlere saygıda kusur etmezdi. Çadırda veya evde, hiçbir yerde benden önce bir yere girdiğini hiç görmedim. Hatta benden önde bile yürümezdi.

Bir keresinde bir toplantıya girecektik. Her zamanki gibi kapının arkasında durdu ve benim girmemi bekledi. Ben de içeri girmedim. “Önce sen gir.” dedim.

Gülümsedi :

-Biliyorsun, ben seyyidlerden önce bir yere girmem.

İtiraz ettim:

-Hacı burası benim önce girmeme uygun değil.

-Neden?

-Yani siz komutansınız ve burası cephe, sonuçta komutanlığın bir prestiji var ve onun korunması gerek.

Biraz duraksadı. Bense sözlerime devam ettim:

-Benim önde gitmem, sizin prestijinizi düşürür.

Gülerek:

-Seyyidlere karşı yapılan saygısızlıkla kazanılan prestij hiç olmasın daha iyi.

Kuşk'un Yumuşak Toprakları ve Borunsî'nin Hatırası

Seyyid Kâzım Hüseyinî

Ordunun genel komutanı Ramazan operasyonundan önce bizim bölgeye gelmişti.

Yüksek mevkilerde, özel bir tahrik operasyonu konuşuluyordu. Sonunda bu görev ordu komutanı tarafından bizim tugaya verildi. Yani 18. Cevadu'l Eimme Tugayı'na.

Aynı gün, tugay sorumlusu acil bir toplantı düzenledi. Orada konunun ne olduğunu anladık. Düşman T-72 tanklarını bölgeye getirmişti. Çok güçlü iki mekanize taburu, ön sırada bize saldırı için hazır bekliyordu.

İstihbarattaki çocuklar çok emin bir şekilde; yarın bize ağır bir saldırıda bulunacaklarını söylediler. Yarın kesinlikle

bize saldıracaklardı, bunda bir şüphe yoktu. Bu yüzden Ramazan operasyonu hiç başlamadan bitebilirdi. Toplantıda uzun süren bir konuşma sonrası incelemeler yapıp düşman bölgesinde taciz operasyonu yapmaya ve T-72 tanklarını işlevsiz hale getirmeye karar verdik.

Düşman bu tankları bölgeye yeni getirmişti. Daha önce hiçbir operasyonda bunlarla karşılaşmamıştık. Bu tankların özelliklerinden biri, RPG silahlarının onlara tesir etmemesiydi. Yani RPG ile vurmak istesen bile, çok yakın bir mesafeden atış yapman ve tankın hassas bir yerine denk getirmen gerekiyordu.

O gün kaç tane gücün bölgeye gitmesi gerektiği ve kullanacakları yol hakkında konuşuldu. Üç tabur bu işin sorumluluğunu aldı. Onlardan birinin komutanı Abdulhüseyin idi. İncelemeler için yola düştük ve o, yüzündeki gülümsemeyle her zamankinden daha huzurlu görünüyordu.

Düşman hattının yakınına kadar gittik. Yaklaşık bir haftadır Iraklılar bu hat üzerine çalışıyorlardı. Güçlü ve sağlam bir kale yapmışlardı. Kalenin önünde bir çok engel vardı. Engellerin önünde, tam da bizim yolumuzun üzerinde dümdüz bir alan vardı. Yani o engelleri aşmış olsak bile, bu durum işi bayağı zorlaştırıyordu. Bütün bunlara rağmen, çocuklar tugay komutanına; “Siz sadece dönüş için ne yapalım, onu söyleyin.” dediler.

Biz düşmanın içine sızarak taciz operasyonu yapmak istiyorduk. Bu yüzden güçlerin sağ salim dönmesi her şeyden daha önemliydi. Tugay komutanı birkaç öneride bulundu. Pratik olarak da uygulamaya geçirdik. Hatta dönüş yolu hakkında bile konuşmalar yaptık.

İncelemelerden döndüğümüzde, akşam ezanı yaklaşmıştı. Çocuklar diğer güçleri bilgilendirmek için dağıldılar. Ben ve Abdülhüseyin taburumuza gittik.

Diğer iki tabur işi bir yere vardiıramadılar. Birisi kısıtlı araştırmalardan dolayı dönüş yolunda kayıp olmuş, diğeri-nin ise komutanı mayına basmıştı. Her iki taburun da geriye dönmesini istediler.

Şimdi herkesin ümidi bizim taburdaydı. Bizim ümidimizse Ehl-i Beyt'in lütuf ve yardımlarına kalmıştı. Bence içimizde, en çok Abdülhüseyin tevessül etmişti.

Yola çıkacağımız zaman, alına sarılan bantlardan bulmak için birkaç dakika bizi bekletti. Yani alınlık çoktu, ama o neyi arıyordu anlamadım. Aceleyle yanına gittim:

-Ne yapıyorsun? Hacı. Bir tanesini seç gidelim artık.

Hatta bir tane alınlık alıp eline verdim, ama almadı:

- Hz. Fatıma'nın mukaddes adı yazılı olan bir alınlık arıyorum.

Değişik bir havaya bürünmüştü. Yüzüne karşı bir şey demedim, fakat aradığını bulması için yardımcı oldum. Sonunda bir tane, yeşil hatla ve güzel bir renkle 'Ya Fatımatu'z-Zehra Edrikni' yazılmış alınlık bulduk. Gözlerim doldu. Onu alıp alnına bağladı.

Birkaç dakika sonra tüm tabur yola çıkmak için hazırıldı. Çocuklar bizi çok sıcak bir şekilde uğurladılar. Tam bir devrimci gibiydi. 12 İmam'ın adları dudaklarımızdan eksik olmuyordu.

O gece, belirlenen bölgeye ulaşan tek tabur, bizim taburumuzdu. Yaklaşık üç yüz dört yüz gönüllü arka arkaya,

sakin ve sessiz adımlarla düşmana doğru, o dümdüz alanda yürüyordu.

Engellere ulaşmamıza yaklaşık otuz, kırk kilometre kalmıştı. Birden düşman ateş açtı, tam bizim başımızın üzerine! Birden sesleri yükseldi. Art arda yapılan silah atışları o bölgeyi aydınlattı. Önceki sessizlik kayboldu. Hiç de adil olmayan bir tablo ortaya çıkmıştı. Onlar güçlü kalelerin arkasında siper almıştı, bizse dümdüz açık bir alandaydık. Aralıksız bize ateş açıyorlardı.

Hepimiz sürünerek ilerledik. Tek avantajımız, o bölgenin toprağının yumuşak olmasıydı. Çocuklar rahatça toprağın içinde kendilerini gizleyebildiler.

Düşman tüm gücüyle ateş etti. RPG silahları, tanklar, ikili, dörtlü ne varsa, bütün silahlarıyla bize ateş açtı. Abdulhüseyin bize bir kurşun bile atmamamızı emretmişti. Durumu en doğru şekilde idare etti.¹⁹ Bu yüzden düşman bizi sadece birkaç kişilik inceleme gruplarından sanıp, hepimizi yok ettiğini düşünebilirdi. Tam da öyle oldu.

Atışları yaklaşık on beş, yirmi dakika devam ettikten sonra gitgide azaldı ve sonunda kesildi. Ben bile hayatta olduğuma inanamıyordum. Düşman eğer operasyon içinde olduğumuzu hissetseydi, bu kadar erken pes etmezdi. Bizim inceleme grubu olduğumuza inanmışlardı. Akıllarına bile gelmemişti üç yüz, dört yüz askerî güç yakınlarına kadar nüfuz etsin.

¹⁹ Her zaman en zor şartlarda bile sınırlarına hakim olmasını ve sakinliğini korumasını biliyordu. En kötü şartlarda bile doğru karar verebiliyordu

Abdülhüseyin'in yanındaydım. “Taburdan bir haber al, bak ne alemdeler?” dedi.

Son sipere kadar sürünerek gittim. On üç, on dört tane şehid vermiştik. Onca ateşe rağmen bu kadar az şehid vermemiz mucizeydi. Bazıları çok ağır yaralanmıştı. Ağrıları çok şiddetliydi. İçlerinden biri elini ağzına sokmuş, dişlerinin arasında sıkıyordu ki, bağırma sesi dışarıya çıkmasın. Hemen poşusunu boynundan aldım ve biraz uğraştıktan sonra, elini ağzından dışarı çıkartıp poşusunu ağzına tıktım.²⁰

Çocukların arasında Hüseyin Cevanan'a²¹ gözüm takıldı. Sapa sağlamdı. Sıranın arkasına götürdüm:

-Dikkat et kimsenin sesi çıkmasın, dedim.

-Hacı'nın ne yapacağını biliyor musun? diye sordu.

Şaşkın bir şekilde cevap verdim:

-Bu da sorulmaz ki, tabi ki geri döneceğiz.

-Operasyon ne olacak?

-Bu durumda operasyona devam edersek intihar olur.

Başka bir soru sormasına müsaade etmedim. Sürünerek tekrar siperin başına geldim, Abdülhüseyin'in olduğu yere. Sanki uyuyor gibiydi. Uzanmış, alnını elinin arkasına koymuş, öylece hareketsiz duruyordu. Seslendim. Başını kaldırdı:

- Hacı dönmeye niyetin yok mu?

²⁰ Bir gün sonra geri döndüğümde, dişlerinin izlerini parmaklarında ne kadar derin olduğunu görünce şaşırılmışım.

²¹ Beşinci Nasr ordusu komutanı ve aynı zamanda Şehid Borunsî'nin de yardımcısı olan Hüseyin Cevanan, komutanı Borunsî gibi kanatlanıp gökyüzüne uçtu.

Bir şey demedi. O soğukkanlılığı beni çıldırtıyordu.²² Tekrar sordum:

-Ne yapacağız Hacı?

Hüzünlü bir sesle:

-Sen söyle ne yapalım Seyyid? Sen haritayı, pusulayı ve savaş taktiklerini çok iyi biliyorsun!

Böyle konuşması bana tuhaf geldi. Hiç düşünmeden sorusunu cevapladım:

-Tabi ki dönelim.

- Ne?!

İçinde bulunduğumuz durumu ve yaralıların halini düşündüm. Daha emin bir şekilde:

-Dönelim.

- Dönmemiz mümkün mü?

- Bu lanet olası kaleden geçebileceğimizi mi sandın?

Hiç bir şey demedi. Ben de ne demek istediğimi iyice anlasın diye anlatmaya devam ettim:

- Bizim sadece iki yolumuz var. Bizi fark ettiler, düşman tetikte bekliyor. O iki yol da kapalı.

Saatime işaret ettim, komutanlıktan gelen emir de böyleydi. "Eğer saat bire kadar operasyonu başlatamazsanız

²² Gerçi bu tür soğukkanlı tavırları genelde hassas şartlarda karar verme durumunda olurdu. Ama eğer bir yerde sorunla karşılaşır da askerlerden birinin canı tehlikeye düşerse, o zaman bambaşka bir hal alır ve içinde bulunduğu mekân ve zamanı gözetmeden sinirden kendisini yerd. Hatıraların devamında bu tür noktalara değinilecek.

dönün” denilmişti. Şu an saat on iki buçuk. Bir kaç dakika içinde, hiç bir yere ulaşamayız.

Komutanın emrini söylemekle, sanki nokta atışı yapmıştım. Biliyordum en zor durumlarda bile üst düzey komutanlarına itaat ederdi. Hatta bir gün Iraklıların kalelerini yıkip, mevzilerine kadar ilerlemiştik ki, üstten gele bir telsiz emri dönmemizi istedi. Öyle bir durumda bile hiç bir sorgu sual etmeden geri dönmüştü. Şimdi de aynı davranışı göstereceğini sandım:

- Görüşün bu muydu?

- Başka bir düşüncen mi var?

Bir kaç dakika sustu. Sanki ağlamak istiyordu:

-Benim aklım ermiyor!

Tam olarak hatırlıyorum, yüzünü toprağın üzerine koydu. Onun cevap vermesini bekliyordum. Zaman geçiyordu. Tedirgin oldum. O ise sakindi ve hiç bir şey demiyordu. Sordum:

- Ne yapalım Borunsî bey?

Hiç hareket etmedi. Sinirlenerek sorumu tekrarladım:

-Hacı, herkes seni bekliyor, söyle ne yapalım?!

Sanki beni duymuyordu. Bir kaç kez sorumu yeniledim. O, bu alemde değil gibiydi. Birden, kulaklarının duyup duymaması konusunda şüphelendim. Bu yüzden yine sorumu tekrarlamak istedim, o an inleme seslerini duydum. Geriden geliyordu. Hızlıca sürünerek siperlerin arasına girdim.

Yaklaşık on dakika geçmişti. Bu süre içinde iki üç kez Abdulhüseyn'in yanına geldim. Zaman ilerledikçe tedirginliğim ve endişem artıyordu. Aklımsa diğer askerlerdeydi.

Neden cevap vermediğine anlam veremiyordum. Şikâyet edercesine:

-Bu nasıl bir durum Hacı? Bir şey söyle!

Hiç bir şey demedi. Başını kaldırdı. Yüzüne fazla dikkat etmedim. Yani hiç bakmadım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Bir an önce o durumdan kurtulmak istiyordum. Düşman hiç boş durmuyor, ateşe devam ediyordu.

Sonunda Abdülhüseyin konuşmaya başladı. Ses tonu bir kaç dakika öncesinden farklıydı. Sesi kısılmıştı, uzun bir süre ağlamış gibi:

- Seyyid Kâzım! Dediklerimi çok iyi dinle.

Tüm dikkatimi ona verdim. Artık bir sonuca varacağı-mızdan emindim:

- Sen ileriye git.

Şaşkın bir şekilde:

-Ben ileriye gidip ne yapayım?

-Ne diyorsam onu yap, sen siperin önüne geç, birinci kişi ol.

Sağına doğru işaret etti. Siperin başına ulaştığında, tam sağına doğru dön, yirmi beş adım sayarak ilerle.

Duraksadı ve teyit ederek:

- Tam yirmi beş adım.

Sadece şaşkın bir şekilde yüzüne bakmaya devam ediyordum:

-Yirmi beş adım saydığında, oraya bir işaret bırak. Sonra geri dön ve diğer askerleri yanında götür.

Bir anda şaka yaptığını düşündüm! Ama çok sert ve ciddi konuşuyordu. Kendinden emin bir şekilde konuşmasına devam etti:

- O koyduğun işarete ulaştığında, düşmana doğru kırk metre ilerle. Artık orada askerlerin ne yapacağını söylerim.

Yerimden kıpırdamadım. Bana bakıyordu. Verdiği emiri yerine getirmemi bekliyordu. Bütün sözleri kafamda soru işareti bırakmıştı:

- Ne yapmak istediğini biliyor musun Hacı?

- Sen ne dediğimi duydun mu?

- Evet duydum ama...

Sözümü kesti:

- O zaman hemen dediklerimi yap!

Sinirlenip ona bağırmama az kalmıştı. Kendimi zor tuttum. İtiraz ederek:

-Hacı! Ne söylediğini hiç düşündün mü? Böyle bir iş, intihar olur, intiharın ta kendisi!

-Sen verdiğim emri yerine getir!

Dediklerini ne kadar düşündüysem de aklıma yatmadı. Bu yüzden de gözlerinin içine bakarak:

-Bu intihar emrini başka birine söyle.

- Bu emri sana verdim ve senin de yerine getirmen lazım.

Şu ana kadar ondan böyle bir davranış görmemiştim. Oldukça ciddiydi.

Çok zor durumda kalmıştım. Emri yerine getirmekten başka bir çarem kalmamıştı. Artık hiç konuşmadık. Sürünerek

sipere doğru gittim. Orada kalkıp, sağıma doğru döndüm. Adımlarımı saymaya başladım. Bir, iki, üç, dört, ...

Zihnimin allak bullak olmasına rağmen, dakik bir şekilde saymaya çalıştım. Yirmi beşinci adıma gelince ayağa kalktım. Oraya bir işaret koydum ve taburun yanına geri döndüm. Herkesi arkama katarak işarete kadar getirdim. Sonra ikinci emri düşündüm. Düşmana karşı kırk metre ilerledim. Tabur komutanları ve yetkilileriyle beraber, askerleri yaklaşık kırk metre düşmanın yakınına götürdüm.

Kendisinin de geldiğini fark ettim. Seyyid²³ ve dört beş RPG atıcısı da yanındaydı. Seyyid'e dönüp:

- Hazır mısın atmaya?

-Evet Hacı.

-Allahu Ekber dediğim anda, elimle işaret ettiğim yere ateş aç.

Yaşlı amca hayretler içinde kalmıştı. Sessiz ve şaşkın bir şekilde:

- Hacı, ben bir şey görmüyorum, nereye vurayım?

- Sen dediğim yere vur. İşaret ettiğim yere. Gerisini boş ver.

Diğer RPG'lilere de aynı şeyi söyledi. Allahu ekber dedikten sonra aynı yere ateş açacaklardı.

Bana dönüp:

- Sen de diğer çocuklarla hemen saldırıya başla.

Ben hâlâ yalvarıyordum:

-Hacı gel dönelim, herkesi öldüreceksin!

²³ Horasan eyaletinden gelmiş olan yaşlı ama RPG kullanımı konusunda oldukça mahir ve hedefi iyi tutturan biriydi.

Sakin bir şekilde:

- Artık geldik bir kere.

RPG'lilere döndü:

- Hazır mısınız?

Yaşlı adam:

- Hazırız.

Abdülhüseyin başını yukarıya kaldırdı. Etrafına baktı. Bir dua okudu. Birden bağırma sesi göklere yükseldi:

“Allahu Ekber!”

Sanki tüm yer ve göğü uykudan uyandırmak için bağırmıştı. Arkasından Seyyid; “Ya Hüseyin!!” diye bağırıp ateş etti.

Bir arabaya denk geldi ve araba yandı. Ateşi tüm bölgeyi aydınlattı. Hiç durmadan, dört beş atış daha yaptılar. Çocukların tekbir sesleriyle saldırı başladı.

Düşman kendine gelemeden şahmat oldu. Bazıları Iraklıların peşinden gitmek istiyorlardı. Abdülhüseyin onlara seslendi:

- Biz T-72 tankları için geldik, onları arayın!

Sonunda hedefe ulaştık. O koca tankları görünce mutluluktan uçacak gibiydim. Çocuklar da aynı ruh hali içerisindeydi. O anda, Abdülhüseyin'e söylediğim sözlerden dolayı pişman oldum.

Tankların peşine düştük. Abdülhüseyin Seyyid'e döndü:

- Görüyor musun Seyyid!!! İşte bunlar o kurşun bile etki etmeyen T-72 tankları.

Daha sonra bir RPG ateş açtı. Ama hiç tesir etmedi. Diğer çocuklar da bundan şikâyetçiydi.

-Biz tanklara ateş açıyoruz, fakat kurşunlar geri dönüyor, tesir etmiyor, ne yapalım?

Abdülhüseyin şakayla karışık ciddi bir şekilde çocuklara seslendi:

-O zaman Allah sizi neden yarattı? Kalkın gidin ve tankın içine bir el bombası atın, yakından ateş edin.

Kendisi de bir RPG silahı alıp tanklara doğru gitti. “Bunların hepsini patlatmamız lazım.” dedi.

O gece düşmanın en güçlü iki taburunu yok ettik. Bölgemize döndüğümüzde sabah ezanı olmuştu. Namazı kıldık ve yorgunluktan herkes bir köşede uzandı. Dün gecenin sırrını düşünürken, uyuya kalmıştım.

Güneşin sıcaklığı nedeniyle uykudan uyandım, yaklaşık iki, üç saat uyumuştum. Hâlâ yorgunluk hissediyordum. Abdülhüseyin beni çağırırdı:

-Efendim.

-Gel seninle işim var.

Yanına gittim, boynunun kenarına işaret etti, ağrısı vardı:

-Bunu çıkart.

Mermi boynunu sıyırmış, bir parçası da orada kalmıştı. Yani derisinin içinde, etine saplanmıştı. Çok şaşırdım:

-Bu ne?

-Yorgunluktan bunu fark etmemişim bile. Gördüğün gibi bu boynuma yapışmış çıkmıyor. Şimdi de ağrıdan duramıyorum.

Biraz uğraştan sonra çıkarttım. Çok acı çekti, ama göstermemeye çalıştı. Oradan ayrılırken dün geceyi hatırladım. Sanki cennetten tatlı bir rüya gibiydi.

Abdülhüseyin kalkarken elini tuttum, yüzünü bana çevirdi. Gözlerinin içine baktım. Lafı ağzımda geveledim:

-Aslında dün gecenin olayı kafamda soru işareti bıraktı.

-Ne olayı?

-Bilmiyormuş gibi yapma! “Yirmi beş adım sağa, kırk metre öne git” dedin, onun aslını anlatsana!

Yerinden kalktı:

- Hadi Seyyid, kalk gidelim böyle sorular için daha vakit var, sonra anlatırım.

Ayağa kalktım, ama elinden tutarak ısrar ettim:

- Hayır, hemen şimdi söyle, konu neydi?

Bana olan sevgisinden biliyordum, bu yüzden de ısrarla sormaya devam ettim. Tam da söyleyecekti ki, Hacı Zarif²⁴ geldi. Selamlaştıktan sonra:

- Elinize kolunuza sağlık, eyvallah, dün akşam efsane gerçekleştirdiniz.

Alçak gönüllüydü, bu nedenle de kendisinin methedilmesinden hoşlanmadı:

- Hadi Seyyid geç kalıyoruz gidelim.

Her zamanki gibi tüm taciz operasyonlarından sonra, gidip yaralı veya şehidler kaldıkları yerden almamız ge-

²⁴ Zırhlı Birlik Tugayı komutanı olan değerli bir âlim olan Hacı Zarif de daha sonra şehidler kervanına katıldı. Ruhu şad olsun.

rekiyordu. Abdülhüseyin'in lafı gevelemesinden ve cevap vermemesinden çok rahatsız olmuşum:

-Zarif Bey var, onunla git.

Abdülhüseyin gülümsedi:

-Oraları sen daha iyi hatırlıyorsun Seyyid can, seninle gitmemiz daha iyi olur.

Alınmış bir şekilde:

-Hayır, Hacı bey! Madem sırdaşın değilim, bu iş için de gitmesem daha iyi olur.

Komutan Zarif Bey de Hacı ile olan konuşmamım arasına girdi:

-Ben sizin aranızda geçenlerden haberdar değilim, ama Borunsî Bey doğru söylüyor.

Sözünün devamında:

-Sen biliyorsun, güçler tehlikeye girdiğinde, Hacı çok hassaslaşıyor, pozisyonu ve yeri fazla aklında kalmıyor, o yüzden geç olmadan bir an önce yola çıkalım.

Bunun üzerinde bir şey söylemedim, gitmeyi kabul ettim.

Zarif bir PMP'ye oturdu. İki üç PMP daha hazırlandıktan sonra vakit kaybetmeden yola koyulduk.

Dün akşam mahsur kaldığımız yere geldik. Zarif'e arabayı burada durdurmasını söyledim. Araba durur durmaz aşağı atladım. Karşımızda bir dikenli tel yığını vardı. İster istemez Abdülhüseyin'in dün geceki emrini hatırladım. Yirmi beş adım sağa.

Hızlıca yirmi beş adım sağa gittim. Bir an orada öylece kala kaldım! Kendime gelince, adım atmaya devam ettim.

Sayıları yüksek yüksek söylemeye çalıştım. Bir, iki, üç, dört... tam yirmi beş adım ötesinde, yığınla dikenli teller ve düşmanın diğer bariyerleri vardı. Oradan geçince dar bir yere giriliyordu! Anladım ki, topraktan yapılmış bu dar siperler Iraklıların işiydi. Kendi gidiş gelişleri ve araçlarını için kullanıyorlardı. Biz de işte bu siperden onların sahasına girmiştik. Elimde olmadan ağızım açık kaldı. İçimden “Allahu ekber” dedim.

Zarif'in sesi beni kendime getirdi. Şaşkın bir şekilde:

-Neden hayretler içinde kaldın, bir şey mi oldu?

Onu hiç duymamış gibi, sağa doğru yürümeye devam ettim. Tekrar saymaya başladım.

Kırk, elli adım sonra barikatlar bitti ve bir sipere geldim. Öne doğru gittim. Seyyid'in ateş ettiği tabur, düşman komutanlığının bulunduğu yerdı. Daha sonra anladık ki, sekiz dokuz tane düşman komutanı orada ölmüştü!

Zarif adım adım peşimden geliyordu. Onu fark ettiğimde, gözleri büyümüş, şaşkın bir şekilde sordu:

-Olay ne? Çok tuhaflaştın!

Gerçekten normal bir halim yoktu. Orada oturdum. Seyyid meraklı gözlerle baktı. Kısık bir sesle:

-Çocukları gönder ve yanıma gel, ondan sonra sana anlatırım.

Gidip hemen geldi. Dün akşamki operasyonda yaşadıklarımızı tüm detaylarıyla anlattığımda o da çok şaşırdı. Arada sırada şaşkınlıktan “Allahu ekber” diyordu.

Sözlerim bittiğinde Seyyid'e sordum:

- Şimdi ne düşünüyorsun? Sence Abdülhüseyin bunları nereden biliyordu?

Ağlamalı bir şekilde:

-Onda olan ihlas ve aşk bunlara neden olmuş. O, mutlaka yukarıdaki âlemden emir almıştır, dedi... .

Eğer o emirlerin sırrını bana söyleseydi, bu kadar hassas olmazdım. Şimdi bir an önce Abdülhüseyin'i görmek istiyordum. Yolda dönerken Zarif'e:

- Ben bu olayın sırrını çözmeden sakinleşemem.

-Beraber gidip sorarız.

-Hayır sen gelme. Ben komutanımın huyunu biliyorum. Eğer sizin de öğrendiğinizi duyarsa, belki de hiç bir zaman bunun sırrını bize söylemez ve kendi içinde saklar.

- Evet doğru söylüyorsun Seyyid, böylesi daha iyi.

Biraz duraksadıktan sonra:

-Sen sor, inşallah söylerse sen de bana anlattırın.

Karargaha gelir gelmez doğrudan onun yanına gittim. Taburun komutanlık bölümünde tek başına oturuyordu, sanki beni bekliyormuş gibiydi:

-İşleri halledebildiniz mi?

Kısaca cevap verdim ve artık konuşmasına müsaade etmedim. Hiç bir şey eklemeyen, sordum:

-Dün geceki olay neydi?

Lafı geveledi. Bense sert ve ciddi bir şekilde:

-Söylemezsen, yerimden kıpırdamam. Yani söylemeden rahat bırakmam seni!

Biliyordum, seyyid olduğum için, artık isteğimi geri çevirmezdi. Israrım yavaş yavaş etkisini gösterdi. Birden gözleri yaşlarla doldu. Boğuk bir sesle anlatacağımı söyledi. Sanki dünyaları bana vermişlerdi, çok önemli sırlar öğrenecekmişim gibi acayip duygular yaşadım.

Konuşmaya başladığında, yüzü çok nurlanmıştı. Hali ve hareketleri insana cenneti hatırlatıyordu. Kendimden geçmiş gibiydim. Abdülhüseyin anlatmaya başladı:

-Operasyon anlaşıldığında ve o durumda kaldığımız zaman, tamamen ümidimi kesmiştim. Sen de dönmekte ısrar ediyordun. Artık hiç bir şey duymuyordum. Her zamanki gibi, tek ümidim ilahî feyzlere tevessül etmektir. O durumda, yüzümü oranın yumuşak topraklarına koydum ve Hz. Fatıma'nın mukaddes zatına tevessül ettim. Gözlerimi kapattım ve bir kaç dakika Hazretle dertleştirdim. Kendimden geçmiş gibiydim. Gözyaşlarımın hızlı hızlı aktığını hissediyordum. Bana bir yol göstermesi için ona yalvarıyordum. Bir an önce bu düşüğümüz durumdan kurtulmak ve çıkış yolu bulmak istiyordum. Eğer bu operasyonda başarısız olsaydık, diğer operasyonlar da bundan olumsuz bir şekilde etkilenecekti. Böylesi hisler içerisindeyken, belli belirsiz bir kadın sesi duydum; ruhanî bir ses ki, insana yüz can bağışlar gibiydi. "Komutan!" dedi. "Böyle zamanlarda, bize tevessül ederseniz biz de sizin elinizden tutarız, üzülme."

Abdülhüseyin'in sesi titremeye başladı. Gözleri doldu. Devam etti:

-Dün akşam sağa git ve o adımları at demiştim ya, hepsini bana işte o kadın söyledi. Ben yalvardım: "Ya Fatımetü'z Zehra eğer sizseniz, neden kendinizi göstermiyorsunuz?!"

“Şimdi bunların zamanı değil. Şu an senin görevini yerine getirirken lazım, git ve yap.” dedi.

Abdülhüseyin kendini tutamadı. Daha yüksek bir sesle ağlamaya başladı. Sakinleşince, içinden bir ah çekerek konuşmasını sürdürdü:

-Eğer o anda yere baksaydın, yüzümün altındaki yumuşak topraklar çamur olduğunu görürdün, o kadar ağladım ki... Seyyid bu olayı hiç kimseye anlatma.

-Ben Zarif Bey’le operasyon bölgesine gittiğimde, senin bir yerlerden komut aldığını emindim, o emirlerin sana ait olmadığını anlamıştım zaten. O yüzden ona da anlattım.

- Ne gördünüz ki?

- Neler gördüysem ona tek tek anlattım.

- Ben emindim doğru yerden komut aldığımı.

Operasyondaki başarıdan tüm bölgenin haberi olmuştu. Duymayan kalmamıştı, haber cephenin dışına bile çıkmıştı.

O gün bir kaç muhabirle birlikte yüksek düzeydeki komutanların geldiğini hatırlıyorum. Herkes Abdülhüseyin’e aynı soruyu yöneltiyordu:

- Borunsî Bey siz nasıl bu kadar tank ve gücü yok ettiniz, hem de en az can kaybıyla?!

Sakin ve rahat bir şekilde cevap verdi:

-Ben hiç bir şey yapmadım. Gidip Besicilere (gönüllüler ordusu) ve onların komutanlarına sorun.

-Ama biz gönüllülerden sorduk, onlar, “Tüm operasyon Borunsî Bey’in kontrolündeydi.” dediler.

-Onlar mütevazi davranıyorlar.

İsrar etmeleri hiç bir şeyi değıştirmedii. Abdulhüseyin bir kelime bile etmedi. Operasyonun sırrını hiç bir yerde söylemedi.

Gulampur Bey bile Kerbela mevziinden gelip söz konusu başarının sırrını sorduğunda Abdulhüseyin; “Başarı sırrımızın kaynağı Ehl-i Beyt’in inayeti ve gaybî yardımlarıdır.” dedi.

Onunla beraber olduğum zaman boyunca gaybî yardımlar konusunu hiç kimseye anlatmamamda ısrar ediyor, “Eğer söylemek istiyorsan da gelecek nesillere söyle, şimdikilere değil” diyordu.

Allah rahmet etsin, sanki kendisinin şehid olacağından ve benimse hayatta kalacağımdan haberi vardı. Bu hatıraların sonraki nesiller için ibret olacağını biliyordu.

Lütufsuz Komutanlık

Ebulhüseyin Borunsî

(Bu hatıra şehidin kardeşinden bir alıntıdır)

Bir gün bölgede bir toplantımız vardı. Yüksek düzeydeki komutanlar da gelmişti. Toplantı başladıktan hemen sonra komutanlardan biri Abdülhüseyin'e dedi ki:

-Hacı senin için bir şeylere karar verdik.

Abdülhüseyin gülümseyerek:

- Hayırdır inşallah.

Komutan biraz duraksadıktan sonra devam etti:

-Bizim önerimizle ve ordu komutanlığının onayıyla siz bundan sonra Abdullah Taburu'nun komutanısınız.

Aralarından biri durumu pekiştirdi:

-Komutanlık onayınız da hazır.

Abdülhüseyin'e baktım. Beklentimin aksine, yüzünde mutluluktan hiç bir eser yoktu. Onay kâğıdını ona doğru uzattılar, ama almadı:

- Tugay komutanlığı görevi bana fazla, nasıl yaparım!

-Bu nasıl söz Hacı?!

Üzgün bir şekilde:

-Dokuzuncu İmamımız ne kadar yaşadı ki?

Herkes sustu. Sanki hiç kimse ne dediğini anlamamıştı.
Devam etti:

- O Hazret genç yaşta şehid oldu, şimdi ben kırk iki yaşında nasıl tabur komutanı olayım?

-Ne olursa olsun, bu emir üst düzey komutanlarından verildi ve sizin de kabul etmeniz lazım.

Yerinden kalktı ve hüzünlü bir şekilde:

-Hayır! Beni unutun. Bu tür işler hem liyakat ister, bense bunun üstesinden gelemem, diyerek toplantı salonundan dışarı çıktı.

O gün ne kadar ısrar ettilerse Abdullah Taburu'nun komutanlığını kabul etmedi.

Ertesi günse öyle bir şey yaptı ki, herkesi şaşkına çevirdi. Sabah erkenden tugay komutanlığı merkezine gidip "Dün söylediğiniz şeyi kabul ediyorum" demiş.

Kimsenin aklına bile gelmezdi ki, bu görevi kabul etsin. Belki de bu yüzden komutan Abdülhüseyin'e sormuştu:

-Neyi kabul ediyorsun?

-Abdullah Taburu'nun görevini... .

Herkesin şaşkın bakışları karşısında Abdülhüseyin, taburun komutanı olarak tanıtıldı.

Yine bu işin içinde bir sır olduğunu tahmin etmiştik, çünkü o bu kadar rahat ikna olacak bir tip değildi. Sonunda bir gün cami içinde, bizim yoğun ısrarımız karşısında sırrını açıkladı.

O akşam rüyasında İmam Zaman (a.s.) hazretlerini görmüş. Hazret, bazı şeyler söylemiş ona. Daha sonra da eliyle başını okşayarak “Sen tugay komutanı da olabilirsin” demiş...

Allah rahmet etsin, onun o itaatkârlığı, bu tür mucizeleri hayatında görmeye sebep oluyordu.

Hatırlıyorum vasiyetnamesinin sonunda şöyle yazmıştı: “Eğer bir makamı kabul ettiysem, dinî hükümlülüğü olduğu içindi, yoksa komutanlığın benim için bir önemi yoktu.”

Fener

Seyyid Kâzım Hüseynî

Velfecr operasyonu hazırlıkları öncesiydi . Abbas Ovası civarında dördüncü kısımda çadırları kurduk. Tugaylar yerlerini aldılar.

O zamanlar Abdülhüseyin bizim taburumuzun komutanıydı. O ve birkaç arkadaşı birlikte komutanlık çadırında oturmuştuk. Bir anda, tugayın tedarik komutanı içeri girdi. Elinde temiz bir lüks lambası vardı. Selam verip “Her komutanlık çadırına bu lambalardan²⁵ birer tane verdik. Bu da sizin çadırın lambası.” dedi.

Arkadaşlardan biri yerinden doğruldu, yanına varıp teşekkür etti ve lambayı aldı. Komutan vedalaşarak çadırdan

²⁵ Tabur komutanlığı çadırlarına harita okunması sırasında kolaylık olması veya toplantılarda yeterli ışık olması için lüks lambası veriliyordu.

çıkıktan sonra tabur malzeme tedarik sorumlusu Tunî Bey hemen ayağa kalktı ve “Bundan daha iyisi olamazdı.” dedi. Lambayı alıp çadırın ortasına kadar gitti. Yaşı ve ağarmış sakalına rağmen hızlı hareket ediyordu. Epey uğraşı sonrası tavanda bir yer ayarlayıp lambayı astı. Hacı ise çadırın köşesinde oturmuştu. Puşusunu iki elinin arasında bükerek bir yandan da dikkatlice Tunî Bey’i izliyordu.

Yaşlı adam lambanın fitiline üfledi, kibrit kutusunu cebinden çıkardı ve lambayı yaktı. Lambayı asmaya çalışırken Abdülhüseyin araya girerek dedi ki:

-Asma Hacı!

Tunî Bey ona döndü ve şaşkınlıkla sordu:

-Neden?!

Abdülhüseyin kendi yanını göstererek:

-Şuraya koy.

-Oraya kadar ışığı geliyor zaten Hacı, hemen yanınızda olmasına gerek yok.

Hacı gülümsedi :

-Hayır, sen getir işim var.

Lambayı Hacı’nın yanına koydu. O da lambayı söndürmedi. Hepimiz ne yapacağımızı merakla bekliyorduk.

Akşam ezanı okunmaya başlamıştı. Lambayı eline aldı ve dışarıya çıktı. Biz de peşinden gittik. Birkaç kişi “Lambayı ne yapacaksın Hacı abi?” diye sorduğunda “Birazdan görürsünüz.” diyerek cevap verdi.

Tabur için kurdukları çadır mescidinin içine girdik. Tunî Bey’e dönerek:

-Şimdi buradaki feneri sök ve yerine bu lambayı tak.

Ne yapmak istediğini anca anlamıştık. Tunî hemen dediklerini yaptı. Mescidin içi gün gibi aydınlanmıştı.

Hacı çadırın sorumlusunu çağırdı. Yüzünden öptükten sonra “Bu lamba beytülmalâ aittir, ona çok iyi bakmalısın, birisi gelip dokunmasın, gaz yağı dökülür.” diyerek tembihte bulundu.

Lambanın nasıl çalıştığını en ince detayına kadar ona anlattı. Sonra da bize dönerek lambanın artık mescide ait olduğunu söyledi.

Namazdan sonra feneri alıp komutanlık çadırına götürdük. Şimdi artık lüks lambası yerine fenerimiz vardı. Tıpkı taburdaki diğer çadırlar gibi.

Sekizinci İmam Rıza (a.s)'ın Lûtfu

Mecid Ahavan

Hayber operasyonunda şarapnel parçası çarpmasından dolayı ayağım çok kötü yaralanmıştı. O nedenle cephe gerisine ve daha sonra da Meşhed'e gönderildim.

Birkaç gün sonra hastaneden eve geçtim. O gün duydum ki, Borunsî Bey dört günlük izne gelmiş. Bana da uğrayacağından emindim. İzinlerinde genellikle tüm yaralı askerleri ve şehid ailelerini ziyaret ederdi. Bunları biliyordum. Ama bu kadar çabuk geleceğini tahmin etmiyordum. O zamanlarda bizim evimiz Zed yolundaydı. Güleryüzle odaya girdi. Selamlaşıp hal hatır ettikten sonra sordum:

-Hacı abi sizin dört günlük bir izniniz var, bunu da yaralı ziyaretleriyle mi geçiriyorsunuz?

-Ben zaten bunun için geldim, burada başka bir işim yok.

Şaka yaptığımı düşündüm:

- Peki ya aileniz?

-Ben aileyi Sekizinci İmam (a.s)'a emanet ettim. Sağolsun eşim de maşallah bu durumu metanetle karşılıyor. Allah ondan razı olsun.

- Karışmak gibi olmasın, ama siz ailenize karşı sorumlusunuz.

Olduğu yerde biraz kıpırdandı. Yüzünü bana doğru biraz daha yaklaştırıp doğrudan gözümün içine bakarak:

-Biliyor musun kardeşim, ne zaman eve gitsem hep sorunlar başlıyor.

- Ne gibi sorunlar komutanım?

- İzne geldiğim zaman, eve ayak basar basmaz, çocuklardan biri hemen hastalanıyor, birinin çenesi kırılıyor, diğerinin kolu çıkıyor. Yani anlayacağın sorunlar peş peşe geliyor. Evden çıktığım zaman ise sanki, her şey eskisi gibi yoluna giriyor. (Gülümseyerek) Artık durum öyle bir hal aldı ki, eşim “İzne gelmesen olmaz mı?” diyor.

Anlattıklarına beraber güldükten sonra devam etti:

- Aileme bir başkasının göz kulak olduğuna kesinkes inanıyorum; çünkü eve girdiğim an sorunlar başlıyor, cepheye geldiğimde ise hiç bir sorun kalmıyordu...

Aradan uzun yıllar geçti ve kendisi şehid oldu. O zaman ne demek istediğini şimdi daha iyi anlıyorum. Eşi küçük bir evde ve az bir maaşla sekiz tane çocuğu büyüttü. Kendi hikâyesi ayrı bir mevzu zaten, oraya şimdi hiç girmeyelim.

Velhasıl; iki tane çocuğu üniversiteye başladı, iki oğlunu evlendirdi. Geri kalanlarsa derslerinde iyi notlarla eğitimlerine devam ediyorlar.

Allah rahmet etsin, Sekizinci İmam (a.s.)'ın ailesine olan lütfundan emindi.

Bir Damla Gözyaşı

Masûme Sebokhiz

Evin zili çaldı. Örtümü takıp kapıya gittim. Askeriyeden iki üç kişi gelmişti. Onları tanımıştım daha önce de birkaç kez Abdullah'la birlikte eve gelmişlerdi. Selam verdiler. Selamlarını aldıktan sonra ne istediklerini sordum. İçlerinden birisi:

-Kusura bakmayın Hacı Hanım, Borunsî Bey'in nüfus cüzdanını getirebilir misiniz?

Sanki çok önemli bir şey olmuş gibi konuşuyorlardı. Şaşkın bir şekilde:

- Neden?

- Allah kısmet ederse, Borunsî Bey, Mekke'ye gidecekler.

- Mekke mi?!

-Evet, Borunsî Bey son operasyonunda çok başarılıydı. Bu sayede elimize çok ganimet geçti. Bu yüzden de Hz.

İmam (Humeynî) ödül olarak onu Mekke'ye göndermeye karar verdi.

Çok mutlu olmuştum, heyecanlı titrek bir sesle:

-Kendisinin haberi var mı?

- Hayır, biz işlerini takip etmeye geldik. Her şeyi hazırladıktan sonra, Tahran'dan Mekke'ye gidecekler.

Hemen odaya giderek nüfus kâğıdını getirdim. Alır almaz gittiler.

İki gün sonra geri geldiler:

- Elhamdülillah bütün işleri hallettik.

İçlerinden biri bana bir paket verdi. Ne olduğunu sordum:

- Bu Borunsî Bey'in ihram kıyafeti.

- Sanırım artık gidişi kesinleşmiş, ama kendisi hâlâ cep-hede!

- Zamani gelince kendisi Meşhed'e gelir.

Askerler gittiklerinde içeri girdim. Daha nefes almamıştım ki, kapı tekrar çaldı. "Bu da kim?" diye sordum içimden.

Kapıyı açtım. Komşunun hanımıydı:

- Çabuk gel telefon sana.

- Kim?

- Borunsî Bey.

Telefonun başına nasıl vardığımı hatırlamıyorum. Ahizeyi kaldırdım. Selam verdikten hemen sonra olayı ona anlatmaya başladım. Yüksek sesle gülmeye başladı:

- Mekke mi?!

Şaka yaptığını düşündüm. Ama sonra anladım ki, gerçekten hiçbir şeyden haberi yoktu. Ben de gülerek:

- Senin haberin bile yok tabi, ihram kıyafetini bile gönderdiler.

- Yok Hacı Hanım, ben Mekke'ye gitmiyorum.

İnandı inanmadı tam olarak bilmiyorum, ama kendisini layık görmediği için tevazu gösterdi. Hacca gidişine iki gün kala geldi. Ertesi gün vedalaşıp Tahran'a oradan da hacca gitti.

Gitmeden önce sordum:

- Ne zaman dönersin?

-İnşallah Tahran'a ulaşır ulaşmaz oradan arayıp sana haber veririm.

İki üç gün sonra kardeşi ve kardeşim birlikte eve geldiler. "Borunsî Bey döndüğünde ona bir merasim yapalım." dedim.

Kardeşi güldü:

- Ben bir koyun bile satın aldım, kardeşin de bir koyun almış.

Ben de o günden sonra işe koyuldum. Tabiri caizse hiçbir masraftan kaçınmadık. Hatta bir pankart hazırladık. Geldiğinde, yani Tahran'dan aradığında, hemen sokağın başına asacaktık.

Bütün işler yoluna girdi. Annemin evi bize yakındı. Bir gün onun yanına gittim. Muhabbete dalmıştık. Komşulardan biri kapıyı çalmadan aniden içeri girdi! Çok heyecanlıydı. Ne olduğunu sordum:

- Koş gel, Borunsî Bey Mekke'den geldi.

Şaşkın bir şekilde:

- Gerçekten mi?!

-İnan ki, eve dönmüş!

Eve doğru nasıl koştuğumu hatırlamıyorum. İçeriye girdim. Baktım ki, gerçekten gelmiş. Diğer iki hacı ile birlikte odada oturuyor. Yüzünde gülümseme vardı.

Annem ve çocuklar, kardeşi ve tüm tanıdıklar sırayla geldiler. Herkesle sarıldı. Yüzünde hep bir gülümseme vardı. Biraz kırgın bir şekilde sordum:

- Neden bu kadar habersiz geldin?

Diğerleri de yeni fark ettiler, onlar da itiraz etmeye başladı.

Borunsî Bey:

- Üzülmeyin, inşallah yarın sabah erkenden İmam Rıza türbesine gideceğim, döndüğümde istediğinizi yapabilirsiniz.

Kardeşime döndüm:

- Siz niye bir şey yapmıyorsunuz?

- Ne yapalım abla?!!

- En azından gidin o koyunlardan birini kesin.

Şaka ile karışık bir şekilde:

- Ben kendimi keserim, ama koyunu kesmem, Hacı tüm şevkimizi aldı.

Borunsî bey:

- Siz yarın sabah pankartı asın, koyun kesin, ne yapmak istiyorsanız yapın.

Çok sinirlenmişim.

- Bu yaptığınız çok yanlış Hacı, insanlar masraftan kaçtığımızı ya da kimseye ikramda bulunmak istemediğimizi düşünürler, böyle sessiz sedasız gelinmez ki.

- Siz üzölmeyin, inşallah yarın sabah her şey düzelir.

Sabah ezanından sonra gitmeye hazırlandı. “Hiç telaş etmeyin, üçümüz de türbeye gidiyoruz ve saat ona kadar gelmeyiz.” dedi.

Evden çıktılar. Saat ona kadar gelmeyeceklerinden emin dim. Çocuklar henüz uyuyordu. Kahvaltayı hazırlıyordum, birden kapı çaldı. Kapıya açtığımda gördüm ki, üçü de dönmüş!

Şaşkın bir şekilde:

- Ama saat 10’da geliriz demiştiniz!

Hiç bir şey demedi. Diğer iki kişi içeri girdi. Ben de giryordum ki, arkamdan seslendi:

- Buraya gelir misin seninle işim var?!

Yanına gittim.

- Ben hacca gittim diye, pankart astınız, ama hiç hoş bir durum değil bu yaptığınız! İnsanlara duyurmanın ne alemi var şimdi?

Hiç bir şey demedim. Devam etti:

- Allah istedi, Mekke ve Medine’ye gittim. Hepsi bu kadar, nasip böyleymiş.

Yüzüme odaklandı:

-Beni iyi dinle! Ben bir gönüllüyüm (Besici), farz et ki cephede bir kaç kişi de benim elimin altında çalışıyor.²⁶

²⁶ Cephede ne yaptığımı şehadetinden sonra öğrendim.

Mesela, Şehid Sadakat ²⁷ ve diğer şehidler gibi. Kendini onların eşlerinin yerine koy; ben hacca gidip gelmekle kalmıyor bir de bunun reklamını yapıyorum, sen buradan geçerken ne düşünürsün? “Benim kocamı öldürdüler, kendisi de Mekke’ye gitmiş” demez misin?

Sustum. Bana, doğruyu söyleyip söylemediğini sordu. Başımı yere eğerek cevap verdim:

- Doğru söylüyorsunuz.

-Eğer yetim birisinin gözünden bir damla gözyaşı aksa, Allah kıyamet günü bana ne yapar biliyor musun? Pankart asıp haccın reklamını yapmak da neyin nesi? Karşılama merasimi de neymiş?!

İkna olduğumu görerek sözlerini şu cümlelerle bitirdi:

- Kim evimize gelmek istiyorsa gelsin, başımız gözümüz üzerine, biz de onları çok iyi ağırlarız.

Üç gün boyunca aralıksız misafirler gelip gitti. Biz de onları ikramlarla güzelce ağırladık.

Üç günden sonra koyunları kestik ve herkesi eve davet ettik. Bu süre içinde en tuhaf olan şey ise evimize gelenlerin, geldikten sonra Hacı’nın Mekke’ye gittiğini öğreniyor olmasıydı.

²⁷ Sadakat, Tollab mahallesi şehidlerinden ve aynı zamanda bizim de komşumuz idi.

Hac Yolculuğu Masrafları

Sadık Celâlî

Hacca gitmişti. Döndüğünde eşimle ziyaretine gittik. O zamanlar evleri, Tollab mahallesindeydi. Odaya girmeden önce, gözüm, renkli bir televizyona takıldı, kartonuyla beraberdi.

Selamlaşıp, hoşbeş ettikten sonra, hacda neler yaptığını, oradan neler aldığını sordum. Açıkçası o renkli televizyonu soracaktım ki, kendisi söyledi:

- Sadece bir renkli televizyon getirdim.
 - Hayırlı olsun, inşallah ömrü uzun olur.
- Anlamalı bir şekilde gülümsedi:
- Bunu kendimiz için getirmedim.
 - Ne için getirdiniz peki?

- Satmak için getirdim, siz de iyi bir müşteriye benziyorsunuz Sadık Bey.

Şaşkın bir şekilde:

- Neden satmak istiyorsun Hacı?

- Hesapladım, ordu bu hac ziyaretim için 16 bin tümen harcamış. Ben de bu televizyonu tam da o fiyata satmak istiyorum ki, parasını orduya vereğim. Böylece (Allah muhafaza) beytulmala borçlu kalmış olmayayım.

Hacı daha sonra biraz sustu. Bir şey düşündü ve tekrardan konuşmaya başladı:

- Doğrusu piyasayı da tam bilmiyorum, bu televizyonlar piyasada ne kadardır?

Ne diyeceğimi şaşırmıştım:

-Peki denediniz mi? Sağlam mı?

- Tabi ki, çalışıyor.

- Ben bu televizyonu istiyorum. Ama eğer piyasada fiyatı daha yüksekse?!

- Eğer daha fazla ise benden taraf helal olsun, yok az ise siz helal edin.

Televizyon konusunda anlaştık, o zamanın parasıyla 16 bin tümene. Parasını da orduya teslim etti, hac masrafları için.

Şimdi o olayın üzerinden yıllar geçti. Eşim hâlâ o günün anısını anlatır ve Borunsî Bey'in beytulmal hakkındaki hassasiyetini hep söyler.

Özel Hediyeler

Seyyid Kâzım Hüseyinî

Bir defasında beraber izine çıktık. O, işlerini halletmeye gitti ben de eve. Daha yol yorgunluğunu üzerimden atamamıştım ki, birden çıka geldi:

- Bu kadar istirahat yeter!
- Hayırdır inşallah, bir yere mi gideceksin?

Gülümsedi:

- Evet, seni ve arabanı götürmeye geldim.
- Cevabımı beklemeden omuzlarıma vurdu:

- Hadi gidelim.

Baktım iş ciddileşmeye başladı, sordum:

- Nereye?
 - Şu kadarını bilmen yeterli; birkaç saatlik işimiz var.
- Şakayla karışık:

- Zaten iznimiz topu topu dört gün, bırak da onun tadını çıkaralım kardeşim.

Elimden tuttuğu gibi beni yerimden kaldırdı:

- Şimdi bırakalım bu lafları da çabuk hazırlan geç oluyor.

Çabucak hazırlanıp yola koyulduk. Yol üzerindeki birkaç dükkâna girdik. Bir çok şey satın alıp aldıklarımızı paketlere koydurduk. Sonra arabaya binerek yolumuza devam ettik. Hâlâ nereye gideceğimizi bilmediğim için Abdülhüseyin'e sordum:

- Artık nereye gittiğimizi söyleyecek misin yoksa söylemeyecek misin?

Gülümsedi:

- Şehidleri görmeye gidiyoruz.

- Şehid ailelerini mi görmeye gidiyoruz?

- Şehid ailelerini görmeye gidiyoruz. Fakat şehid aileleri de şehid kokularını taşırlar, çünkü şehidlerin ruhları her zaman ailelerinin yanındadır. Yani aslında şehidleri görmeye gidiyoruz.

Taburumuz birkaç kişi şehid vermişti. O gün tek tek aileleri gezdik. Her evde bir müddet oturduk. Abdülhüseyin almış olduğumuz hediyeleri şehid yakınlarına verdi.

İşimiz akşama kadar sürdü. Tam olarak da bitmemiştir. Akşam namazı okunduğunda Meşhed'in güney mahallelerinden birindeydik. Hemen oradaki bir mescide gidip cemaatle namazımızı kıldık. Namazdan sonra gitmeye hazırlanıyorduk ki, Abdülhüseyin birden; "Allah'ım sana güveniyorum" deyip ayağa kalktı.

Doğrudan imamın yanına gitti. Orada biraz oturdu. Aralarında ne konuştular bilmiyorum, ama birlikte ayağa kalktılar. İmam, Abdülhüseyin'e çok saygılı davranıyordu. Daha sonra beraber kürsünün ucuna vardılar.

Hoca, cemaatin karşısına geçip kısa bir giriş konuşması yaptıktan sonra asıl konuya girdi:

“Bu akşam, cephenin değerli komutanlarından birini aramızda görmekten gurur duyuyoruz. Mutlaka onun yiğitliklerini duymuşsunuzdur.”

Topluluk hep bir ağızdan salavat getirdi. Abdülhüseyin son derece sakin ve soğukkanlıydı. Molla devam etti:

“İnşaallah bu akşam bu değerli savaşçı kardeşimizin sohbetinden yararlanalım ve kendimize dersler çıkaralım.”

Topluluk tekrar salavat getirdi. Abdülhüseyin kürsünün arkasına geçti ve sohbe başladı. Savaştan ve cepheleleri boş bırakmamamız gerektiğinden bahsetti. Çok ateşli ve etkili konuşuyordu. Gayriihtiyari aklıma operasyon öncesi anlar geldi. Abdülhüseyin'in bu tavırları bana ateş hattındaki²⁸ askerler için yaptığı konuşmalarını hatırlattı. Onun sayesinde ateş hattı, gerçekten ateş hattı oluyordu. Bütün dünyevî şeylerden sıyrılıyorduk.

O hatıralardan kurtulup kendime geldiğimde fark ettim ki, Abdülhüseyin manevî bir boyuta geçmiş, mescid tutku ve heyecanla dolmuştu.

Hâlâ aklımdadır, konuşmasından hemen sonra mescidin çoğu özellikle gençler cepheye gitmek için hemen orada

²⁸ İslam savaşçılarının düşmana doğrudan saldırıya geçmeden önce geldikleri son nokta.

isimlerini yazdırdılar, geri kalanlar da orduya katılmayı düşünüyorlardı.

Gecenin sonunda geri dönerken aramızda şöyle küçük bir diyalog geçti:

- Neden bu işleri yapabilmek için ordudan araba talebinde bulunmuyorsunuz? Hem daha kolay olur sizin için.

- Sen de ecir al istiyorum.

- En azından aldığınız hediyelerin parasını ordudan alın.

- Bu işlerin lezzeti zaten parayı cebinden vermekle alınıyor.

O bunları söylerken, aklıma maaşının azlığı ve yardım ettiği insanlar geldi.²⁹

²⁹ Daha sonraları da bu işlerinde yanında hazır bulundum. Hatta civar şehirlere de gittik, şehid ve gazilerin aileleri ile de ilgilendik. Bazı zamanlar arabam bozulduğunda arkadaşlardan birinin arabası ile gidiyorduk.

Devletin Mumu

Seyyid Kâzım Hüseynî

Tugay komutanı olduğunda kendisi için tahsis edilen arabayı mecburen teslim aldı. Yanında bir şoför de vermek istediler, ama bunu kabul etmedi. Ona dedim ki:

- Sizin ehliyetiniz yok, yanınızda bir şoför olmak zorunda.

- Arazide sürmem problem olmaz.

- Peki şehirde ne yapacaksınız?

Biraz düşündükten sonra cevap verdi:

- Şehirde ehliyetsiz sürmek olmaz, eğer bir yere gitmek istersem o vakit şoförle giderim.

Bir zaman sonra Meşhed'e gittiğimde yanıma geldiğinde "Bu benim ehliyet için bir şeyler düşün Seyyid!" dedi.

Güldüm:

-Sizin bir şoförünüz var zaten, ehliyeti ne yapacaksınız?

-İşte problem de tam olarak burada; bana bir şoför tahsis edildi, ama maaşını devlet karşılıyor ve başka bir sürü masraf daha var!

Ortamı biraz neşelendirmek istedim:

-Tamam işte! Bir tugay komutanının en doğal hakkı bu.

- Dalga geçme Seyyid! Bana verilen araba bile çok fazla. Ahiret gününde nasıl hesap vereceğim ondan korkuyorum, bir de bu şoför var.³⁰

Karanı çok ciddiye ve hiçbir şekilde de bundan dönme-yeceği belliydi. Dedim ki:

- Öncelikle kaç günlük izin aldınız?

- Yedi, sekiz gün.

- Biraz zor olacak,³¹ ama Allah kerim, gidelim bakalım ne olacak.

Ehliyet müdürlüğüne gittik. Nasıl oldu bilmiyorum, ama bütün işler kolaylıkla halloldu. Memurlardan bir kaç memnuniyetle bize yardım ettiler. Abdülhüseyin önce yazılı sonra da direksiyon sınavını geçti. Ve ehliyetini verdiler. Tabi bunların hepsi bir hafta sürdü. Cepheye gitme zamanı gelip bana veda etmeye uğradığında ehliyet için teşekkür etti:

³⁰ İşler öyle bir hale gelmişti ki, Meşhed'e geldiğinde arabanın yağ, benzin parasını ve diğer masraflarını kendi cebinden, maaşından ödüyordu.

³¹ O zamanlar ehliyet almak kolay değildi. Soyadının baş harfine göre sıraya giriyordun ve ehliyet alabilmek en aşağı 3 ay sürüyordu.

- Çok zahmet çektin. Allah ecrini versin inşaallah.
- Laf aramızda siz de kendinize çok eziyet ediyorsunuz.

Gülümseyerek bana bir kıssa anlattı. Talha ve Zübeyr kıssasını:

-Talha ve Zübeyr, Hazret-i Ali'nin halifelik zamanında bir makam istemek için onun yanına gitmişler. Konuşmaya başlamadan önce Hz. Ali devletin mumlarını söndürüp kendine ait mumları yakmış. Talha ve Zübeyr bunu anlayınca isteklerini dile getirirmeden başları önlerinde geri dönmüşler...

Birden sesinin tonu değişti ve gözyaşlarıyla devam etti:

- Allah Teâlâ ahiret gününde insanları sahip oldukları maldan dolayı hesaba çekecek; “Paranı nereye harcadın?” diye soracak, bir toplu iğne ucunun bile hesabı var!

Çamaşır Makinası

Seyyid Kâzım Hüseyinî

O, cephede kalmış bense izne Meşhed'e gitmiştim. Ertesi gün sabah Melek Abad'a kolordu karargahına gittim. Kıdemli yetkililerden biri:

- Her bir komutana bir eşya verdik. Borunsî Bey'in pa-yına da bir çamaşır makinesi düştü, dedi.

Kısa bir duraksamadan sonra devam etti:

- Kendisi şimdi burada değil, siz bir zahmet evine götürüverin.

Yüzde yüz emindim, eğer burada olsaydı asla kabul etmezdi. Kendi kendime; "Bundan iyisi olamaz, hazır o yokken şu işi yapayım." dedim. Eğer haberi olursa şiddetle karşı çıkar ve asla bir şey yapılmasına izin vermezdi. Bu sebeple yetkiliye; "Büyük bir zevkle kabul ediyorum." dedim.

Çamaşır makinesini bir kamyonete koyduğum gibi hızlıca evine götürdüm.

O öfkesi hiç aklımdan çıkmaz. Çamaşır makinesinden haberdar olur olmaz hemen soluğu benim yanımda almıştı. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Titreyen bir sesle:

- Evime çamaşır makinesi getirme hakkını kimden al-
dınız?!

Hiç böyle bir tepki beklemediğimden donup kalmıştım. Dedim ki:

- Üstlerimden bana emir geldi.

Daha da rahatsız bir ses tonuyla cevap verdi:

- Özü kabahatinden büyük!

Duraksadı ve sinirli bir şekilde devam etti:

- O getirdiğin şeyi hemen aldığın yere geri götürüyor-
sun!

Yavaş yavaş şaşkınlığımdan sıyrılıp kendime geldim ve duruma hakim olmaya çalıştım:

- Ya kardeşim, neden böyle küçük bir şey için yeri göğü
birbirine katıyorsun!!

Öfkeyle:

- Ben savaşa evime çamaşır makinesi gelsin diye mi git-
tim?

- Ya güzel kardeşim küçücük bir şey, hem de senin hak-
kındı verdiler, ne olacak?

- Siz ecir almamı istemiyor musunuz?! Biz böyle şey-
ler elde edebilmek için mi gittik savaşa, dinî görevimizi ye-
rine getirmek için gittik. Böyle küçük şeyler bizi yolumuz-
dan saptırabilir.

Yürekten bir ah çekti, gözlerini gözlerime dikti. Daha sonra bakışlarını başka yöne çevirip konuşmasını sürdürdü:

-Aldığım maaştan bile emin değilim, hakkım mı değil mi?!
İzin için geldiğimde bir işte çalışıp eşimin ve çocuklarımın

rızkını kazanmalıyım ve sonra da yeniden cepheye dönmeliyim.³² O vakit siz kendinize izin verirsiniz böyle işler için?! Böyle işler senden beklenir Seyyid Bey!

Öfkesi geçmemişti, kesin bir şekilde:

- O şeyi siz getirdiniz, siz geri götüreceksiniz!

Ben de işi inada bindirmiştım:

- O çamaşır makinesi eşinin ve çocuklarının hakkı, mecbur yerinde kalacak.

Hazırlanıp giderken ısrarını sürdürdü:

- Siz gelip onu götürene kadar biz ona elimizi sürmeyeceğiz.

Kendi kendime; “Şimdiye kadar ne dediysen yaptım, ama bu sefer yapmayacağım.” dedim. Söylediğim gibi de yaptım, inat ettim ve makineyi almaya gitmedim.

Allah rahmet eylesin, o da hanımına “Makinayı sakın kutusundan çıkarmayın.” diye tembihlemiş.

Şehadetinden sonra o çamaşır makinesini yenisiyle değiştiren eşi ve çocukları için götürdüm.

³² Maalesef Devrim’in başlarında ordudakilere maaş verilmiyordu. O şerefli şehidler gündüz orduda, akşam da ailelerine para getirebilmek için ağır işlerde işçi olarak çalışıyorlardı. Sonra maaş vermeye karar verdiler. Hâlâ aklımda, kişi başına 1000 tümen vermeye karar verdiler. Abdülhüseyin ilk itiraz edenler arasındaydı. Demişti ki: “Biz para için gelmedik. Biz İslam’a ve Devrim’e hizmet için geldik.”

Ailemin Hissesi

Masûme Sebokhiz

Bir gün iki silah arkadaşı eve gelmişti. O zamanlar henüz Kuy-i Tollab'da oturuyorduk. Evimiz küçüktü, yaz mevsiminde çok sıcak oluyordu, dolayısıyla o küçücük evde terinizi ensenizde hissedebiliyordunuz.

Mutfağa gidip biraz buzlu su hazırladım ve onlara ikram ettim. Abdülhüseyin'in arkadaşlarından biri başını doğrulttu:

-Özür dilerim Abdülhüseyin Bey.

Abdülhüseyin yüzünü ona doğru çevirdi. Arkadaşı devam etti:

- Alınmayın, ama bir şey söyleyeceğim. Klimayı başkasına vermekle iyi etmediniz, görüyorum ki, sizin daha çok ihtiyacınız var.

Diğeri de onayladı:

-Evet kardeşim çocukların oldukça fazla sıcağa maruz kalıyorlar.

Meraklandım ve kendi kendime; “Kocam klima da mı dağıtıyormuş?” dedim. Bakalım Abdülhüseyin ne diyecek diye bekledim.

Güldü:

-Siz neler söylüyorsunuz böyle?!

Arkadaşı:

- Ciddi söylüyorum.

Güldü:

- Eşimin önünde böyle konuşma arkadaşım, karım da dünyadaki bütün klimaların dağıtım izni elimdeymiş zannedecek.

O anda anladılar Abdülhüseyin konu hakkında bu kadar konuşulmasından hoşlanmıyordu. Onlar da başka bir şey söylemediler. Ben de klima fikrini kafamdan attım. Çünkü biliyordum ki, kocam yapılması gerekeni yapardı. Odadan dışarı çıktım.

Şehadetinden sonra o arkadaşı bana şunları aktardı:

“O gün siz odadan çıktıktan sonra Abdülhüseyin dedi ki: ‘Şehid ailesi ve özellikle de şehidin annesi sıcakların altında kalsın ve ben de klimayı onların evi yerine kendi evime getirip takayım! Sizce bu uygun mu? Sonra ben Allah’a nasıl hesap veririm? İşte bu yüzden o klima şehid ailesinin hakkıdır, hem benim ailem sıcağa dayanabilir. Onu da geçtim, ailemin devrimden bir hissesi yok ki, devletin klimasını alsınlar!!!”

Zor Şartlar

Masûme Sebokhiz

Son zamanlarda, şehadetinden hemen önce, elinde genelde ordunun arabası vardı. Bir kere köye annesini görmeye gitti. Orada ne olmuştu, bilmiyorum. Fakat amcasının gelini Abdülhüseyin'in cenazesinde çok perişan idi. Tavırları normal değildi, mutlaka Abdülhüseyin'e üzülyordur, diye düşündüm. O anda sormaya fırsatım olmadı. Sonradan evine gittiğimde moralini biraz daha iyi gördüm. Bunu fırsat bileerek cenazedeki halinin nedenini sordum: "O gün çok ağladın, başka bir şey mi oldu?"

Gözleri yaşlarla doldu. Başını bir o yana bir bu yana salladı. Abdülhüseyin'in annesini görmeye köye gittiğinde yaşananları anlatmadan önce oğlumun Meşhed'de okuduğunu bilip bilmediğimi sordu. Evet dercesine başımı salladım. Konuşmasına devam etti:

“Borunsî Bey’in köye geldiğini öğrenince hemen biraz ekmek, et ve yoğurt hazırlayıp yanına gittim. Allah rahmet eylesin, emin olmak için ona sordum:

- Geri, Meşhed’e mi döneceksiniz?

- Evet, aslında birazdan döneceğim. İşiniz mi vardı Meşhed’de?

- Evet, zahmet olmazsa bunları arabanın arkasına koyup oğluma götürebilir misiniz?

Bir süre sessiz kaldı, bir şey demedi. Sonra başını kaldırıp otobüs garını işaret ederek:

- Birazdan Meşhed’e bir otobüsü kalkacak. Şoföre ver senin için götürsün.

Ben şaşkınlıktan kalakaldım! Böyle bir cevap vereceğini hiç düşünmemiştim. Kibarca devam etti:

- Parasını da ben vereceğim. Meşhed’e varınca da oğlunun yanına gidip haber veririm, emanetini gidip alır.

Şaşkınlığımı üzerimden atınca sordum:

-İyi de sizin arabanız varken niye otobüse vereyim, amca oğlu?!

Son derece ciddi bir şekilde cevap verdi:

- Bu araba devletin.

- Peki tamam!

- Bu arabayı sadece köydeki annemi görmek için kullanabilirim, sadece bu kadar hakkım var. Çünkü araba beytül-malın, dolayısıyla da başka işlerimde kullanamam.

Ne kadar uğraşıysam kabul ettiremedim. Israrlarım sonrasında dedi ki:

- Eğer ben senin oğluna et, ekmek götürürsem yarın kıyamet gününde nasıl hesap veririm?

Allah rahmet eylesin, yaşananlardan rahatsız olmuştum:

-Tek tek bütün halka hesap vermek zorunda kalırım.

O anda ne demek istediğini pek anlayamamıştım. Olaya kendi tarafımdan bakmış ve rahatsız olmuştum. Dedim ki:

- En azından kendin için götür.

-Eğer kendim için yapacak olsam da ya otobüse veririm ya da daha sonra şahsi arabamla götürürüm, dedi.”

Konuşmasına ara verdi, ağlamaya başladı. Biraz sakinleştikten sonra anlatımını şu cümlelerle bitirdi:

“Eğer o anda Borunsi Bey’in ne yapmaya çalıştığını anlamış olsaydım ayaklarına kapanırdım. Ama ne yazık ki geç anladım...”

Bir keresinde çocuklarımızdan birinin ya kolu kırılmıştı ya da başka bir şey olmuştu, tam olarak aklımda değil, ama acil hastaneye gitmemiz gerekmişti. Ordunun arabası evin önünde olmasına rağmen onu kullanmadı. Aceleyle başka bir taksi tutup hastaneye gittik. İşte, kendine ait olmayan bir şeye el sürmeme konusunda bu kadar hassastı.

Boş Kutular

Masûme Sebokhiz

Yine izine geldiği bir gündü. Kapıyı açar açmaz gözlerim iki boş mühimmat kutusuna çarptı. İçeriye aldı. Selam verip hal hatır ettikten sonra kutuları işaret ederek sordum:

-Bunları neden getirdiniz?

-Çocuklar kitap ve defterlerini içine koysunlar diye.

Kutuları arabadan aşağı indirirken gören komşu kadınlardan biri, “Borunsî Bey bu sefer elleri dolu geldi.” diye seslendi. O an için ne demek istediğini anlamadım, o da mırın kırın edip, işaret ederek, “Kutular.” dedi. “Kutular” der demez, suratım kıpkırmızı oldu, duraksamadan cevap verdim: “O kutular boştu!” “Biz yabancı mıyız da saklıyorsunuz canım, Borunsî Bey her ne idiye getirdi bir şeyler işte.” diyerek ısrarında devam etti.

Canım sıkın ve morali bozuk bir şekilde içeri girdim. Abdülhüseyin’e dedim ki:

-Keşke o kutuların içini komşulardan bazılarına gösterseydiniz.

Gülerek:

-Aaa kesin biri bir şey söyledi ki, bizim hanım rahatsız olmuş!!!

Moral bozukluğumun sebebini söyledim:

-Komşu kadınlardan biri o kutuların içine bir şeyler saklayıp eve getirdiğinizi düşünmüş.

-Bu boş bir söz, insanların böyle laflarını kafaya takmamalısınız.

Yüksek sesle:

-Kafama takmayım mı?!

Bir şey demedi. Ben de devam ettim:

-Eğer siz böyle şeyler yapan bir insan olsanız, tamam, asla böyle laflardan rahatsız olmam. Fakat bu doğru değil. Sizce de uygunsa kutuları götürüp o kadına göstereyim ki, anlasın bir şey getirmediğinizi.

Yine güldü:

-Maalesef uygun değil.

Neden diye sormak istedim; ama fırsat kalmadı:

-Biliyor musun, o kadına verilecek en iyi cevap ne idi?

Bir şey söylemeden ona bakıyordum:

-Ona aynen şöyle demeliydin: “Yol açık, siz de cepheye gidin ve eve kutu getirin. Benim eşim gitti getirdi. Kimse kimsenin cepheye gitmesine engel olmuyor ki, isteyen gidebilir.” Biz çocukların kitap defterleri için iki kutu getirdik, onlar gitsin yüz tane getirsinler. Bir daha sorarlarsa onlara bu cevabı ver.

Özel Oda

Masûme Sebokhiz

Hefdeh Şehriver³³ hastanesinde yatıyordu. Ne zaman onu görmeye gitsem iki kişi yanındaydı. İlk iki üç gün, diğerleri gibi onu ziyaret etmeye geldiklerini zannetmiştim.

Ama hayır, her zaman oradalar. En sonunda merak ettim ve Borunsî Bey'e sordum:

-Onlar kim?

-Arkadaşlarım.

-Neden her zaman buradalar?

-Arkadaşlarım işte! Yanımda olmak için buradalar.

Öyle emin söyledi ki, inanmamak imkânsızdı, zaten aklıma başka türlü de gelmiyordu. Sürekli onunla beraber olan iki arkadaş!

³³ Meşhed'de bir hastane.

Önceki günlerde birkaç hastayla beraber aynı odada kalıyordu. Sonra bir gün görmeye gittiğimde odada yoktu. Çok telaşlandım, aklıma bin türlü şey geldi. Hemşireye sordum, başka bir oda numarası söyleyip, “O odaya götürdüler.” dedi.

Odada sadece bir yatak vardı. Yine aynı kişiler yanı başındaydılar. Beni görünce, dışarı çıktılar. Yatağının yanında durdum. Halini sorduktan sonra dedim ki:

-Neden seni tek kişilik odaya aldılar?

Çok normal bir ses tonuyla cevap verdi:

-Doktor gürültünün benim için iyi olmadığını söyledi. Bu sebeple beni buraya aldılar.

Yaklaşık olarak bir ay hastanede yattığı. Bu süre zarfında o iki kişi de daima yanımdaydı. Taburcu olup eve geldiğinde de onunla beraber geldiler.

Daha henüz yaraları iyileşmemiştir ki cepheden sormaya başladılar, o da o haliyle gitti.

Şehadetinden sonra söz konusu kişiler yanıma gelip “Biz Borûnsî Bey’in korumalarıydık!” dediler.

Şaşkınlıktan gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bunu asla tahmin edemezdim.

-Peki siz neden bana hiçbir şey söylemediniz?!

-Size söylememizi kendi istemedi. Sadece size değil hiç kimseye...

Diğeri arkadaşının sözünün kesti:

-Biz ısrar etmiştik o odaya alınması için.

-Neden?

-Çünkü o –Allah rahmet eylesin- halkın arasında olmak istedi, ama biz bunun tehlikeli olduğunu söyledik; yüzlerce rica ve ısrar sonrasında özel odaya geçmeye ikna edebildik.

Yeni Üniforma

Masûme Sebokhiz

Babası zaman zaman köyden evimize bizi görmeye gelirdi. Bir keresinde, Abdülhüseyin izine geldiğinde babası da aynı zamanda geldi. Daha yol yorgunluğunu üzerinden atamadan Abdülhüseyin cepheden bahsetmeye başladı. Sürekli; “Çok isterim babam da benimle beraber cepheye gelse, orada şehid olsa.” derdi.

Bu sefer de azimle babasını ikna etmek için uğraştı ve sonunda nasıl yaptıysa yaptı ikna etti, babasını cepheye götürdü. Bütün gerekli işlemleri yaptı ve izini biter bitmez babasıyla beraber cephenin yolunu tuttular.

Üç dört ay sonra babası cepheden döndüğünde doğrudan Meşhed'e evimize geldi. Cephenin güzelliklerinden bahsetti. O anlatıyor, biz de dinliyorduk. Bu arada meraklandım

ve Abdülhüseyin'in cephedeki hal ve tavırlarını bilmek istedim.

-Gelinim! Kocan ne kadar hassas ve duyarlı bilmiyor musun?

-Nasıl?

-Cepheye gittiğimizde bize üniforma verdi. İzin için geleceğimiz zaman ise üniformaları bizden alıp diğer gönüllülere verdi.

Normalde üniforma bir askere verildikten sonra artık onun malı sayılırdı, bu nedenle çok şaşırmıştım. Kendi kendime “Neden üniformayı babasından almış ki?” diye sordum.

Birkaç gün sonra Abdülhüseyin'in de izne geldi. Çok merak ettiğimden hemen üniforma bahsini açtım:

-Üniforma o kadar önemli bir şey mi ki, yaşlı adama önce veriyor daha sonra geri alıyorsun?

-Babam kim bilir sana neler söyledi?

-Madem öyle! Anlat da meseleyi bir de senden dinleyeyim.

-Cepheye vardığımızda hava çok soğuktu. Babamın yaşını da bildiğim için ona yeni bir üniforma verdim. Odamda birkaç yerinden yamalı eski bir üniforma vardı. Gördüm ki, yeni üniformayı çantasına koydu ve o eskisini giydi. Dört ay boyunca da aynı kıyafet üzerindeydi. İzin için geleceği zamansa yeni üniformayı çantasından çıkarıp giydi ki, durumunu iyi gözüksün. Ben de bunun üzerine; “Baba hayırdır nereye böyle?” diye sordum. “İzin verdiler, köye gidiyorum.” dedi. “Neden o eski üniformayla gitmiyorsun da bunu giyiyorsun?” dedim. Ne demek istediğimi anlamadı. Açıkça

dedim ki: “Bu yeni üniformayı çıkarıp eskisini giyin.” Önce itiraz etti tabii ki, sonra da “Niye ki, bu benim değil mi?” diye sordu. “Eğer sizin olsaydı ilk günden beri giyerdiniz.” dedim. Sonunda onu ikna ettim. Devletin malına iyi bakmasını ve böylelikle de ecrini azaltmamasını söyledim.

Abdülhüseyin tebessümle “Hatta çıkarmasına bile yardım ettim.” diyerek sözlerini bitirdi.

Operasyondan Sonra

Masûme Sebokhiz

Babası kalp krizi geçirmişti. Köye gidip Meşhed'e getirdik. Bir kaç doktora gösterdik. Muayeneden sonra hepsi aynı şeyi söylüyordu, "Artık yapılacak bir şey yok." diyorlardı. Dolaylı bir şekilde, ömrünün son günlerini yaşadığını dile getiriyorlardı.

Tam da o günlerde, Abdulhüseyin cepheden aramıştı. Babasının sağlık durumunu ona anlattım. Onun için dua edeceğini söyledi.

İtiraz ettim:

-O da ne demek?!Hemen Meşhed'e gelmeniz gerekmez mi?!

-Ben gelsem ne değişecek ki? Siz onu doktora götürün.

-O nasıl laf öyle?! Şimdiye kadar doktora götürmemiş olmamız mümkün mü?!

Bir şey demedi, fakat durumu da tahmin etmişti. Devam ettim:

-Doktorlar “Elimizden bir şey gelmez” dediler, durumu çok kötü, hatta...

Ölebilir diyecektim, ama sesim titremeye başlamıştı, konuşamadım. Abdülhüseyin de bir süre sessizliğini korudu. Sonra üzgün bir ses tonuyla:

-Cephedeki durumdan dolayı gelemiyorum, burada kalmam lazım, hatta babam bu dünyadan gitse bile.

Sitemle sordum:

-O nasıl laf?!

-Cephe ve savaş diğer her şeyden daha önemli.

-Peki Allah korusun, ama bir şey olursa ne yapalım?!

Yavaş ve üzgünce dedi ki:

-Götürüp defnedersiniz.

Aradan birkaç gün geçmişti ki, korktuğumuz şey başımıza geldi, babası vefat etti, fakat biz cenazeyi defnetmedik. Kardeşleri ve akrabaları onun da gelmesini beklediler. O günler Mimek Operasyonu³⁴ başlamış idi. Bin bir zahmet ve uğraşla bazı araçlar buldum. Telefonda kendisine durum hakkında bilgi verdim:

-Baban Allah'ın rahmetine kavuştu.

Yavaşça:

-İnnâ lillâh ve innâ ileyhi râciûn.

³⁴ Sonraları Mimek Operasyonu'nun şartlarını ve zorluğunu duyduğumda, masıl bir fedakârlık ve özveride bulunduğu anladım.

-Biz henüz cenazeyi defnetmedik.

-Neden?

-Burada herkes sizi bekliyor, siz gelince defnedecekler.

-Geçen aradığınızda henüz operasyon başlanmamıştı. Şu an ise imkânı yok gelemem.

-Olur mu öyle şey?! Yirmi dört saat içinde gelip geri dönersiniz.

-Şu anda cephede bana her zamankinden daha çok ihtiyaç var. Siz cenazeyi bensiz defnedin.³⁵ Burada bulunmam daha önemli. Ben de buradaki Besicilerin babasıyım, ne farkı var?

Operasyonun sonuna kadar kalmış, bütün işler bitip her şey tamamlandıktan sonra izin almıştı.

Babasının kırkına geldi. Hem Meşhed'de hem de köyde taziyelerini sundular. Köydeki camide kendisi minbere çıktı ve dedi ki:

“Şimdi burada bütün köy halkı toplanmış bulunuyor. Bazıları konuştu, bazıları ise suskun kaldı. Ben de kendi kendime ‘Acaba ne söyleyebilirim?’ diye düşündüm.”

Ses tonunu yükselterek devam etti:

“Her kimin, Allah rahmet eylesin babamdan yana bir sıkıntısı ve rahatsızlığı olduysa, borcu alacağı varsa hemen şimdi burada söylesin ki halledeyim.”

³⁵ Şehadetinden sonra Mecid Ekhvan Bey dedi ki: “Siz o gün telefonda konuşurken biz de orada yanındaydık ve ondan çok rahatsız olmuştuk. Meşhed’e gitmeme fikrinin kesin olduğunu anladığımızda ona dedik ki, ‘Babanızın cenazesinde bulunmamanız olur mu?!’”

Sitem

Masûme Sebokhiz

Evde olduğu zamanlarda asla, “Filan komşu şuraya gitmiş.” gibi cümleler kuramazdık. Birisiyle ilgili konuşacak olduğumuzda hemen, “Bizi ilgilendirmez, biz kendi işimize gücümüze bakalım, ne işimiz olur başkalarıyla.” derdi. Boş sohbetlerden şiddetle kaçınırdı. Kaldı ki gıybet, yalan ve ona benzer diğerk günahları düşünemiyorum.

Bir gün köylerine gitmiştik. Bir müddet önce annesine bir yerden arazi miras kalmıştı. Annesi geldi, Abdühüseyini’n yanına oturdu:

-Sen nasıl bir evlatsın bilmiyorum?

Abdühüseyin gülerek sordu:

-Neden! Ne oldu ki?!

-Her defasında geliyorusun bizi görüp gidiyorsun. Bir kere de demedin ki, “Şu senin arazi nerede?”

Annesinin bu sözleri üzerine Abdülhüseyin kaşlarını çatı, rahatsız olduğu her halinden belliydi:

-Benim sizin arazinizle ne işim olur?!

Annesi kalakaldı, ben de öyle. Abdülhüseyin devam etti:

-Ben de yanıma oturunca, zannettim ki, “Şu kadar namaz kıldım, bu kadar gece namazı kıldım” diyeceksin, bu emlak ve arazi de nedir ki lafını ediyorsun?

Ondan böyle sözler duymaya alıştım, ama annesine karşı değil!

Hiçbir şey söylemeden duramazdım, hemen itiraz ettim:

-Yani böyle demeniz mi doğru? Her halükârda o anneniz!

Hemen cevap verdi:

-Peki onun yaptığı doğru mu? Yaşını başını almış annem gelsin, yanıma dünyalık meselelerden konuşsun!

Ses tonu yumuşamıştı. Biraz duraksadı, sonra devam etti:

-Rızkımızı Allah veriyor çok şükür, annem artık her zamankinden daha çok ahiretini düşünmeli.

Garez ve Hastalık

Masûme Sebokhiz

Şehadetine kadar, cephedeki görevinin önemini anlayamamıştım. Üstelik sadece ben de değil, komşularımız ve akrabalarımız da. Bazen onunla ilgili söz açıldığında, tanıdıklar; “Hakikaten ne var bu cephede de kocan sürekli gidip duruyor?” derlerdi.

Bir gün yine komşudayken laf cepheden açıldı. Kadınlardan biri: “Ben diyorum ki, Borunsî , karısından ve çocuklarından bıktı, o yüzden cepheye gidiyor. Onların yanında kalmıyor.” dedi.

Kimse bu sözü dikkate almadı, fakat o ısrarla sözüne devam etti: “Yani eğer insan eşinden ve çocuklarından muhabbet görseydi onları da düşünürdü.”

Bu sözler içime oturmıştı. Bilmiyorum ne garezi vardı da böyle söyledi. Bir şey demedim. Başımı önüme eğdim ve moralim bozuk bir şekilde eve döndüm.

O günler Abdülhüseyin de evde izinliydi. Kadının söylediklerini ona anlattım. Rahatsız olduğumu anladı. Ortamı yumuşatmak için güldü:

-Benim ne yapmam gerekiyor biliyor musun?

-Bilmiyorum.

-Mahallenin ortasına bir sandalye koyayım, oraya oturup bütün komşuları da etrafımda toplayayım. Sonra hepsine diyeyim ki: “Ey ahali ben eşimi ve çocuklarımı seviyorum, hem de çok seviyorum. Ama cephe çok önemli!!!”

Gözlerimin içine bakıp konuşmasına devam etti:

-Sana o lafları söyleyen kadının hiç haberi yok ki, benim eşim ve çocuklarım burada ne kadar güven içindeler. Ama sınırda yaşayanlardan çoğunun her şeyleri ellerinden gitti ve hiçbir emniyetleri yok!

Evlat Sevgisi

Hüccetülislam Muhammed Rıza Rızaî

İkimiz de Meşhed'de oturuyorduk ve Devrime ilgimiz vardı. Bu yüzden evlerine çok sık gidip geliyordum.

Borunsî Bey'in akrabalarından biri olan Abbas Ekberi lise öğrencisi bir gençti. Bir gün yanıma geldi. Tavırlarından önemli bir şey söyleyeceği belliydi. Selam verdi, vermedi tam hatırlamıyorum, şaşkınlıkla "Ben Usta Abdülhüseyin'in sizi bu kadar sevdiğini bilmiyordum." dedi.

Bu sözleri hiç beklemiyordum. Neler olduğunu merak ettim:

-Nasıl?

-Eş dost, sizin sürekli onların evine gidip gelmenizden rahatsız oluyor.

O ana kadar böyle bir şeyden haberim yoktu. Şaşkın bakışlarımla tekrardan sordum:

-Neden?

-Bu siyasî meselelerden dolayı Abdülhüseyin Usta hapse girecek diye, ya da buna benzer şeyler yüzünden.

-Benden böyle şeyler mi umuyorlar?

-Evet, tabii ki!

Gülümseyerek dedim ki:

-O, Allah'ın kulları bilmiyorlar mı ki, eğer Devrime bir katkım varsa bunu da Borunsî Bey'e borçluyum.

Biraz duraksadıktan sonra devam ettim:

-Kimmiş bu rahatsız olanlar?

Birkaç isim verdi. Hepsi de Borunsî Bey'e çok yakın kim-selerdi:

-Dün ben oradayken geldiler, meseleyi kökten çözmek için.

-Ne çözümü?!

-Onu zor durumda bırakmak için şöyle dediler: "Eğer bir daha Rızaî senin evine gelirse biz artık gelmeyeceğiz."

Elimle sakalımı sıvazladım. Başımı yukarı aşağı sallayarak şaşkınlığımı belirttim:

-Çok garip! Peki Borunsî Bey ne dedi?

-Önce onları ikna etmek için çabaladı. Fakat sonra baktı ki, Nuh deyip peygamber demiyorlar. O zaman da çok ciddi ve son derece emin bir şekilde onlara: "Ben tek tek hepinizden vazgeçerim, ama Rızaî'den asla! Rızaî Bey Devrime hizmet ediyor, bizim dostluğumuz Allah rızası içindir." dedi.

Bu olayın üzerinden birkaç gün geçmişti. Hasan³⁶ o zamanlar daha ilkokula bile gitmiyordu. Bir gün dışarıda arkadaşlarıyla oyun oynarken, ne oldu bilmiyorum çocuk birden çığlık attı. Yanlarına gittim. Hasan'ın elinden tuttuğum gibi bir tarafa çektim. Yaptığının yanlış olduğunu anlasın diye de kafasına yavaşça bir iki defa vurdum. O da hemen ağlamaya başladı. Elini elimden çekip koşarak eve gitti.

Ağlaması içimi rahatsız etmişti, ama olan olmuştu bir kere. Bir müddet sonra Borunsî Bey, Hasan'la beraber dışarı geldiler. Ancak her zamanki güler yüzlü halinin aksine bu defa yüzü asıktı. Bir şey söylemek istiyordu, lakin kendini tutuyordu. Gözlerini yere dikti, ciddi, yarı ciddi bir halde; “Hiç kimse çocuğuma elini kaldırma hakkına sahip değildir!” dedi.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Beni bu kadar severken, bu sözleri ondan beklemezdim, öyle ki, çok moralim bozuldu. Fakat sonradan duygusallığı bir kenara bırakarak mantıklı ve objektif bir şekilde olayı düşününce çocuklarına ne kadar değer verdiğini anladım.

³⁶ Şehid Borunsî'nin büyük oğlu.

Tevazu

Masûme Sebokhiz

Bir akşam Guherşad mescidinde konuşması vardı. Çok abartılmaması için, “Sadece bir asker olarak halkla konuşmak istiyorum.” dedi.

Ebulfazl³⁷ o zamanlar bir buçuk iki yaşlarındaydı. Abdülhüseyin gideceği zaman arkasından ağlamaya başladı. Kucağından inmeye çalışıp “Baba baba!” diye seslendi.

Ne kadar sakinleştirmeye çalıştıysam da olmadı. Sonunda Abdülhüseyin Ebulfazl’ın yanaklarını sıktı, güleerek, “Tamam yumurcak, seni de götüreceğim.” dedi. Şaşkınlıkla sordum:

-Nereye götüreceksin?!

³⁷ Borunsi Bey’in en küçük çocuğu.

-Gittiğim yere.

-İyi de siz konuşma yapmaya gidiyorsunuz, çocukla olur mu ki?

-Bir şey olmaz, arkadaşlar bakar.

Kıyafetlerini değiştirdim. Beraber gittiler. Geri döndüklerinde meraklan hemen sordum:

-Yaramazlık yaptı mı?

Güldü:

-Hangi birini söylesem.

Çocuğu kucağıma verip oturduktan sonra sözlerine devam etti:

-Konuşmanın ortasında ağlamaya başladı. Ağlaması devam ettiği için onu camiden dışarı çıkarttılar. Konuşmam biter bitmez yanına gittim. Altını değiştirmem gerekiyordu. Bu nedenle daha sakın bir yere götürüyordum ki, arkadaşlardan biri çocuğu nereye götürdüğümü sordu. Ebulfazl'ı işaret ederek; "İzninizle çocuğumun bezini değiştirmem lazımdır." dedim. "Olur mu?! Biz dururken, sizin değiştirmenize nasıl izin veririz?!" dedi. Gülererek cevap verdim: "Emin olun bu işlerde benim üzerime kimse yoktur." Çok ısrar ettiler, ama neticede kendim gidip altını değiştirdim, çocuk da sakınlaştı.

Küçük Bir Mesuliyet

Masûme Sebokhiz

Akşam saat dokuz sularıydı ki, bir anda çalan zil sesi beni yerimden fırlattı. Sebepsiz bir şekilde bu kadar korkmamın nedenini bilmiyordum. Hemen başörtümü takıp kapıya doğru gittim. Kapının önünde büyük bir motor vardı. İçinde de iki tane adam. Onları görür görmez birden kalbimin atışı hızlandı. İkisi de yüzlerini gizlemişlerdi. Sadece gözleri açıktı. Aralarından bir tanesi saygılı bir şekilde selam verip sordu:

-Borunsî Bey evdeler mi?

-Hayır.

İçimden “Belki silah arkadaşıdır” diye düşündüm ve devam ettim:

-Bir yere kadar gittiler.

-Ne zaman gelirler?

-Bilmiyorum, seminere gittiler, ne zaman gelecekleri belli değil.

-Affedersiniz hacı hanım biz kendilerinin cepheden arkadaşlarıyız. Onu mutlaka görmemiz gerekiyor. Ne zaman gelelim?

-İzne geldiğinde biz bile kendilerini zor görüyoruz.

Israrına devam etti:

-Bu akşam saat kaçta gelirler?

-Kardeşim, ben saatini bilmiyorum!

Bir kaç saniye sustu, içeri girecektim ki, tekrardan söze başladı:

-Affedersiniz hacı hanım isimleri neydi acaba?³⁸

Artık takatim kalmamıştı. Sert bir şekilde sordum:

-Madem siz onun arkadaşlarısınız adını da bilmeniz gerekmez mi?!

Ben bunu söyler söylemez, diğeri hemen motoru çalıştırdı, hiç bir şey demeden tozu dumana katıp gittiler.

Saat on sularında Abdülhüseyin geldi. Yanında başka biri daha vardı. Selam verir vermez, “Yemeği bir an önce getirirsen iyi olur, biz çok açız.” dedi.

Vakit kaybetmeden başımdan geçen olayı anlatmak istediğimden, sanki ne dediğini duymamıştım:

-İki kişi geldiler, sizinle işleri varmış!

³⁸ Sonradan anlamıştım ki, o soruyu tekrardan emin olabilmek için sormuşlardı ki, geldikleri ev doğru muydu.

-Kim?!

-Yüzlerini gizlemişlerdi ve kim olduklarını da söylemediler.

Abdülhüseyin ve arkadaşı birbirine baktılar. Bakışlarını oldukça anlamlı bulduğumdan merakım gittikçe artmıştı. Endişeli bir şekilde sordum:

-O neydi ki?

Abdülhüseyin şaşkın bir şekilde cevap verdi:

-Hiç hiç! Onlar arkadaşlarımdı.

Biraz sustu. Sanki bir şey düşünmüştü:

-Peki ne dediler?

Baştan sona, olan biten her şeyi anlattım. Güldü:

-İşin sonunda onlara cevabını iyi vermişsin.

O gece ne kadar ısrar ettiysem de olayın gerçek yüzünü anlattıramadım. Çabalarımın hiç birisinin faydası olmadı.

Ertesi gün, sabah erkenden bakkala gittim. Bakkaldaki kadından genelde çocuklar için süt alırdım. Beni görür görmez selam verip söze girdi:

-Gördün mü? Dün gece eşine suikast girişiminde bulunmak için gelmişlerdi.

Yüzümün rengi aniden uçup gitmişti:

-Suikast?!! Neden? Ne var ki!..

Benim için bir sandalye getirdi, kendimde değildim, farkında olmaksızın oturdum:

-Üzülecek bir durum yok. Çok şükür hayırlısıyla atlattık.

Bir kaç dakika sonra biraz kendime geldiğimde olayı anlatmasını istedim:

-Size gelip soru soran motorlular vardı ya hani!!! İlk önce buraya geldiler.

-Ne için?!

-Sizin evin adresini sordular.

-Sen de adresi verdin mi?

Yüzünde, kendisinin haklı olduğunu gösteren bir surat ifadesiyle:

-Ben nerden bilebilirdim ki, o dinsizlerin sizin eve niçin geldiğini?!

O sırada bir müşteri geldi. Onun işini hemen halledip gönderdikten sonra sözlerine devam etti:

-Ama bilmiyorsun? Yedullah bana ne kadar çok kızdı!

Yedullah onun oğluydu. Dayısının oğlunun da Abdülhüseyin'in silah arkadaşı olduğunu biliyordum:

-Yedullah bana çok sinirlendi. “Neden adresi verdin? Onlar Abdülhüseyin Bey’e suikast girişiminde bulunmak için gelmişler!” dedi.

Biraz aradan sonra, tereddüt ederek devam etti:

-İşin aslı, ben, “Abdülhüseyin Bey’in işi nedir ki? Ona suikast girişiminde bulunmak istediler?” diye düşündüm.³⁹

Çok korkmuştum. Doğrusu benim de aklıma bir çok soru işareti gelmişti. Abdülhüseyin’in işi neydi ki? Hayretimi gizlemeden sordum:

-Hiç bir şey anlamadım, o motorlular niye gelmişler?

-Dün oğlum Yedullah, Besicilerin yanına gidip haber verdi. Sabaha kadar sizin evin etrafında nöbet tuttular, gözlediler.

³⁹ Abdülhüseyin her zaman ordu kuvvetlerine, göreviyle ilgili ailesine hiç bir şey aksettirmemeleri için tembih ederdi.

İyice şaşırmıştım. İçimden “Garip!” dedim.

Daha başka bir şey söylemesini beklemeden sütü aldığım gibi hızlıca eve döndüm. Doğrudan Abdülhüseyin’in yanına gittim. Kendisine serzenişte bulundum:

-Ben sizden sebep çok rahatsızım.

-Neden?

-Siz onların size suikast girişiminde bulunmak için geldiğini biliyordunuz, ama bana hiç bir şey söylemediniz.

Yüzünde hiç bir şeyi belli etmedi, güldü. Gayet soğukkanlı ve çok doğal bir şekilde:

-Ben kimim ki? Bana suikast girişiminde bulunsunlar!

Yüzü ciddileşti.

-Hem bunu size kim söyledi ki?

-Yedullah’ın annesi.

Hemen kalktı. Dolaba doğru yönelip ceketini omzuna aldı. Hava aydınlanmak üzereydi.

Bir kaç dakika sonra geri döndü. Gülerek:

-Onların benimle işleri yok. Başka bir Borunsî ile karıştırmışlar. Başka birine suikast girişiminde bulunacaklarmış.

-O zaman, Besici de mi yanlış yere gelmiş?!

-Nasıl?!

-Çünkü sabaha kadar bizim evin etrafında nöbet tutmuşlar.

Kendinden emin ve sert bir şekilde cevap verdi:

-Yalan söylüyorlar! Ben kimim ki, Besici benim için vakitini harcayacak?

Bu olay sonrasında bile “Orduda küçük bir görevim var.” demedi. Şehadetinden sonra anladım ki, o sabah Yedullah’a gitmiş. Yedullah bana aralarında geçenleri şöyle anlattı: “Borunsî Bey benden ötürü çok rahatsız olmuş. Bana kızarak ‘Neden kadınlara bir şeyler söylüyorsun? Senin yüzünden işimin ne olduğunu merak edip ve sorguluyorlar!’ diye çıktı. Bunun üzerine Hacı Bey’le beraber annemin yanına gittik. Anneme durumu onun anlayacağı dilde izah edip, bu meseleyi kapattık. Böylece de sağda solda konuşmasını önledik.”⁴⁰

⁴⁰ Bir kere daha Borunsî Bey’e terör girişiminde bulunarak, arabada iken silahla vurmaya teşebbüs etmişlerdi. Duyduğumuza göre de aralarından biri de şehid olmuştu. O olayı Borunsî Bey’e söylediğimde “asılsız” dedi.

Operasyon ve Ameliyat

Masûme Sebokhiz

Operasyondan sonra izne gelmişti. Omuzunda bir kurşun izi vardı. Kurşun çıkarılmış, yara yavaş yavaş iyileşiyordu. Şaşılmayacak gibi değildi. Nasıl olduğunu sorduğumda, ameliyattan önce yaralandığını söyledi.

Merakım gittikçe arttı. Israrım üzerine olayı anlatmaya başladı:

“Omzumdan kurşun yarası almıştım. Beni Yezd’e götürdüler. Bir hastanede tedavi gördüm. Operasyonun başlama-sına çok az süre kalmıştı . Gecikmiştim, bir an önce oradan çıkmalıyım. Doktor gelip muayene ettikten sonra ‘Omzunuzun röntgenini çekmemiz lazım’ dedi. Röntgeni çektiklerinde belli oldu ki, kurşun et ve kemik arasında sıkışıp

kalmış. Ne bunun ne de şiddetli derecede ağrıyan omzumun derdindeydim. ‘Benim bir an önce cepheye gitmem gerekiyor’ dedim doktora. Doktorsa ‘En kısa zamanda ameliyat olmanız gerek’ diye ısrar etti. Gitmekte olan ısrarımı gördüğünde rahatsız oldu. Röntgeni bana gösterdi ve ‘Buna bak! Bir kurşun kolunda kaldı, nereye gitmek istiyorsun?’ dedi. Hemşireleri de ‘Beyefendiye dikkat edin, ameliyat için hazırlanması gerek’ diye sıkıca tembihledi.

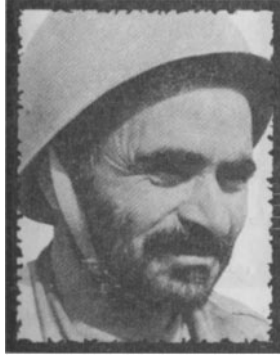
Bu şekildeyken artık ameliyat olmamayı unutmalıydim. Başka şeyleri düşünmek yerine, aklıma Ehl-i Beyt’e (a.s.) tevessül geldi. Kafese konmuş bir kuş gibiydim.

Çok üzülmüş ve çaresizdim. Dua ve zikretmeye başladım. Ağlayarak uyuyakalmışım; tam olarak bilmiyorum, belki de uyku ve uyanıklık arası bir haldeydim. Her neyse, o alemde Hz. Ebulfazl (a.s.)’ı ziyaret ettim. Kliniğe gelmişlerdi. Çok net bir şekilde gördüm ki, elini omzuma doğru götürdü. Öyle bir şey hissettim ki, sanki oradan bir şeyi çıkarttılar. Sonra şöyle buyurdular: ‘Ayağa kalk, kolun iyi oldu.’ ‘Anam babam sana feda olsun. Kolum yaralı, kurşun var. Doktor kesinlikle ameliyat olmam gerektiğini söyledi’ dedim. ‘Hayır sen iyileştin’ diye söylediler.

Hazret gitti, bense yerimden sıçrayarak kendime geldim. Sanki uykudan uyanmış gibiydim. Elimi omzuma götürdüğümde ağrıyıyordu. Omzumun iyileştiğine inanıyordum. Yataktan kalkıp hızlıca elbiselerimi almaya gittim. ‘Nereye? Sizin ameliyat olmanız gerekiyor!’ diyen görevlilere ‘Bölüğüme gitmem lazım. Ameliyat olmam önemli değil.’ diyerek cevap verdim.

Bahsimiz gittikçe uzadı ve en sonunda doktorun yanına götürdüler. Doktor beni orada tutmak için çok ısrar etti. ‘Ne

olursa olsun, tüm mesuliyeti üstüme alıyorum' dedim, kabul etmedi. Artık hakikati söylemekten başka çarem kalmamıştı. Kenara çektim ve olanı anlattım. İnanmadı ve 'Omzunun röntgenini tekrar çekmeden gitmene izin vermiyorum' dedi. Ben de 'Tek şartım, bu olayı kimseye anlatmayacaksın' dedim. Kabul etti ve röntgenimi çekmeleri için beni ilgili bölüme gönderdi. Sonuç, aynı beklediğim gibiydi. Omzumun röntgenini çektiklerinde kurşun orada yoktu."

Keşfetme

Masûme Sebokhiz

Cepheadeki bir anısını bana şöyle anlatmıştı:

“Bir keresinde ağır silah deposunun kenarında bir şeylerle meşguldük; özel kutulara silahları yerleştirip ağızlarını kapatıyorduk. Bir anda siyah çarşafli bir kadın gözüme çarptı. O da tek tek silahları kutuya yerleştiriyordu. Kendi kendime ‘Kesin, cepheye gelen kadınlardan birisidir’ dedim.

Fakat unutmuştum, halbuki, ne olursa olsun kadınların bu bölgeye alınması yasaktı. Yanımdakilere baktım, hepsi işle-riyle meşguldü. Sanki o hanımı orada hiç kimse görmüyordu. Durum çok garibime gitmişti. Gördüklerim normal değildi. Meraklandım ve kadının yanına gitmeye karar verdim. Ona yaklaştığımda eğilip çok dikkatli bir şekilde: ‘Hanımefendi biz erkeklerin olduğu yerde siz zahmet çekmemelisiniz’ dedim.

Yüzü bana dönük değildi. Doğruldu ve ‘Siz benim kardeşimin yolunda zahmet çekmediniz mi?’ dedi.

Bir anda İmam Hüseyin aklıma geldi ve gözlerimden boncuk gibi yaşlar döküldü. Allah lütfetti ve durumu hemen anladım. Sırt bana dönük olan kadın, Hz. Zeyneb (s.a.) idi. Ne diyeceğimi bilemedim, şaşırmışım. O esnada hanım; ‘Her kimse ki, bizim yardımcımızdır, elbette biz de ona yardım ederiz.’ dedi.

Heft Dehane Köprüsü Yakını

Maşallah Şahmuradî

Askerlerden birisi yaralanmış ve düşmanın otuz kırk metre yakınlarında bir yere düşmüştü. İki üç defa ayağa kalktı. Can çekişerek, zar zor bir şekilde bir iki adım daha attı, ama tekrardan düştü.

Ne yaptıysa bir türlü ayağa kalkamadı. Durumu kötüydü. Düşmanın görüş alanında olduğundan vahşice kurşun yağıdıyorlardı. Askerlerden biri yaralıyı getirmek için hızlıca ileri atıldı. Biz de onu desteklemek için siperlerin üzerinden düşman tarafına ateş açıyorduk.

Iraklılar siperlerin arkasına su döktüklerinden zemin bataklık gibi bir hal almıştı. Çok hızlı bir şekilde oradan geçmeliydi. Bilmiyorum orada ne oldu, ama çamura takılıp kaldı. Kendisini güçlükle kurtarabildi. Çok zor anlardı.

İçimizden biri gözümüzün önünde can verirken, elimizden hiç bir şey gelmiyordu. İki, üç derken askerler kendilerini teker teker düşman ateşinin önüne attılar, fakat elleri boş döndüler. Yüreğim orada öylece kalıp seyretmeyi kaldırmıyordu. Arkadaşlara seslendim:

-Bu sefer ben gideceğim.

- Hem boyun kısa ve küçüksün hem de savaşmayı bilmiyorsun!

-Siz karışmayın ben hallederim.

Başka da bir şey söylemelerine fırsat vermeden hızlıca nişancının yanına gittim. Siperin arkasında bir yer gösterdim ve sis bombasını oraya atmasını söyledim. Sanki zihnimi okumuşlardı:

-Sis bombası işine yarasa bile ortalık bataklık gibi, çok dikkat et.

-Artık Allah'a tevekkül ettim gidiyorum, inşallah getirebilirim.

Göstermiş olduğum yere hemen sis bombasını attılar. Duman çıkar çıkmaz kendimi dışarı fırladım. Zar zor yaralının yanına ulaştım. Yarasından dolayı çok acı çekiyordu, vakit kaybetmeden bulunduğu yerden kaldırıp sırtıma aldım. Yapılı bir cüssesi vardı. Onu taşımak benim için çok zordu. Sisten dolayı kör gibi olan düşman durmadan kurşun yağdırıyordu. Siperin yakınına getirmiştim ki, ben de çamura takıldım, ayrıca nefesim de iyice sıkışmıştı. En son benim tarafıma atılan bombayla birlikte biraz öbür tarafa doğru sendeledim. Bayılacak gibiydim. O çamurların arasından bir türlü toparlanıp çıkamıyordum. Kendimi kaybetmeden önce hissettiğim tek şey, birinin gelip yaralıyı götürdüğüydü. O kişi, daha sonra hızlıca dönüp beni de

kurtardığında diğerlerine kızmış ve “Niye bu küçük ve zayıf yapısıyla onun oraya gitmesine izin verdiniz?” demiş. Onlar da: “Kendisi gitti Borunsî Bey! Ne kadar da ‘Gitme!’ dediysek de dinlemedi” demişler. Ben de bu arada yavaş yavaş kendime geliyordum. Borunsî Bey adını duyar duymaz tekrar canlandım. Anladım ki, bizi kurtaran kişi Abdullâh Bölügü’nün komutanıydı. Ama o zamana kadar onu hiç görmemiştim. Gözlerimi açtığımda huzur dolu ve çok sıcak bir şekilde bana gülümsedi. Kendisi beni bir askeri araca götürdü. Sırt çantamı da askerlere emanet edip “Dikkat edin, burada eziyet çekmesin” dedi.

Acımdan dolayı ahlayarak birine sordum:

-Beni nereye götürüyorlar?

-Seni sağlık ekiplerinin yanına götürüyorlar, orası buradan daha teşkilatlı...

Bahteran’a gitmeliydim, lakin gidiş yolunu bilmiyordum. Yol yordam bilmeden kendimi yola vurmuş öylece gidiyordum. Birden bir motor sesi duydum, sanki dünyaları bana vermişlerdi. Arkamı dönüp baktım. Aramızda iki yüz, bilemedin üç yüz metre kadar bir mesafe vardı. Motor hızlı bir şekilde ilerliyordu. Durması için içimden Allah’a yalvardım. “Ne iyi olurdu beni de oraya kadar götürseydi” dedim.

Ben bu düşüncelerdeyken motor yavaşlayıp bana yaklaştı ve önümde durdu. Belliydi ki, sıcak kanlı bir askerdi. Selam verip hal hatır ettikten sonra benimle konuşmaya başladı:

-Nereye gidiyorsun kardeşim?

- Bahteran’a gitmek istiyorum, fakat nasıl gideceğimi de bilmiyorum.

-Hadi bin.

Allah'tan istediğim gibi oldu, hemen motorun arkasına bindim. Birlikte yola koyulduk.

Hem sesi hem de yüzü çok tanıdıktı. Ama ne kadar düşündüysem de onu nerede gördüğümü o an için bir türlü hatırlayamadım. Kaç defa dilimin ucuna geldi, çekindim, sordum. En sonunda sohbeti kendisi açtı. Bana isimle hitap etti:

-Sizin kahramanlığınızdan bir kaç yerde bahsettim.

Hem adımı hem de kahramanlık kelimesini duyduğumda çok şaşırdım:

-Affedersiniz hangi kahramanlık?

Tebessümle:

- Beni tanımadığınızı anlamıştım.

- Gerçekten de gözüme çok tanıdık geliyorsunuz, fakat nafile çıkartamadım.

-Siperin arka tarafı, o yaralı, fosfor gazı...

Ancak o zaman farkına varabilmişim, bana ne büyük bir gurur ve iftihar nasip olmuştu. Mutluluktan havalara uçacaktım, inanamıyordum, Abdullah Bölüğü'nün komutanıyla beraber yol gitmiş hem de sohbet edebilmişim. Öyle ki, düşünün onun adını duyduğunda korkudan titrerdi.

O, mazlumane ve mütevazi çehresiyle bile insanın gölünü kazanabiliyordu.

O gün beni Heft Dehane köprüsüne kadar götürdü, yolu tarif etti. Hiç istememe rağmen yanından ayrılmak zorunda kaldım.

Kendisine o kadar çok hayran kalmıştım ki, ilk fırsatta Abdullah Bölüğü'ne gittim. Bir çok makama başvurmam sonrasında onun bölüğüne geçiş yaptım.

Doğru Eğitim

Ebu Hasan Borunsî

1984 baharının son zamanlarında, haziran ayı sınavlarının bittiği gündü. Babam cepheden annemi aramıştı. Annem komşumuzun evine gidip onunla konuştu. Döndüğü zaman, gülerek; “Hasan Bey, kalkın ayağa da eşyalarınızı toplayın, yarın sizi almaya geliyorlar” dedi.

Bir anda, babama verdiğim söz aklıma geldi. Beni cepheye götürmeyi çok istiyordu. Mutlu bir şekilde sordum:

-Cephe mi?!

-Evet oğlum yarın Hüseyinî Bey⁴¹ gelecek.

-Baban eşyalarını toparlayıp hazırlanmanı söyledi.

⁴¹ Seyyid Kâzım Hüseyinî ki, daha önce de bir ayağını İslam yolunda hediye etmiş ve hâlâ da hizmetle meşguldür.

Duymuş olduğum bu sözlerden dolayı beni bir sıkıntı bastı. O zamanlar en fazla on bir veya on iki yaşlarındaydım. Eğer cepheye gideceksem amcamla beraber gitmek istiyordum. Bu düşüncemi anneme bildirdim. O, “Artık bahane bulmayacaksın.” dedi.

Amcamın evi bize çok yakındı. Akşam olur olmaz hemen amcama gidip babamdan gelen haberi onunla paylaştım:

-Ben cepheye ya seninle ya da babamla gitmek istiyorum.

Başımı okşayarak:

-Ben şu anda cepheye gidemem.

Ağlamaya başladım. Bunun üzerine amcam:

-Tamam yeter artık bu kadar ağlayacak bir şey yok. Ben yarın Hüseyinî Bey’le konuşur, seni götürmemesini söylerim.

-Ama ben cepheye de gitmek istiyorum.

Gülerek:

-Peki, artık bir şeyler düşünerüz.

Aldığım bu söz üzerine amcama veda edip eve döndüm.

Sabah erkenden gelen amcam, Hüseyinî Bey’le konuşup düşüncemi ona anlattı. Hüseyinî Bey’in şakacı bir yapısı vardı. Karşıma geçip gözlerime baktı ve gülerek sordu:

-Cepheye gelmek istemiyor musun?

Bakışlarımı ondan alarak yavaşça cevap verdim:

-Hayır.

-Ne!!!

Elini omzumun üstüne koyup devam etti:

-Bu kadar basit mi? Baban bize çok kızar. Bugün seni görmek için bekliyor. Hadi, çabuk üstünü giy gel.

Amcamın ısrarının hiç bir faydası olmadı. Annemin olaya müdahale olup cepheye sonra gideceğimi söylemesi de hiçbir işe yaramadı. Artık o saatten sonra ben de karşı çıkmadım.

Hüseyinî Bey sözlerini sona erdirdi:

-Eğer cepheye gelmek istiyorsan erkek gibi olmalı ve bu çocukça sözleri bir kenara bırakmalısın. Hadi çabuk hazırlan da gidelim.

O zaman çantam yoktu . Elbiselerimi beyaz bir bohçanın içine koydum. Annem ve diğerleriyle vedalaşıp motora bindim. Hüseyinî Bey motoru çalıştırıp doğrudan havaalanına doğru yol aldık. Kendi kendime “Kesin motoru da cepheye götürecektir” dedim. Ama havaalanına vardığımızda motoru oradaki güvenlikçilerden birine emanet edip hemen döneceğini söyledi.

Gömleğinin kenarından çekip sordum:

-Siz gelmeyecek misiniz?

-Hayır, seni birine teslim edeceğim, onunla gideceksin.

Endişelendiğimi görünce:

-Babanın arkadaşlarından biri seni babana götürecektir.

Beni birine emanet edip sıkıca tembihledi ve kendisi geri döndü. Birlikte, alanda bulunan uçaklara doğru gittik. Bir kaç tane asker, merdiveni açık olan bir uçağa biniyordu. Biz de ona doğru yaklaştık. Merdivenin başında bir pilot durmuştu. Uçağa binen herkesi iyice arıyordu. Sıram geldiğinde benden de kartımı istedi. Bunun üzerine babamın arkadaşına dönüp baktığımda dedi ki:

-Kartın doğal olarak yok kimliğini ver ona.

Bohçamı ona gösterdim ve sıkkın bir şekilde:

-Bundan başka hiç bir şeyim yok.

Pilot:

-Bu şekilde sizin geri dönüp evinize gitmeniz lazım.

Babamın arkadaşının eli ayağı birbirine dolandı:

-Babası, cephedeki komutan Borunsî Bey'dir.

Durumu izah etmeye çalıştı, ama ne dediyse görevli kabul etmedi. Tüm ısrarlarımıza rağmen gitmeme izin vermedi. Ben de başladım ağlamaya, ama ne ağlama!

Askere yakındım:

-Niye eziyet ediyorsun, bırak da gideyim!

Nafile, ağlama ve sızlamamın faydası olmadı. Hiç bir şekilde uçağa binmemi kabul etmedi. Sonunda bohçamı babamın arkadaşına verip ağlayıp sızladım:

-Babama söyle, bunlar bırakmadılar buraya gelip hep-sine kızsın.

Yanımdaki amca elini başıma koydu. Muhabbetle gönlümü almaya çalıştı:

-Hasan Can üzülme. Ben Ahvaz'a varır varmaz Hacı Bey'e söylerim havaalanı idaresine telefon açar. İnşallah bir sonraki uçakla da gelirsın.

Tam da bu esnada pilot beni alıp odasına götürdü. Bense hâlâ şiddetli bir şekilde ağlayıp gözyaşı döküyordum, aynı bahar bulutları gibi. Odada iki asker daha vardı. Biraz sakinleşmişim, içlerinden biri bana dönüp gülerek sordu:

- Senin adın ne küçük asker?

Canım o kadar çok sıkındı ki, sorusunu dahi cevaplamak istememiştim. Fakat yüzüme bakmaya devam ettiğini görünce, istememe rağmen aheste bir şekilde cevap verdim:

-Hasan.

-Sen bu küçük boyunla cepheye gelip de ne yapacaksın?

Sorusunu kızgın bir şekilde cevapladım:

-Cepheye gidip ne yapıyorlar? Savaşıyorlar işte!

Cebimdeki mendili çıkararak gözyaşlarımı sildim. Bu arada birkaç defa daha ısrarlı bir şekilde “Bırak da gideyim” dedim. Ancak tüm ısrarım boşunaydı, ne yaptıysam kabul etmedi. İki saat boyunca orada beklemekten çok sıkılmıştım. Telefon sesi beni kendime getirdi. Yanımdaki pilot telefona cevap verdi:

-Alo buyurun, selamun aleyküm, evet evet, adınız, Hacı Borunsî Bey.....

Babamın adını duyar duymaz ayağa kalktım. Neredeyse mutluluktan havaya uçacaktım. Dikkatli bir şekilde askeri dinliyordum. Bilmiyorum babam o taraftan ne dedi, o cevap verdi:

-Hacı Bey, kesinlikle, mutlaka, siz kusura bakmayın, her halükarda vazife icabı gerekti,..... Allah’a ısmarladık..

Telefonu kapattığı gibi bana döndü:

-Sevin küçük asker.

-Ne için?

-Seni bir dahaki uçakla göndereceğiz.

Çok vakit kaybetmiş sayılmazdım. Bir müddet sonra diğer uçak alana indi. Ben ve bir çok kişi uçağa binip öğlene

doğru Ahvaz havaalanına vardık. Uçaktan iner inmez, gözlerimle Halhali Bey'i aramaya başladım. Uzaktan koşarak bana doğru geldiğini gördüm. Yeni yeni havanın sıcaklığını hissediyordum. Sanki güneş çok yakından doğuyormuş da yüzümü yakıyormuş gibiydi.

Halhali Bey yanıma geldi. Selamlaşıp hal hatır ettikten sonra:

-Ben geldim, ama nereye gideceğimi bilmiyorum.

-Baban da bu yüzden beni aradı ki, seni alıp yanına götürüyüm.

Elimi tuttu ve birlikte arabaya bindik. Hemen yola koyulduk. Ahvaz şehir merkezine, oradan da bir garnizona vardık. Babamı görmek için sabırsızlanıyordum. Bir odadan bir odaya bir binadan öteki binaya geçiyorduk. Nihayet, babamı birkaç kişiyle birlikte otururken bulduk. Beni görür görmez ayağa kalktı ve bana doğru yöneldi. Samimi çehresi sanki bir defada tüm bedenimi rahatlattı. Gülerek:

-Sen burada ne yapıyorsun oğlum?

Bir kaç saniye cevap veremedim. Bir şeyler söylemek istediğimde de ağlayarak:

-Baba bana çok eziyet ettiler!

Eğilip beni öptü:

-Ağlama oğlum, sen buraya geldin ki, erkek olası diye inşallah.

Halhali Bey'e döndü. Halini hatırlı sorduktan sonra ona teşekkür etti. Elimden tutup beni arkadaşlarının yanına götürdüğünde açlık durumumu sordu:

-Yemek yedin mi?

-Hayır.

Hemen yemeğimi getirdiler. Büyük bir iştahla yedikten sonra yeni yeni bulunduğum yeri sormak aklıma gelmişti:

-Cephe burası mı?

-Hayır.

-O zaman neresi?

-İnşallah saat dörtte bir grupla gideceğiz.

Sonradan anladım ki, İmam Cevad (a.s.) Bölüğü'nü terk edilmiş bir köye intikal ettirmişler.

Öğleden sonra saat dörtte Ahvaz'ın dışına doğru yola çıktık. Yollarda, otoban kenarlarında, arazide çok sayıda yanmış tank ve terk edilmiş araçlar vardı. Arabada babamın yanına oturmuş, hayretler içinde etrafa bakıyordum. Ona sordum:

-Bu tanklar neden böyle olmuşlar?

Güldü, etrafı gösterip cevap verdi:

-Bu yollar ve çöllerin hepsi düşman elindeydi, yani Iraklılar bizim topraklarımızı işgal etmişlerdi, biz de onlarla savaşıp topraklarımızdan çıkarttık. Bu gördüğün bütün tanklar düşmanınındı ki, onları bırakıp kaçtılar.

Orada bulunan her şey benim için ilginç ve yeniydi. Hatta güneşin batımına doğru vardığımız terk edilmiş köy bile. Biz köye ilk girenlerdendik. Kerpiçten yapılmış evler yıkık dökük bir haldeydi. Ancak tek tük sağlam evler de göze çarpıyordu. Askerlerden bazıları evlere gitti, bazıları ise hemen bulundukları yerlerde çadırlarını kurdular. Dışarıdan sağlam görünen iki katlı bir ev vardı. Birkaç Besici o evde kendilerine yer hazırlıyorlardı ki, babamın arkadaşları yanlarına varıp onlara başka bir yer bulmalarını söylediler.

Bunun üzerine Besicilerden biri sordu:

-Ne için?

-Burası bölük komutanının yeri olacak.

Zavallılar hemen eşyalarını toplamaya başladılar. Bu arada, babamın kaşlarını çatmış bir şekilde arkadaşının yanına gittiğini gördüm:

-Neden böyle konuşuyorsun? Komutan da ne demek?!

Yaşananlardan dolayı canı çok sıkılmıştı. Besicilere baktı ve sözlerine devam etti:

-Dışarı gitmenize gerek yok burada kalın.

Arkadaşı:

-Hacı Bey ya siz?!

-Allah çadırlara bereket versin.

-Olur mu Hacı Bey! Biz burada siz de çadırda kalın!!!?
Olacak iş mi?

Babam Besicilerin ısrarına karşı çıkmadı. Orayı komutanlık binası yaptılar, ama Besicileri de dışarı göndermedi ve “Bu ev hepimiz için büyük siz de istifade edebilirsiniz.” dedi.

Aralarında Ali Derviş adında bir asker vardı ki, benimle yakından ilgilenip şakalar yapardı. Allah rahmet eylesin. O da babam gibi Bedir operasyonunda şehid oldu. Elindeki kompostodan bana da bir tane getirip “Madem ki cepheye geldin, sen de artık komposto içip konserve yemelisin” dedi.

Güneş yavaş yavaş ufuktan kayboluyor, sıcaklık soğuk hava ile yer değiştiriyordu. Diğerleriyle birlikte abdest alıp namaz kıldım. Daha o zamanlar küçük bir çocuk olmama rağmen, hakikaten, orada kılmış olduğum namaz bir başkaydı. O günleri düşündüğümde bende bırakmış olduğu farklı lezzeti hâlâ hissedirim.

O gece akşam yemeğinden sonra babamın etrafı sakinleşmişti. Beni yanına oturttu. Başımı okşayarak sordu:

-Biliyor musun, cepheye gelmeni ne için kabul ettim?

-Hayır, bilmiyorum.

- Bu üç aylık tatil boyunca senden tek isteğim, Kur'an'ı Kerim'i öğrenmen.

Bu isteğini sürekli dile getiriyor, daima böyle bir fırsat kolluyordu, yani yanında olayım ve Kur'an okumayı öğreneyim. Sözlerine devam etti:

- Seni Ahvaz'a yollayacağım, orada Kur'an dersleri var, ben de iki üç günde bir seni görmeye geleceğim.

-Ben Ahvaz'a gitmem baba.

-Ne için?

-Ben buraya geldim ki, senin yanında olayım.

-Oğlum sana, gelip uğrayacağım, dedim.

Rica ederek:

-Baba bir şey yap ben burada kalayım.

Ağlamama az kalmıştı. Ahvaz'a gitmeye razı değildim. O anda bir molla yanımıza geldi:

-Borûnsi Bey, Hasan'ın Kur'an öğrenmesini mi istiyorsun?

-Evet Hacı Cabbari Bey, cepheye de bundan dolayı getirdim.

-İyi de şimdi küçük Hasan Can'ı Ahvaz'a yollayarak üzmüş olacaksınız!!

-Ahvaz'a göndermek istiyorum ki, Fetih Bey ona Kur'an öğretsin.

Cebbari Bey yüzüme baktı. Sanki ıstırabımı anlamış bir şekilde babama dedi ki:

-Ahvaz'a göndermenize gerek yok Hacı Bey.

-Neden?

-Ben Hasan Can'a Kur'an öğretirim inşallah. Burada ne kadar kalmayı düşünüyor?

-İki ay, belki de iki buçuk ay da olabilir.

-Allah'ın izniyle bir ayda Kur'an okumayı öğretirim.

Sanki dünyalar benim olmuştu. Mutluluktan ne yapacağımı bilemiyordum. Babam gülerek bana döndü:

-Allah senin yüzüne baktı.

Cabbari Bey:

-İlk önce Kumeyl Duası'nı, sonra da Kur'an okumaya başlarız.

Babam:

-Eğer mümkünse ders saatlerinizi öğleden sonraya ayarlayın.

-Tabi ki neden olmasın, ben de öğleden sonraları müsaidim.

Cabbari Bey vedalaşarak yanımızdan ayrıldı. Ders saatlerinin neden öğleden sonra olması gerektiğini merak ettim:

-Sabahları ne yapacağız ki?

-Grupla eğitime katılacağız.

-Grup mu? Grup da ne?

-Sabahları, aynı yetişkin bir erkek gibi eline silah almanı ve Besicilerle beraber eğitim görmeni istiyorum.

Ertesi sabah birlikte Ahvaz'a gittik. Bana bir takım Besici elbisesi diktiler. Çok beğendiğimden hemen oracıkta,

terzide giymiştim. Terk edilmiş köye döndüğümüzde beni Muhammediyan Bey'in yanına götürdüler. Kendisi Hayrullah gruplarının komutanıydı.

Babam ona: "Bu çocuğumuz yarından itibaren sizin emriniz altındadır. Onun da diğerleri gibi eğitim görmesini istiyorum, bizim deyimimizle operasyonluk olsun." dedi.

Hemen o gün bir silah verdiler. Sanırım boyu benden belki otuz kırk santimetre daha kısaydı! İlk başta taşımasında zorluk çektim, ama yavaş yavaş alıştıktan sonra o kadar da sıkıntı olmadı. Sabah törenlerinde bayrağı ben tutuyor, tüm grupların en ön sırasında duruyordum. Tören ve spordan sonra askeri eğitim başlıyordu. Bomba atışını, mayın yerleştirmeyi ve değişik silahların kullanımını öğreniyorduk. Eğitimden daha çok, Kur'an derslerinde hırslıydım. Cebbari Bey her gün öğleden sonra gelip bana Kur'an öğretiyordu.

İki hafta içinde Kur'an'ı yüzünden okumaya başladığımda Cebbari Bey'le birlikte soluğu doğruca babamın yanında aldık. Cebbari Bey ona:

-Hasan artık okumayı söktü ve şimdi size Kur'an'ı yüzünden okumak istiyor.

Babam çok şaşırmıştı:

-Yani şu bir kaç günde mi?

-Evet, bunda şaşılacak ne var Hacı Bey?

-Bizim Hasan Bey'imiz bir süre Meşhed'de böyle bir eğitim almış.

Sakin, kalabalık olmayan bir yere gittik. Bir kaç ayeti okudum. Babamın gözleri mutluluktan ışıldıyordu. Okumam bittiğinde Cebbari Bey'e döndü:

-Allah'ın lütfudur ki, sizin halis niyetinizin ve zahmetinizin neticesini çok çabuk veriyor.

İki ay orada kaldım. Bütün zorluklarına rağmen yine de çok güzeldi. Kur'an-ı Kerim öğrenimi ve askeri eğitimler özellikle de akşamları çok güzel geçiyordu. Babamın gecenin yarısında kalkıp namaz kılması ve okuduğu Kur'an, o zamana ait en güzel hatıralarımdandır. O ağlayışları ve yakarışları hâlâ aklımdadır.

Eylül ayı girmek üzereydi. Babam bir gün; "Oğlum yavaş yavaş hazırlan ki, Meşhed'e döneceksin." dedi. Aynı sözleri bir kaç defa daha tekrarladı. Bunun üzerine ben de ciddi bir şekilde kendisine itirazda bulundum:

-Ben artık buradan gitmiyorum.

-Dönmen gerek.

Ağlayarak gitmeyeceğimi tekrarladım.

Cephe bende ayrı bir tat bırakmıştı. Özellikle de operasyonlar. Babam bu konuda hiç bir şey demiyordu. Ama diğer komutanlar "Borunsî Bey'in oğlu veya onun yaşındaki başka çocuklar, fark etmez, hiç bir şekilde kesinlikle operasyona katılamazlar." diyorlardı. Herhalde bu sebepten dolayı olsa gerek babam, beni operasyona götürmesinin kanunen doğru olmadığını söylüyordu.

Gitti gitmedi meselesinin içinde bir gece, saat bire doğru babam beni uyandırdı. Yavaşça seslendi:

-Hasan can uyan!

Hemen kalkıp yatağımın üzerine oturup endişeli bir şekilde sordum:

-Ne oldu?

Elini başıma koydu:

-Hadi oğlum kalk hazırlan ki, İmam'ı görmeye gideceksin.

O uykulu halimle gözlerim kocaman oldu. Sevinçle sordum:

-İmam mı? Ne zaman?

-Şimdi, hemen hazırlanman gerek.

Mutluluğum tüm vücudumu sarmıştı. Eşyalarımı nasıl hazırladığımı anlayamamıştım. Dışarıda bir araba beni bekliyordu. Tam da arabaya yönelmişken aklıma bir soru takıldı; babam beni bu şekilde Meşhed'e gönderecek olmasındı?! Dona kaldım. Ayaklarım gitmedi bir anda durdum. Babama dönüp bir kez daha, onunla birlikte kalmak istediğimi söyledim. Fakat artık bu sefer ona karşı çıkmadım. "Sen git oğlum ben de iki üç güne kadar geleceğim" dedi.

Sonunda Meşhed yolcusu oldum. İki üç gün sonra da kendisi geldi. İzni kısıydı. Son gidişi de tek başına oldu, beni beraberinde götürmedi, ısrarlarımın hiç bir faydası olmadı.

Allah rahmet etsin, şehadetinden bir iki ay sonra da ben cepheye gittim. O iki ay almış olduğum eğitimin bana çok faydası oldu. Hâlâ Kur'an'ı her okuduğumda babam aklıma gelir. Bize çok emeği geçti. Böyle bir babanın evladı olma bahtiyarlığını her zaman yaşamışındır.

Bir Tevessül

Seyyid Hasan Murtazevî

Operasyonların gidişatı öyle bir hal almıştı ki, komutanların araziye en ince detaylarına kadar bilip dikkat etmeleri gerekiyordu. Operasyonun yapılacağı zemin, (Velfecr üç bölgesi) dağlık ve vadilerle dolu inişli çıkışlı bir yerd.

O zamanlar malzemelerden sorumlu kişi bendim. Görüş alanı bizim gözetimimizdeydi ve operasyonun ateş kontrolü oradan gerçekleştirilecekti.

Operasyona bir gece kalmıştı. Her grubun komutanı en düşük görüş alanına gidip atış mevzilerini tayin edecekti. O gece her şeyin kontrol edilip gözden geçirilmesi gerekiyordu ki, ertesi gece operasyona gidilecekti.

Herkesin toplanması birkaç dakika sürdü. Aralarında sevecen ve samimi bir kişiliğe sahip olan Borunsî Bey de vardı.

Kur'an'dan bir kaç ayet okunduktan sonra komutanlar sohbete başladılar. Askerlere operasyonun sorunları hakkında açıklamalar yapıyorlardı. Ses tonlarından ve açıklamalarından endişeli oldukları anlaşıyordu. Endişelenmeleri de normaldi, zira operasyonun yapılacağı yerin şartları çok kötüydü. Arazi çok karışıktı. Bundan dolayı askerler yollarını kaybedip kaybolabilir ve oradan çıkamayabilirlerdi.

Planı masanın üzerine koyup açıklamaya başladıklarında komutanlar ve diğer askerlerin endişeleri bir kat daha arttı. Ordu komutanı pusula ve yön bulmak için yapılacak şeylerden bahsediyordu. Sadece bir gecelik bir fırsatımız vardı. O kısa zamanda karar almak, şartların hassaslığı göz önünde bulundurulduğunda gerçekten de ordu komutanı için çok meşakkatliydi.

Bütün bu hengamede sadece Abdülhüseyin'in çehresi huzurlu görünüyordu. Komutanın açıklamaları bitmişti. Yüzünden, çok endişeli olduğu açık bir şekilde anlaşıyordu. Abdülhüseyin komutana dönüp gülümsedi. Sakince söze başladı:

-Murteza Bey.

-Efendim.

-İzniniz olursa bir konuyu dile getirebilir miyim?

-Rica ederim, Hacı buyur.

Abdülhüseyin biraz daha öne doğru çıktı. Büyük bir soğukkanlılıkla:

-Yarın giderken pusula ve planla gitmeme gerek yok.

Herkeste bir soru işareti oluşmuştu. Acaba ne diyecekti? Geceyi ve gökyüzünü işaret ederek:

-Sadece bir “Ya Allah -Ya Zehra” sözüne bakar ki, inşallah bölgeyi düşman elinden alırım.

Bu nidayı çok duymuştum, ama Hacı'nın bu sözü kalbinin derinliklerinden geliyor, bizlere de doğrudan tesir ediyordu.

Yakîn olma halini ilk defa orada görmüştüm. Abdülhüseyin sözünü o kadar emin bir şekilde söylemişti ki, askerlere de ayrı bir huzur vermişti. Yani neredeyse arazinin karmaşık olması meselesine ve bu konu hakkındaki söylemlere son noktayı koymuştu. O gece çok açık bir şekilde gördüm ki, askerler ümitle kazanmaktan ve zaferden bahsediyorlardı.

Operasyon gecesi Hacı Abdülhüseyin herkesten önce ve en az kayıpla hedefe ulaşmıştı ki, hareket ettiği arazi diğerlerinden daha karmaşık ve zordu. Aynı dediği gibi, sadece bir tevessül gerekti...

Eğrilmiş Antenler

Ali Ekber Muhammed Pûyâ

1984 yılı kışının sonlarına doğruydı. Tüm askerler toplanmıştı, konuşma yapılacaktı. Konuşmasına her zaman olduğu gibi “Esselamu aleyke eyyetuhas siddıka eş-şehide” cümlesiyle başladı. Gözleri yaşardı, sözlerine devam edemedi. Hep böyle olurdu. Ne zaman ki, Ehl-i Beyt’in adını ansa gözyaşları sel olup giderdi. Sanki bütün vücudu aşk ve Ehli-Beyt’in (a.s.) ismeti ve taharetiyle doluydu.

Sohbetin konusu gaybî yardımlar hakkındaydı. Bununla ilgili güzel bir anısını anlattı:

“Operasyon gecesi sessizce düşman tarafına doğru gidiyorduk. Daha yolun başında sayılırdık ki, bir mayın tarlasına rastladık. Allah’tan hemen fark ettim, yoksa doğruca gitmeye devam ediyorduk. Askerler operasyon hakkında bilgi sahibiydi, fakat bu mayınlı araziden hiç haberimiz yoktu. Keşif yapmamıza rağmen böyle bir yeri ilk defa görüyordum.

Yanlış yoldan geldiğimizi anladım. Mayın tarlasının diğer tarafı ise düşmanın hayalet kalesi gibiydi. Operasyon ekibiyle beraber kestirme bir yol aramaya başladık. Tek ümidimiz, Iraklıların gizli geçidini bulmaktı, çünkü mayınları etkisiz hale getirecek vaktimiz yoktu. Bir kaç dakika çevreyi taramadık, ama hiç bir fayda elde edemedik.

Bizden biraz geride bulunan bölükler hücum emrimizi bekliyorlardı. Henüz olaydan haberleri yoktu. Gruptan bir asker gözlerime hayretle bakıp sordu:

-Ne yapıyorsunuz Hacı Bey?

Elimdeki silahla onlara meydanı gösterdim:

-Görüyorsunuz ki, gidebilecek hiç bir yolumuz yok.

-Yani geri mi dönelim ?

Bir şey demedim. Tek ümidim Ehl-i Beyt (a.s.)'ın kapısıydı. Hazret-i Zehra (s.a.)'ya tevessül ettim. Çaresizce; 'Halimizi görüyorsunuz, eteklerinize yapıştım. Ne olur bir şeyler yapın. Siz bütün operasyonlarımızda bize yardım ettiniz, korudunuz. Şimdi de lütfunuzu esirgemeyin.' dedim ve ağlamaya başladım. Hüzünlü bir şekilde 'Ey Allah'ım şimdi ne yapalım?' diye içimden geçirdim.

Mucize ve lütuf mukadder olduğunda kesinlikle o olay gerçekleşiyor. Şimdi kim anlatacaklarımı anlamak istiyorsa kendini mantıktan uzak tutacak, çünkü anlatacağım şeyin mantığa dayalı hiç bir izahı yok: O kritik şartlarda nasıl oldu bilemedim, bir anda kendimden geçtim. Biri bana el verdi ve kalktım, bölüğün yanına gittim. Hepsi oturmuş, hazır bir vaziyette emrimi bekliyorlardı. Onlara seslendim: 'Hazır olun!'

Emrim üzerine askerler ayağa kalktılar. Onlara hücum emri verdim. Operasyon ekiplerinden biri önüme geçti ve hayretle: ‘Hacı sen ne yaptın?’ dedi.

Birden, vermiş olduğum emri hatırladım, ama askerlerin çoğu meydana girmişti bile! Düşman tarafına doğru ateş ediyorlardı. İçlerinden biri; ‘Hacı hepsine ölüm emri verdin.’ dedi.

Onların şüphesi ve ıstırapı beni sardı. Bir anda sinirlerim gerildi. Ellerimi kulaklarıma koyarak kapattım. Her an bir mayının patlama sesini bekliyordum.

Ama o gece iki alemin –Hz. Fatıma (s.a.)- lütfu ve inayetiyle son askere kadar herkes mayın tarlasından geçti ve bir tane bile mayın patlamadı. Ben de hızlıca düşman tarafına koştum hem de mayın tarlasının içinden!

Sabahın erken saatleriydi, operasyon hâlâ devam ediyordu. Gözüm bir anda operasyon ekibine ilişti. Hızlı bir şekilde koşuyorlardı. Heyecanla birisine sordular:

- Hacı Borunsî nerede?

Önlerine geçip sordum:

-Ne oldu? Ne var?

-Dün gece ne yaptığının farkında mısın Hacı?

Sesleri normal değildi. Ben de gayet soğukkanlı bir şekilde cevap verdim:

-Hayır.

-Bölüğü nerden geçirdiğini biliyor musun?

-Nereden?!

Benim bu şaşkınlık dolu ifadem üzerine, yaşananları baştan sona anlattılar. Arkadaşların sözleri bittiğinde ise gülerek söze girdim:

-Aaa!!! hiç olur mu? Mayın tarlasından geçtik öğle mi?! Şaka yapacak zaman değil!!!

-Gel gidelim de kendin gör.

Birlikte gittik. O mayın tarlasını görmek gerçekten de ibretlikti. Bütün mayınların üstünde ayak izi vardı. Hatta bazılarının antenleri bile eğilmişti. Ama “Elhamdülillah” hiç birisi patlamamıştı.”

Allah Şehid Borunsî'ye rahmet etsin. Sohbetinin sonuna kadar ağlayarak; “Bilin ki, Hazret-i Fatıma Zehra (s.a.) ve Ehl-i Beyt (a.s.)’ın ismeti ve tahareti bize bütün operasyonlarda yardım etti.” dedi.

Muhammed Rıza Fedakar ki, Şehid Borunsî’nin silah arkadaşlarındandı. O, şöyle bir anekdot anlatmıştı: “Söz konusu operasyondan bir müddet sonra, iki üç askerin yolu o mayınlı araziye düştü. Maalesef aralarından biri ayağını bastığında mayın patlamış ve bir ayağını da kaybetti. Askerler geri kalan mayınları kontrol ettiklerinde mayınların aktif olduklarını gördüler!”

Şehid Borunsî başarılı operasyonun sonucunda sadece şuna vurgu yapıyordu: “Ehl-i Beyt (a.s.)’a olan yakınlığımızı daha çok attırmalı ve imanımızı daha çok kuvvetlendirmeliyiz...”

İlk kişi

Muhammed Hüseyn Şabanî

Kellegandi Dağı'nın yüksekliğinden ötürü, düşman, bölgeye ve ulaşım yollarına hakim idi. O bölge sürekli bize zorluk çıkarıyordu. Mehran (İran-İrak sınırında bir şehir) çatışmalarında da aynı sebepten dolayı askerler oldukça zorlanmıştı.

Hâlâ hafızamdadır, çatışmanın 7. günüydü ve hemen hemen bütün bölgelerde üstün konumdaydık. Hatta “S” ve “At Nalı”⁴² tepelerini dahi almıştık. Ama eğer buna rağmen Kellegandi bölgesi düşmanın elinde kalırsa çatışmanın sonucu bizim açımızdan felaket olacaktı. Bu nedenle de mücadelemizin başarısı tam olarak burasını ele geçirmeye bağlıydı.

⁴² Orijinal ismi “Nal-i esbi” olan “At Nalı” tepeleri “Kellegandi”nin sol tarafında bulunmaktadır.

Düşman, bölgeyi kaybetmemek için bütün varını yoğunu ortaya koymuştu. Bir kaç defa yokladık, lakin Kellegandi tepesindekiler askerlerimizin zorlandıklarını anlamışlardı.

Çatışmanın 7. günü, Abdülhüseyin tekrar ateş hattına geldi. Tam vaktinde, koruyucu birlik olan Bilal taburuna gitti. Yanına Gulâmî, Askerî ve Mirânî⁴³ Beyleri aldı. Birkaç tane de büyük RPG götürdü. Üzerine basarak: “Bu Kelle-gandi bugün alınacak!” dedi.

Sanırım öğlene yakın saldırıya başladık. Abdülhüseyin yanındakilerle birlikte ateş hattına gitti ve hemen arkasında da taburun geri kalanı vardı.

Albay Câsim yukarıda yaralı bir yılan gibi kıvranıyordu. Câsim, Saddam'ın teyze oğlu aynı zamanda da damadıydı ve çok sayıda Baas kuvvetleriyle birlikte bütün gücüyle direniyordu. Askerlerimizi ağır bir ateş altına alarak ilerleyişlerini kesmişlerdi. Abdülhüseyin ve diğerleri kayaların aralarında pusu kurmuş ve hiçbirinin geri dönmeye niyeti yoktu.

Kurşunlar düşmandan çoktu. Bir anda gökyüzünde birkaç helikopter görüldü. Baasçılar için yiyecek ve mühimmat getirdikleri kesindi. Askerlerimiz onları da kurşun yağmuruna tuttular. Çok geçmeden helikopterler çaresizce vazgeçip geri döndüler.

Bizim için çok iyi bir fırsattı. Abdülhüseyin nara attı: “Allahuekber!”

Arkasındakiler hızla ayaklanıp ilerlemeye başladılar. Bir yandan da ateş ediyorlardı. Böylelikle tekrar atağa geçilmiş

⁴³ Bütün azmiyle şehadete nail olmuştur.

oldu. Çok geçmeden rüzgâr da bizden yana esmeye başlamıştı.

Albay Câsim ve kuvvetleri kapana kısılp kalmışlardı. Onları dört bir yandan ateş altına almıştık. Son anları olduğu çok açıktı. Kurşunları da git gide azalıyordu!

Yavaş yavaş öyle bir hale gelmişlerdi ki, intihar etmek ya da teslim olmaktan başka çareleri kalmamıştı. Tam o esnada ufukta yeniden helikopterler görüldü. Sayılarından ve manevralarından mühimmat ve gıda yardımını ulaştırmaya kararlı oldukları anlaşılıyordu. Tepeye kadar yanaştılar.

Abdülhüseyin hemen durumu kavradı ve bağırdı: “Câsim’e yardıma geldiler. Aman izin vermeyin!”

Hızlıca bir RPG kaptığı gibi ateş etmeye başladı. Diğerleri de ara vermeden onu takip ettiler. Herkes elinde ne silah varsa ateş yağdırmaya başladı. Helikopterlerden ikisini düşürdük. Korkunç bir ses ve patlamayla beraber infilak oldular.

Saddam’ın özel emriyle gelen helikopterler Albay Câsim’e yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar, ama başarılı olmadılar. Biz de bu arada tepeye yaklaşmıştık. Ve var gücümüzle ateşe devam ediyorduk. Düşman başka şansı kalmadığını anlayınca kaçmaya başladı.

Askerlerimiz heyecan ve mutlulukla hızla kayaların arasından ilerliyorlardı. Kellegandi tepesine adımını ilk atan Abdülhüseyin idi.⁴⁴ İran İslam Cumhuriyeti’nin bayrağını

⁴⁴ Şehid Borunsî bu operasyonda İmam Cevad (as) Tugay komutanı yardımcılığını yapıyordu. Bu görevdeki başarılarından dolayı, daha sonra söz konusu tugayın komutanı olarak görevine devam etti. O tepeye Borunsî’nin adını vermek istemişlerdi, ama kendisi buna izin vermedi.

tepeye dikti. Aynı zamanda Albay Câsim'i esir aldı ve Colt silahına da el koydu.⁴⁵

Câsim bizim en iyi kuvvetlerimizin şهادetine sebep olmuştu. O askerlerin hepsi Abdülhüseyin için birer evlat gibiydi ve onlar için ciddi anlamda uğraşıp ter dökmüştü.

Abdülhüseyin Câsim'i esir aldığı anda askerlerden bazıları ona haddini bildirmek için ileri atılsa da kesinlikle onlara izin vermedi:

-Biz bu hakka sahip değiliz.

Ama askerler şiddetli bir şekilde itiraz ettiler:

-Bu adam kudurmuş bir köpekten daha beter. Yaptıklarının bedelini ödemeli.

Abdülhüseyin:

-Eğer buna hakkımız olsaydı hemen burada ödetirdik, ancak ne ben ne de siz bu hakka sahibiz, ancak üst makamlar karar verebilir.

Şaşkın bakışlar arasında aceleyle Câsim'i teslim etmek için yola koyuldu. "Başına bir şey gelecek diye korkuyorum." dedi.

Dediği gibi de oldu. Biraz ilerlemişti ki, askerlerden biri fırsatını bulur bulmaz süngüsüyle Câsim'in karnını deşti.

⁴⁵ Söz konusu Colt tabanca bu değerli şahsiyetin şهادetine kadar onda kaldı. Bazen silahı çıkarıp çevresindekilere göstererek şakayla "Bu bana Saddam'ın damadından hatıra kaldı" derdi. Şu anda bu Colt tabanca Seyyid Kâzım Hüseyinî Bey'dedir. İlgili makamların çabaları ile ileride herkesin görmesi için inşallah Merkez Şüheda Müzesi'ne teslim edilecektir.

Son kişi

Muhammed Hüseyn Şabanî

Hayber operasyonundan önce önemli bir toplantı yaptılar. Bütün üst rütbeli komutanlar gelmişlerdi. Hatırlıyorum onlardan biri harita üzerinde operasyonun kilit noktalarından bahsediyor ve komutanların yapması gerekenleri bir bir açıklıyordu.

Abdülhüseyn sakin ve her zamanki doğallığıyla oturmuş komutanları dinliyordu. Çünkü onun çok önemli ve hassas bir görevi vardı. Komutanın sözleri uzun sürmüştü. Abdülhüseyn birden ayağa kalktı ve komutanın sözünü keserek; “Bu sözler bir işe yaramıyor!” dedi.

Hayretle ona baktım. Sadece ben değil, herkes de şaşkına dönmüş bir biçimde ona bakıyordu. Bu önemli toplantıda her şeyin söylenmesini beklerdim, ama bu gerçekten beklenmedik bir durumdu. Abdülhüseyn haritaları işaret etti:

-Bunlar Borunsı'nın derdine çare değil.

Komutan ciddi bir şekilde:

-Nasıl yani? Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

Abdülhüseyin gülümseyerek cevap verdi:

-Haddimi aşmak gibi olmasın, ama siz sadece bana ne-reyi almam gerektiğini söyleyin. Sadece yerini gösterin, neyle olursa olsun beni oraya götürün ve deyin ki, "Burayı alman lazım."

Her yanı sessizlik kaplamıştı. Komutan bile bir şey demiyordu. Fakat rahatsız olduğu belliydi. Abdülhüseyin sözlerine devam etti:

-Bizim arazi üzerinde çalışmamız lazım. Operasyonun yapılacağı yeri her şeyimizle hissetmemiz lazım. Sizin böyle "Basra otobanının arkasına git, orada şunu yap, sonra oradan şu bölgeye geç" demeniz bir işimize yaramıyor. Bölgeyi doğrudan göstermeniz gerekiyor.

O gün böyle bir anlaşmazlık oldu, ama sonunda Abdülhüseyin düşüncesini kabul ettirdi. Bölgenin Abdülhüseyin'e yakından gösterilmesi kararı verildi ve yanına da güvenlik için birkaç tabur asker verildi.

Operasyonda, komutanların da inancıyla Abdülhüseyin herkesten daha başarılı oldu. Üstün bir cesaret örneği gösterdi. Askerlerle omuz omuza en önde savaştı. Elinde bazen kalaşnikof, bazen roketatar bazen de makineli tüfek vardı. Düşmanın güçlü koruyucu birlikleri hâlâ aklımdan çıkmış değildir. Askerlerimizin önündeki son silahlı güç ve engeldi. Bir anda bölgeye doldular. En düşük silahları

makineli tüfektir. Bazıları 60 mm'lik havan toplarını 2-3 aylık bebekmiş gibi kucaklarına almışlardı. Biri havan topunu tutuyor diğeri de o şekilde ateşliyordu. Kabzasını yere dahi koymuyorlardı!

Onları gördükçe Abdülhüseyin daha da aşka geliyor ve kuvvetle tetiğ'e asılıyordu. Askerler de onun bu halinden moral bulup bütün güçleriyle çarpışıyorlardı. Bu şekilde devam eden çatışma sonrasında düşman kuvvetlerine üstün geldik. Bizi yenemeyeceklerini anlayıp kaçmayı tercih ettiler.

O operasyonda beklenenden daha üstün bir başarı elde ettik. Bu sayede çok iyi bir ilerleme kaydettik. Tam da bölgeyi tamamıyla almayı düşünürken geri çekilme emri geldi. Çünkü diğer kuvvetlerden çok daha fazla ilerlemiştik ve bu nedenle de her an bir tehlikeyle karşı karşıya kalabilirdik. O şartlar altında geri çekilmek Abdülhüseyin'e göre de en iyi karar olduğu için hemen iş'e koyuldu. Bütün yük ona kalmıştı, ama her zorluğa rağmen kuvvetleri geri çekebilmişti. Hâlâ hatırlarım, geri gelen son kişi kendisiydi.

El Bombası Tepeleri

Hamid Halhâlî

Kellegendi dağının gecenin karanlığında da başka bir yüzü vardı. Yorgunluğunuzu hemen hissederdiniz, hatta hemen Hizbullah güçlerini göresiniz gelirdi. Tepenin ötesindeki düşman şaşırtıcı bir güce sahipti. Dökülen onca temiz kan sadece tepenin alınması uğruna dökülmüş kutsal kanlardı bizim için. Kalan bölgeyi almak için devasa demir kaleyı geçmeliydik. Düşman kaybettiği bölgeleri geri almak için tam da o noktadan bütün gücüyle bastırıyordu. Askerlerimizin önünde aşması gereken bir set vardı.

Bir gece Abdülhüseyin yanıma gelip seslendi:

-Hamid belirlenen askerleri getir.

-Ne için?

Tatlı bir gülümsemeyle:

-Allah'ın ve 14 Masum'un (a.s.) izniyle o kaleyi başlarına yıkmak istiyorum.

Hemen o akşam işe koyulduk. Bölge tamamıyla dağlıktı ve derin vadiler vardı. Operasyon birkaç yönden aynı anda yapılmalıydı. Bize verilen bölge geçit vermez bir yerdi. Engebeli ve yüksekti. Galiba bölgenin en derin vadisi yolumuzun üstündeydi. Çocuklar buraya mescid ismini takmışlardı. Bütün bu zorluklara rağmen, düşmanın direnme gücü de son haddindeydi. Aramızdaki mesafe fazlaydı. Başlangıç çizgilerine en yakın ve uygun noktayı seçip mühimmat ve yiyecekleri oraya götürmemiz lazımdı. Askerlerin verdiği bilgi ve tabii ki Abdülhüseyin'in önderliği sayesinde operasyonun merkez noktası seçildi. Askerlerin bazılarını koruma ve gözlem için ara ara arkamıza ve merkez noktamıza yerleştirdik.

Bölgenin öyle bir zemini vardı ki, herhangi bir aracı kullanmak imkânsızdı. Mühimmatı ve yiyecekleri taşımak için sadece katırlardan yararlanabilirdik. Ama her şeyden önemlisi su getirmek lazımdı ki, katırla olacak iş değildi. Bir istişare yaptıktan sonra yola boru döşemeye karar verdik. İlk başta zor, hatta imkânsız gibi görünse de başardık. Yolun altına plastik borular döşedik. Görünen bazı bölgeleri de kamufle ettik.

Bir taraftan boruları döşerken diğer taraftan da yavaşça mühimmat ve yiyecekleri naklettik. Eğer düşman bir an bile bunları görseydi operasyon suya düşerdi. Tüm bunları tamamen gizlilik içinde yaptık. Tabii ki düşman da boş durmuyordu. Bölgeye devriye yolluyor ve ne olur ne olmaz diye de ateş açmayı da ihmal etmiyordu. Hatta birkaç askerimiz

şehid oldu. Tek tesellimiz buydu ki, bizim o noktadan operasyon yapacağımız düşmanın aklından bile geçmiyordu.

Tüm bu süre boyunca askerlerin moralini sürekli ayakta tutan Abdülhüseyin'in varlığıydı. Her şey bittiğinde kendisi bizzat bütün yolu kontrol etti. Tabur ve bölük komutanlarının hepsini yoldan geçirip görevlerini tek tek bildirdi. Dikkatlerini meydana gelebilecek ihtimallere çekti. Yoldan nasıl ilerleyeceklerini ve düşmana nasıl hamle yapacaklarını anlattı.

Operasyon gecesı hâlâ aklımda; gerek bölgenin heybetinden gerekse geçit vermez arazisinden midir nedir bilinmez, deyim yerindeyse askerler bulundukları yerde mihlanıp kalmışlardı. Hepsı bu işin zorluğunu düşünüyor ve hatta içlerinden bazıları ciddi ciddi endişeleniyorlardı. Ama bu halleri uzun sürmedi. Başlangıç noktasında Abdülhüseyin bir konuşma yapmak için oturdu. Hayret verici bir derecede kendinden emin ve sakindi. O sade ve nuranî yüzüyle öyle bir konuşuyordu ki, insan bütün dünyevî şeylerden sıyrılıyordu.

Abdülhüseyin'in konuşması sona geldiğinde, askerlerin yüzü az öncekinden çok farklıydı, son derece kararlı görünüyorlardı. Artık onlar için operasyonun zorluğu ve karşılaşılabilecekleri güçlükler hiç önemli değildi.

Yola koyulduğumuzda askerleri öyle bir ruh hali bürümüştü ki, sanki çok basit ve kolay bir operasyona gider gibiydiler.

Abdülhüseyin'in birliği düşmanla ilk karşılaşan birlikti. Onların ardından da diğer birlikler saldırdı. Daha o ilk saldırıda düşmanın setti yıkıldı.

Operasyondan sonra temizlik başladı. Abdülhüseyin bütün aşamalarda askerlerin yanı başındaydı. Hendekleri kontrol etti. Hatta düşman cesetlerinin toplanmasına bile yardım etti. Morali çok iyi ve neşeliydi. Çalışırken askerlerle de muhabbet etmeyi unutmuyor, onlara moral veriyordu. Operasyondan sonraki hali öncekinden aşağı kalır değildi, hatta daha da iyiydi. Bu hayret verici durumu askerlere de sirayet etmişti.

Komutasındaki bölük öyle bir bölüktü ki, operasyondan sonra çok azı izin ve yer değişimi için dilekçe verirdi.

Askerler bölgeye hücum ettiği zaman düşmandan daha fazla karşılık vermeye hazır durumdaydılar.

Ele geçirdiğimiz bölgede konuşlanmıştık ki, çok geçmeden düşman başka bir kanattan saldırıya geçti. O anda orada bulunan askerlerimizin sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu. Tek başlarına mücadele etmeleri imkânsız olduğundan mutlaka yardımlarına gitmek lazımdı.

Abdülhüseyin onlara yardım etmeyi düşünürken büyük bir çıkmazda kaldı. Çünkü geride kalan az sayıdaki asker de ölümüne bir savunma yapıyordu.

Kısa bir süre sonra bir şeyler açığa kavuşmaya başladı. Askerler Narencik bölgesiyle beraber düşmanın önünü kesmişleri.⁴⁶ İş, göğüs göğse çarpışmaya kadar varmıştı. Ama düşman başarılı olamıyordu. Telsizlerden anladığımız kadarıyla geri çekilme kararı almışlardı. Kuvvetlerimizden çoğunun tepede konuşlandığını düşünüyorlardı. Orada sağ kalan iki askerimizi düşünürsek bu bir nebze doğruydı. Kalanlar ya şehid düşmüş ya da yaralanmıştı. Kalan o iki asker öyle bir ateş

⁴⁶ Bu sebeple o tepeye “Narenceki (bombalı) tepe” denirdi.

etmişti ki, düşman bir çok kuvvetle karşı karşıya olduğunu sanmıştı. Geri çekilmek istediklerinde telsizden komutanları aynen şöyle demişti: “Eğer geri çekilmeyi aklınızdan bile geçirirseniz sizi kurşun yağmuruna tutarım.”

Zavallılarsa bu taraftan şöyle diyorlardı: “Kayıplarımız çok, direnemiyoruz.”

Duyduklarımız, telsizle tepedeki askerlere söylediğimizde moralleri daha da arttı. Abdülhüseyin’in dediği gibi: “O tepenin elimizde kalmasını Allah istemişti.”

Son olarak, yardım için bir kuvvet de yolladı. Birliğin komutanı da yolda şehid oldu, ama birlik yine de tepeye ulaştı.

Bir saat sonra da orası tamamen bizim olmuştu.

Baldan Tatlı

Muhammed Hüseyn Şabanî

Mimek operasyonunda yolumuzun üstünde bir dizi tepe vardı. Onları ele geçirmeliydik. Bunu yaptığımızda füze alanımızın menzili birkaç kat daha artacak ve düşmanın şehirlerimize yaptığı füze saldırılarının cevabını çok daha iyi verebilecektik.

5. Nasr ordusundan üç tugay bu iş için görevlendirildi. Bizim tugay, yani İmam Sadık Tugayı, İmam Musa Kâzım Tugayı ve Abdülhüseyn'in komutasındaki Cevadu'l-Eimme Tugayı.

Onun işi hepimizden zordu, bu yüzden de hemen işe başladı. Delikli tepe, Kumlu tepe ve Yumurtalı tepayı düşmandan aldı. Diğer iki tugay da sağ ve sol kanatlardan hamle yapacaktı.

Keşfin meşakkatli kısmı bitmiş, akşam olmuş ve operasyon sonuca ulaşmıştı. Biz meydana ayak basmıştık.

Operasyon çok zor ve yorucuydu. Abdülhüseyin'in tugayı bölgeyi ele geçirdikten bir süre sonra da tamamen hakim oldu. Sağ kanattan hamle yapan İmam Musa Kâzım Tugayı da görevinde başarılı olmuştu.

Bizim tugay sol kanat tugayıydı. Bölgeyi almayı başardık, ama daha sonra hakimiyeti kaybettik. Düşman çok kuvvetli bir savunma ardından sol taraftan bize taarruz yaptı. Eğer yanlış hatırlamıyorsam 7 gün 7 gece uğraştık, savaştık, fakat maalesef bölgeye hakim olmayı başaramadık.

Yedinci gün artık askerlerin nefes alacak durumu kalmamıştı. Halimiz perişandı. Öyle zor bir durumda kalmıştık ki, arkadan destek kuvvetler de gelemiyordu. Vaziyet her geçen vakit daha da zor bir hal alıyordu. Düşmanın ateşi sürekli artarken bizim gücümüz azalıyordu.

Son kalan kuvvetlerini sadece galibiyete odaklamışlardı. Artık durum yavaş yavaş belli oluyordu. Bazıları ümitsizliğe kapılmış, bazıları da pes etmişti. Biz bu şartlar altındayken bir anda telsizden bir ses duyuldu. Bu ses Abdülhüseyin'in sesiydi, hemen ruh halim değişti. Rafie'yle⁴⁷ konuşmak istedi. Hemen Rafie geldi ve telsizi askerin elinden kaptı. O gürültü ve patlama sesleri arasında yüksek sesle bağıra bağıra konuşmaya başladı.

Konuşmalardan Abdülhüseyin'in ne yapmak istediğini anlayınca neredeyse sevinçten bağıracaktım! Hemen askerlerin arasına koştum ve moralleri yerine gelsin diye duyduklarımı

⁴⁷ İmam Sadık Tugayı'nın komutanıydı ve bir süre sonra şehadet şerbetini içmeye nail oldu.

onlara aktardım. Almış olduğu karar bizim için her şeyden değerliydi. Niyeti; taburlarından birini bize yardıma yollamaktı, yolladı da. Hepsinden önemlisi bizzat kendisinin gelmesiydi. Onu Rafie'nin yanında gören askerlerin morali hemen değışti. Hiç durmadan diğerleriyle omuz omuza savaşmaya başladı.

O gün kısa bir süre sonra rüzgâr da bizden yana esmeye başladı ve hemen ardından bölgeye tamamen hakim olduk.

Mangalar

Seyyid Kâzım Hüseynî

Hor taburu, 1982 yılında kurulmuştur. Kurulması için çok zahmet çektik. Abdülhüseyin varını yoğunu ortaya koydu ve sonunda birliğin düzeni oturmaya başladı. Taburun komutanı da başından beri kendisiydi.

Taburdaki işler normal seyrinde yol almaya başlayınca hemen Bostan'a (İran-Irak sınırında Huzistan eyaletine ait bir şehir) gittik. Bir kaç toplantı yaptık. Uzun süren toplantılar sonucu Çezzabeh-Malek (Bostan şehrinin 17 km kuzeybatısında yer alan stratejik öneme sahip bir bölge) bölgesini teslim almamıza karar verildi. Tuğay komutanı: "Bölgeyi keşif ve tanıma çalışmaları için üç gününüz var. İnşallah ondan sonra bölgeyi teslim alacaksınız." dedi.

Abdülhüseyin aynı gün bölük komutanlarını çağırdı. Bölgeyle ilgili ilk bilgileri almak için İbrahim Emir Abbasi⁴⁸ ve bölge sorumlusuyla birlikte tugay karargahına gittik. Emir Abbasi araziye avucunun içi gibi biliyordu.

İşimiz iki gece sürdü. Araziyi her açıdan inceledik ve gördük ki, bölgenin etrafı tamamen düşman menzilindeydi. Bu da savunmayı zorlaştırıyordu.

Üçüncü gün taburu hazırlamak için geri döndük. Akşam gidip bölgeyi teslim almayı kararlaştırmıştık. Sabahın erken saatlerinde Abdülhüseyin, ben ve bir kaç asker bir çadırdaki kahvaltıya oturmuştuk. Abdülhüseyin herkesten önce kenara çekildi. Pek bir şey yememişti.

İki üç gündür hali çok normal değildi, ama o gün bu garip hali had safhaya ulaşmıştı. Yerimde biraz kıpırdanıp gülererek sordum:

-Bir şey mi oldu Hacı?

İsteksizce gülümsedi:

-Yoo!!! Hayırdır niye sordun ki?

-Kaç gündür halin bir garip!

Bir süre sessizce düşündükten sonra:

-Fethü'l-Mübin operasyonu tamamlandıktan sonra Rabbimden bu savunma hattına bir daha gelmemeyi dilemiştim.

⁴⁸ Emir Abbasi, operasyonun istihbarat biriminden seçilmiş eşsiz biriydi, bir süre sonra 01/04/62 tarihinde özel Şehda Tugayının istihbarat biriminin yönetimini devraldı. Büyük bir fedakârlık yaparak yaşanacak olan çok sayıda bir asker kaybını engellemek adına şehid oldu. Şehadeti kesinlikle duyulması gereken türden bir kahramanlıktı. Şehadeti tamamlamını "Bostan zaferinin anahartarı" kitabında bulabilirsiniz.

Askerlerden bir kaç gayri ihtiyari bakışlarını ona çevirdiler. Bu sözlerin anlaşılması onlar için zordu. Lafına devam etti:

-Tabii ki görevimiz ne olursa yerine getiririz, ama ben Rabbimden böyle dilemiştim.

Sesi biraz daha titrek hal aldı:

-Anlıyorum hayırlı değilmiş ki, Allah duamı kabul etmedi ve biz buraya düşman hattını kırmaya geldik.

Cepheadeki işlerin en zoru düşmanın savunma hattını kırmaktı. Abdülhüseyin de her zaman her şeyin en zorunu seçer ve onu başarmak için elinden geleni yapardı.

Kahvaltı faslından sonra: “Bütün Besicileri ve askerleri toplayın. Hem hepsini daha iyi tanımak hem de onlara bir konuşma yapmak istiyorum.” dedi.

Emri üzerine herkesi meydana topladık. Askerler de konuşması için kürsüyü ve mikrofonu hazırladılar. Kürsüye geçti Kur'an'dan birkaç ayet okuduktan sonra konuşmasına başladı.

Konuşması önemli detaylar içeriyordu. Yaklaşık bir saat sürdü. Daha sonra bir süre askerler arasında dolaştı. Sorularına cevap verdi. Bazılarının isim ve soy isimlerini sordu. Bu iş de bittikten sonra birlikte komuta çadırına gidip oturduk:

-Bu askerlere daha fazla şey söylemek isterdim, ama söylemedim.

-Ne hakkında?

-Savunma hakkında bazı şeyler.

-Peki niye söylemedin?

-Çünkü bu akşam bir problem çıkabilir ve operasyon yapabiliriz onun için bekliyorum.

-Bu kadar kafana takma arkadaş bu akşam hattı teslim almaya gideceğiz ve bir problem de çıkmayacak inşaallah.

Mevzuyu değiştirmek amacıyla devam ettim:

-Onu bunu bırak da sen değil miydin “Ne vazife verilirse verilsin yaparız.” diyen!

Tam da biz bunları konuşurken uzaktan bir motosiklet görüldü. Bize doğru geliyordu. Yaklaşınca Dorçaî⁴⁹ ve mühendis Emirhani’yi⁵⁰ tanıdık. Kalkıp karşılamaya gittik. Motorun arkasına Dorçaî Bey oturmuştu. Motor gelip önümüzde durdu. Hızla inip yanımıza geldiler: “Borunsî Bey çok hızlı bir şekilde kuvvetleri toplayın! Kuvvetleri toplayın! konuşacaklarım var!”

Hızlı hızlı konuşuyor kelimeleri ardı arkasına sıralıyordu. Önemli bir haber vereceği belliydi. Ne olduğunu sorduğumuzda “Kuvvetleri hemen toplayın hepinize birden söyleyeyim!!!.” dedi.

Askerler yeni dağılmıştı ki, iki üç dakika içinde tekrardan hepsini topladık. Dorçaî Bey konuşmak için bekliyordu. Bundan önce de ağzını bıçak açmadı. Konuşmaya başladığı anı dün gibi hatırlıyorum. “Bu taburu oluşturan siz değerli şahsiyetler şundan emin olun ki, eğer komutanınız bir dağı ikiye ayırmak isterse ayırır.” dedi.

⁴⁹ Seyyid Haşim Dorçaî, Cevadu'l-Eimme Tugay’ının komutanıydı ve bir operasyonda serbest birliklere katıldı, savaştan sonra da memleketine geri döndü.

⁵⁰ Sonraları yüksek şehadet derecesine ulaştı.

Abdülhüseyin’le ben onun iki üç adım ötesindeydik. Bu cümleyi söyler söylemez bütün bakışlar Abdülhüseyin’e çevrildi. Eli ayağına dolaşmadan her zamanki gibi serinkanlı ve doğal tavrıyla duruyordu.

Hemen o anda hafifçe gülümseyip kulağıma: “Bak bak muhterem Dorçaî Bey ne diyor? Biz kim, dağı ikiye ayırmak kim?” dedi.

Seyyid Haşim Dorçaî, lafına devam etti. Bu arada Abdülhüseyin de kulağıma eğilerek; “Sanki Dorçaî bilmiyor mu? Biz bu Çezzabeh bataklığına gidip hattı teslim almak istiyoruz.” dedi.

Dorçaî Bey hâlâ Abdülhüseyin’i anlatmaya devam ediyordu. Bense haberin ne olduğunu düşünüyordum. Konuşması sürerken bir anda asıl konuya geçti: “Allah’ın lütfuyla tugayımıza Kudüs Karargahı’ndan çok özel bir emir verildi.”

Bir anda Abdülhüseyin’in yüzü açıldı. Dorçaî ise sözlerine devam ediyordu: “Kudüs Karargahı bizden görev için bir tabur istiyor. Biz de bir süre araştırdıktan sonra bu taburun hareket taburu (Borunsî Bey’in komutasındaki tabur) olmasına karar verdik.”

Biraz duraksadıktan sonra; “İnşaallah biliyorum ki, bölüğünüz bu görevde tugayın itibarını koruyacaktır.” dedi.

Abdülhüseyin’e baktım. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Gözyaşlarının gayri ihtiyarı döküldüğü belliydi. Heyecanla: “Gördün mü Hacı duan kabul oldu?!” dedim.

Ağlarken gülmeye başladı. Sevinçten ne yapacağını bilmiyordu sanki.

Birlikteki askerlerin de birden havası değişmişti. Dorçaî Bey’in konuşmaları bitince görev resmen komutanlara ilan

edildi. Gerekli şeyleri aldıktan ve herkese veda ettikten sonra Mühendis Emirhane Bey'le beraber motora bindi. Gaza bastığı gibi yola koyuldular ve bir süre sonra gözden kayboldular.

Abdülhüseyin de askerlere bir konuşma yaptı, ama bu defa hali çok başkaydı. Son derece coşku dolu idi. İstisnasız herkesi ağılattı. Hem de öyle böyle değil. Konuşmasının sonunda gerekli emirleri verdi ve dedi ki: “Çok hızlı bir şekilde bütün eşyaları toplayın da Allah'ın izniyle yola koyulalım.”

Hızlı bir şekilde gitmeye hazırlandık. Acilen Kudüs Karargahı'na gitmemiz gerekiyordu. Karargah, Hamidiye'nin merkezinde olup komutanı Aziz Caferi idi. Arabalara binip yola koyulduk.

Karargaha vardığımızda operasyonun Kudüs Karargahı'nın hepsini kapsayan çok geniş çaplı bir operasyon olduğunu öğrendik. Orada çok fazla oyalanmadan bizi Ahvaz Beytül Mukaddes Tugayı'na gönderdiler. Nored Ormanı ve Dobbe-i Herdan bölgesinin bulunduğu tarafa.

Gece geç vakitte oraya vardık. Tugay komutanı “Kolah Kec” Bey bizi karşılamaya geldi. Namaz kıldıktan sonra bize görevlerimiz bildirildi ve tugayın birliği olarak yerimizi aldık.

Gece saat 10-11 gibi bütün işler bitmişti. Nöbetçiler yerleştirilmiş ve kalanlar da her an hazır kıta şeklinde istirahat ediyorlardı. Hücum emrini bekliyorduk. Ben de sipere gitmiştim.

Kendi halimde oturuyordum ki, dışarıdan bir ağlama sesi işittim. Sesin geldiği yöne doğru gittim. Bir de baktım ki, Abdülhüseyin toprağın üzerinde diz çökmüş öyle bir ağlıyordu

ki, insanın etkilenmemesi mümkün değil! Bu ani değişikliğine bir anlam veremedim ve sordum:

-Bir şey mi oldu?

Ellerini gözlerine götürdü, gözyaşlarını sildi, kafasını bir o yana bir bu yana salladı ve ah çekerek dedi ki:

-İçim yanıyor!

-Neden? Yoksa bir şey mi oldu?

Dobbe-i Herdan çizgisine işaret ederek:

-Hatırlıyor musun? Savaşın başında M1 ve M2 silahlarıyla buraya gelmiş ve ne zorluklarla burayı alıp siperler inşa etmiştik.

Birden anılarım canlanmıştı. Bu anıların benim için ayrı bir tadı vardı. Onaylarcasına başımı salladım. Dedi ki:

-Hatırlıyor musun ne sular aktı buradan?

-Evet hatırlıyorum.

-İşte o sular hâlâ duruyor, hatta bataklık oldu.

-Peki siz neden ağlıyordunuz?

-Seyyid, üzüntümün sebebi ne biliyor musun? Biz neden ta 2 sene sonra hâlâ bu kutsal yerdeyiz. Daha ilerilerde olmalıydık. Topraklarımız hâlâ düşmanın elinde.

Her zaman hal ve tavırlarına gıpta etmişimdir. Bütün bu din ve iman uğruna mücadelesi, gerçekten takdire şayan idi. Ayağa kalktı. Canı çok sıkındı. Hali yüzünden okunuyordu. Birden ağlamaklı bir sesle dedi ki:

-Git askerleri topla!

Hayretle sordum:

-Askerleri mi? Ne için toplayayım?

-Bir Tevessül Duası okuyalım.

Gülesim gelmişti, sordum:

-Aklın nerede kardeş?

Şaşkınlıkla etrafına baktı ve dedi ki:

-Ne oldu ki?

-Düşmanla aramızda 100 metreden daha az mesafe olduğumu unuttun mu? Artık burada askerleri toplayamayız.

Elini alınına vurdu. Gözlerini kapatarak cevap verdi:

-Görüyor musun halimi! İnan nerede olduğumuzu unutmuşum.

Sipere gittik. Dua için dört beş asker çağırıldı. Askerler gelince herkesten önce oturup duayı okumaya başladı.

O akşamı unutmam mümkün değil. Sesi insanın yüreğini yakıyordu. Duanın başından sonuna kadar ağladık. Yalvarıncasına, “Dua edin ki, inşallah bu operasyon başarılı olsun, iki yıl sonra yine bu noktada ya da Allah korusun daha gerilerde olmayalım.” dedi.

O gece sabaha kadar saldırı emrini bekledik. Sabah namazında da bir haber gelmedi. Bu süre boyunca kurşun seslerini dinledik.

Saat 7-8 gibi, Komutan Gulempur telsizden Abdülhüseyin ile konuştu ve saldırı emrini verdi. Biz bölge taraması yapmıştık. Operasyonun parolasını askerlere söyledikten sonra saldırıya başladık.

Bataklıkların arasından düşman tarafına doğru ilerliyorduk, ama çok garipti! Bir kurşun sesi bile duyulmuyordu! Düşman siperlerine ulaştıkça bir de baktık Iraklılar süratle

kaçıyorlar. Şaşkınlıkla baka kalmıştık. Hepimizin aklında tek bir soru vardı: “Niye kaçıyorlar?!”

Kendi kendime dedim ki: “Belki de dün gecedен beri psikolojik baskı altındaydılar ve bu sabah da bizi görünce artık kendilerinde güç bulamayıp kaçmaya karar verdiler.”

Bu arada Abdülhüseyin bağırdı: “Peki niye öylece duruyorsunuz? Peşlerinden gitsenize!”

Hemen peşlerine düştük. Hüseyniye noktasına kadar onları takip ettik. Alabildiğimiz kadar esir ve savaş ganimeti aldık.

Orada anladık ki, bütün işi 21. Tugay ve diğer kuvvetlerdeki askerler yapmıştı. Hüseyniye ve Karun tarafından geçerek düşmanın önünü kesmişlerdi. Kalan düşman askerlerle Hamid garnizonu tarafına doğru kaçmışlardı.

Düşman takibini bırakıp 20-30 tane yanmış cenazenin yanına gittik. 21. Tugay’dan mazlum şehidlerimizdi bunlar. Anladım ki, bir önceki gece kuvvetlerimiz burada çarpışmıştı. Önceleri durum iyi değildi. Ondandır ki, biraz şehid verdiler. Düşman da bütün barbarlığıyla onları öldürdükten sonra bedenlerini ateşe vermişti!

Onları görünce Abdülhüseyin’in hali tamamen değişti. Başlarında diz çöküp Fatiha okudu. Gözlerinden ağlamak istediği belliydi, ama ağlamadı. Askerlerin morali bozulmasın diye böyle yaptığını biliyordum. Gitmemiz gerektiğini söylemesem bir süre daha öylece oturacağını biliyordum.

Hüseyniye noktasında bölüğü topladık. Esirleri bağladık ve savaş ganimetlerini bir yere yığdık. Tam o anda Seyid Haşim Dorçaî, Abbas Şamlu ve Komutan Gulempur gel-

diler. Seyyid Haşim, Abdülhüseyin'i kucaklayarak sevincini bildiren şu ifadeleri kullandı:

-Ne yaptın Abdülhüseyin? Düşman fırtınaya tutulmuş diyorlar!

Şamlu, Gulempur'un lafını ağzından aldı:

-Sizler eski Dobbe-i Herdan hattını, kırılmaz denilen düşman hattını kırdınız.

Kendi kendime: "Şimdi Abdülhüseyin hattı nasıl kırdığımı, ne kadar esir ve ganimet topladığımı anlatacak." dedim.

Ama tahminimde yanılmıştım. Abdülhüseyin manidar bir gülüşle dedi ki:

-Hayır kardeşlerim! Abdülhüseyin'in bölüğü hattı kırmadı. Biz geldiğimizde Hizbullah kuvvetleri Allah'ın izniyle kırmıştı hattı.

Etrafı işaret ederek sözlerine devam etti:

-Buranın zahmetini de 21. bölük çekmiştir. Diğer yerleri de Hazret-i Resul ordusu ve diğer kuvvetler fethetmiştir.

Dorçaî şaşkınlıkla bakakaldı. Diğerleri gibi o da böyle bir cevabı beklemiyordu. Abdülhüseyin'in sözlerine inanmadı:

-Ama herkes sizin bölükten bahsediyor. Başarımın size ait olduğunu söylüyorlar!!!

Abdülhüseyin lafını sakınmadan duruma açıklık getirdi:

-Yalan söylüyorlar! Bizim birliğimiz hiçbir şey yapmadı. Hepsi sağ salim buradalar. Bir kişinin bile burnu kanamadı.

Bir an duraksadıktan sonra devam etti:

-Hatta emrimi bekliyorlar. Söyleyin Şelemçe tarafına he-men gidelim.

Komutan Dorçaî gülümsedi:

-Siz artık Beytül Mukaddes Tugayı'nın emrindesiniz, bu konuyu komutan "Kolah Kec" ile konuşmalısınız.

Bütün bölük olarak Cufir ve Kuşek hattına gittik. Orada savunmaya geçmemiz ve düşmanın ilerleyişini durdurmamız gerekiyordu. Gece 11'e kadar hazırlıklarla ilgilendik. Kuvvetleri siperlere bölüp, sıraya dizdik. Bu sırada herkesin yüreği Beytül Mukaddes operasyonunun heyecanıyla atıyordu. Operasyonun ucu Şelemçe ve Hürremşehr'e uzandığı için çok büyük bir önem taşıyordu. Gece saat 11'de Abdulhüseyin geldi. Tugay toplantısına katılmıştı. O, toplantıdayken "Geldiğinde kesin canı sıkkın ve huzursuz olacak." diye düşünmüştüm. Fakat beklentimin aksine mutluydu, yani normalden fazla mutlu görünüyordu; öyle ki, kendi kendine konuşup gülüyordu! Tecrübelerime göre, genellikle operasyona katılmadığı zamanlarda canı çok sıkkın olurdu.

Birlikle ilgili birkaç soru sordu. Bazı yerlerde başını salladı. Sonra kendi kendine konuşur gibi dedi ki:

- İyi, geriye kendi yerime birini bulmak kaldı.

Şaşkınlıkla ona bakıp sordum:

- Yerine mi! Neden?

Sesim yüksek çıkmıştı. Eliyle sus işareti yaptı:

- Hişt!!

Başından beri bu işte bir gariplik vardı, ama bana da bir şey söylemiyordu. Neticede kendi yerine başka birini tayin edip ona tembihte bulundu:

-Birliğe iyi bak.

- Bir yere mi gidiyorsunuz?

- Evet bir yere gideceğim ve ne zaman döneceğim belli değil; fakat en geç yarın sabaha kadar birlik sana emanet.

Sonra onunla vedalaşıp gitti, beni de orada öylece mahzun bir şekilde bıraktı!

Bir süre sonra motorla çıkageldi. Daha ne olduğunu anlatmadan bana seslendi:

- Hemen bin, gidiyoruz.

Şaka yaptığımı zannettim.

- Nereye?

- Açıklayacak zamanım yok kardeşim, acele et.

Hiç şaka yapar gibi bir hali yoktu, çok ciddi görünüyordu. Sordum:

- Cephemiz, işimiz burada; nereye gidelim?!

- Elhamdülillah her şey yolunda, bin gidelim.

Gözbebeklerim büyüdü. Hangi şartlar altında olursak olalım Abdulhüseyin hiçbir zaman kuvvetlerini yalnız başına bırakmamış bir komutandı. Merak etmiştim:

- Yoksa bir şey mi oldu?

-Ne olduysa oldu, bin hadi şu motora!

İsteksizce motora bindim. Bir süre yol aldık. Tam olarak neresiydi bilmiyorum, ama motoru durdurdu ve hemen inmemi istedi. İndim, o da motoru park edip yanıma geldi. Gecenin karanlığında büyük bir siperi gösterdi:

- Gel gidelim şuradan mühimmat alalım.

Mühimmat demek operasyona katılmak demekti. Şok olmuş bir şekilde sordum:

- Mühimmat mı?!

Kolumdan tutarak beni peşinden götürdü.

- Evet mühimmat.

-Ne yapmak istiyorsun kardeşim?

- Allah'ın ve 14 Masum'un (a.s.) izniyle bu gece operasyon başarıya ulaşacak ve Hürremşehr'i geri alacağız.

- İyi de bunun bizimle ne alakası var?!

- Alakası şu: Allah'ın izni ile biz de operasyona katılacağız.

Hacı'dan son söylediği hariç her şeyi duymayı bekledim, itiraz ederek dedim ki:

- Siz birliğin komutanısınız, cepheyi birliğe teslim etmek zor iş, hem de o cephe her an düşmanın saldırı ihtimali bulunan çok hassas bir cepheyse! Birliğin bazı sorunları var, başka bin tane daha meselesi var; yarın bunların cevabını veremeyiz, bu yaptığınız hiç doğru değil!

Deyim yerindeyse, tam anlamıyla sinirden köpürmüştüm.

Abdülhüseyin gülerek karşılık verdi:

- Senin bunlarla ne işin var Seyyid kardeşim? Kim doğru olmadığını söylüyor? Birliğimiz düzenli ve tertipli bir şekilde cephede yerini aldı ve başlarında bir komutan var, herkese her şey açıklandı. Eğer operasyon başarıya ulaşırsa ve Hürremşehr kurtarılsa bir katkımız olsun diye sadece sen ve ben buraya geldik.

Benim içinse mevzu bu kadar basit değildi, ancak se-simi çıkarmadan peşinden gittim. Mühimmatı alır almaz dedi ki:

- Şimdi komutanı⁵¹ bulmamız lazım.

Çok huzursuz olmama rağmen bir şey söylemeden onu takip etmeye devam ettim. Hızlıca Aheni komutanı bulduk. Bu kişi, operasyona katılacak birliklerden birinin komuta-nıydı. Abdülhüseyin onunla konuştu:

- İki birlik birliğinize eklendi.

Beni ve kendisini kastediyordu. Aheni güldü ve dedi ki:

- Sizin tek başınıza olmanıza izin verir miyim sanıyor-sunuz? Yanıma gelmeniz lazım, çünkü bu akşam yardımınıza çok ihtiyacım var.

Abdülhüseyin dedi ki:

- Uğraştırma bizi kardeş, ben bu operasyona tek başıma bir asker olarak katılmak istiyorum.

Aheni'den böyle kolayca kurtulamazdı. Abdülhüseyin'i bayağı zorladı. Sonunda dedi ki:

- Bari gel de bize rehberlik et.

Abdülhüseyin:

- Ben Hürremşehr'in fethedilmesinde ismimin basit bir asker olarak geçmesini istiyorum.

Sonuç olarak ikna olmadı. Gerekli bilgi-alışverişini sağ-ladıktan sonra Aheni'den ayrıldık. Askerlerin arasına doğru gidiyordu ki, kolundan tuttum:

⁵¹ Aheni, 21. İmam Rıza Tugayı'ndaki birliklerden birinin komutanıydı ve birkaç gece sonra şehadet mertebesine ulaştı.

- Bir dakika bekle Borunsî, bir şey söylemek istiyorum.

- Buyur söyle.

- Eğer biz bu operasyonda şehid olursak birliğin durumu ne olur? Siz nereye gittiğinizi birine haber verdiniz mi?

- İçin rahat olsun ben gereken yerlere haber verdim.

Bakışlarımdaki endişeyi gördü. İçim rahat olsun diye devam etti:

-Sen beni tanımıyor musun Seyyid !! Ben hiçbir zaman izinsiz iş yapmam.

- Siz kiminle haberleştiğimizi bana söyler misiniz? Çünkü mutmain oluncaya kadar sizinle gelmeyeceğim.

Abdülhüseyin bir yandan yürüyüp, bir yandan da sözüne devam etti:

- Gel de anlatayım.

Onu takip ettim. Dedi ki:

- Ben Beytül Mukaddes Tugayı komutanının kendisinden izin aldım. İlk başta izin vermedi, ama çok rica ettim, o zaman izin verdi. Toplam da 5-6 kişi için izin almak istedim, fakat sadece senin ve benim için onay verdi. Ve bu büyük lütuf sana ve bana nasip oldu. Yani biz şu anda yasal bir emirle hareket ediyoruz.

Rahat bir nefes almıştım:

- Şimdi rahatladım, bunu en başından söyleseydiniz ya!

Manidar bir şekilde gülümsedi, ancak bir şey söylemedi. Gidip diğer askerlerin arasına katıldık ve hücum emrini beklemeye başladık.

Güneş bulutların ardından yüzünü gösteriyor ve etrafa bir ısıık huzmesi yayıyordu. Sabah olduğuunda şiddetli bir savaş başlamıştı, zor durumdaydık. Öyle ki, bazı yerlerde askerler göğüs göğse çarpışuyordu. Bıçak ve süngüyle bazen de el bombasıyla düşmanı geriletıyor, siper siper ilerliyorduk.

Bu hengamede, Abdülhüseyin'i kaybetmemeye uğraşıyordum. Arvand Rud (Fırat ve Dicle nehirlerinin Basra Körfezi'nden denize dökülmeden önce birleştikleri yerdir) kenarına, oradan da Hürremşehr sınırına kadar vardık, son düşman siperlerini alıyorduk. Iraklı askerler perişan bir halde ya kaçıyorlar ya da elleri başlarının üstünde teslim oluyorlardı.

Asıl zorluklar şehir merkezine yaklaştıkça yaşanıyor. Askerler sel gibi düşmanı yararak ilerliyorlardı. Düşmanın tuzakları onları durdurmaya yetmiyordu. Direnen tek tük bazı siperler de düşüyordu.

Hürremşehr geri alındığında güneş doğmuştu, şehrin havası daha bir güzel gelmişti. Ben de diğer askerler gibi ne yapacağımı bilememiştim. Bazıları hemen oracıkta toprak üzerinde secdeye kapanıyorlar ve yüreklerinin derinlerinden gelen feryatlarla Allah'a şükrediyorlardı. Gerçekten, kendimi bilmezcesine şehre varmak için sabırsızlanıyordum. Merkez camisi o kadar ateşe rağmen hâlâ dimdik ayakta duruyordu. Camide şükür namazı kılan ilk kişilerden olmak istiyordum. Şehidlerin döktüğü kana değmişti. Gözlerden şükür dolu damlalar akıyordu.

Bu sırada Abdülhüseyin de tanınmaz haldeydi. Bazıları şevkle şehre koşmaya başlamıştı. Ben de silahımın kabzasını sıkıca tutup koşmaya karar verdim. Tam şehre doğru gidiyordum ki, birden arkamdan biri kolumdan çekti. Neredeyse

düşecektim! Şaşkınlıkla dönüp baktığımda Abdülhüseyin'i gördüm. Bana nereye gittiğimi sordu. O an da bundan daha garip bir soru olamazdı. Şaşkın bakışlarla cevap verdim:

- Şehre gidiyorum tabii ki, başka nereye olacak!.

Sakin bir şekilde karşılık verdi:

- Sonraya kalsın.

- Nasıl yani? Ne demek istediğini anlamadım kardeş!

- Birliğe dönmemiz lazım.

- Şakanın sırası değil Abdülhüseyin.

Bakışlarından son derece ciddi olduğunu anladım. İtiraz ettim:

- İki saat sonra gideriz. Senin de daha önce dediğin gibi, madem birlikte her şey yolunda aceleye ne gerek var?! Hem o zaman gece karanlığıydı şu anda ise gündüz, şimdi sırası mı?

Öğrencisine öğüt veren bir öğretmen edasıyla cevap verdi:

-Ben tugay komutanına operasyon biter bitmez ilk fırsatta birliğe döneceğimize dair söz verdim. Yani şu dakikadan itibaren burada kalmaya yasal olarak izniniz yok, eğer kalırsak yanlış olur.

Üzgün bir şekilde:

- Kolah Kec komutanın bir saat geç gittik diye bir şey diyeceğini sanmam.

- Biz birileri için değil kendimiz için görevimizi yerine getirmeliyiz. Yoksa ben de çok isterim, şehrin kokusunu içime çekmeyi, toprağı öpmeyi, ama sonra.

Hemen bir motor buldu:

- Hemen bin gidelim, gecikiyoruz.

Hâlâ inanamıyordum. Hasretle şehre doğru baktım:

- En azından camiye yakından görebilseydim.

Gülümsedi:

- İnşallah daha sonra, istediğin o zaman olacak.

Motora bindim ve kafamda binlerce düşünceyle birliğe doğru yola koyulduk.

Döndüğümüzde, henüz radyo Hürremşehir haberini vermemişti. Abdülhüseyin tek tek siperleri gezip mutlu haberi askerlere verdi.

Bir süre sonra, Sumar Bölgesi'ndeki Neftşehir'e (Irak sınırı üzerinde bir bölge) gittik. O bölgede bir operasyon yapmayı planlamıştık.⁵²

Bir akşam haber geldi. Komutan Aheni 21. İmam Rıza (as) Tugayı'ndan birkaç askerle birlikte Irak'ın Mendeli şehrine girmişler. Genellikle operasyon öncesi bir hazırlık yaparlardı. Geri dönüş yolunda düşman bizimkilerin varlığını sezmiş. Aheni komutan bir mayına basmış, o da yetmemiş gibi gülle bombası da atmışlar üzerine ve şehid olmuş. Ama cenazesi orada kalmış.

Birkaç gece geçti üzerinden, fakat cenazeyi getirebilen olmadı. Bir gece Abdülhüseyin yanıma geldi:

- Şehid Aheni'nin birlik üzerinde hakkı var, çok yakındık.

Kafasında bir düşünce olduğu belliydi. Sordum:

⁵² Sonradan, karar bu operasyon sebebiyle iptal oldu.

- Yani.?!

- Gel gidelim, cenazesini getirelim.

- Bölge çok tehlikeli vazgeçelim.

- Çok dikkatli davranırsak Allah'ın izniyle yapabiliriz.

- Ama bulunduğu yerin çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar, olmaz.

Vazgeçmedi. Gitmekte kararlıydı. Sonunda beni de ikna etti.

Önce 21. İmam Rıza Tugayı askerlerinin yanına gittik. Bu konu hakkında konuştuk. Onlar da benim gibi düşünüyorlardı:

- Olmaz Komutan Borunsî! Biz kaç kişi yolladık, elleri boş döndüler.

Fakat Abdülhüseyin gitmeye karar vermişti bir kere:

- Biz alamayalım diye, cenazenin altına mayın döşemişler, etrafına tuzak kurmuşlar.

Abdülhüseyin:

- Biz bir deneyelim, eğer yapabilirsek getiririz, yapamazsak da en azından denemiş oluruz.

Bilmiyorum neden bu kadar ısrar etmişti, ama şundan emindim ki, sebepsiz iş yapmazdı.

O gece cenazenin -Şehidimiz Komutan Aheni- bulunduğu bölgeye gittik. Karşımızda dikenli teller vardı. Yüzüstü yere yattık. Abdülhüseyin ilerlemek istedi, tuttum:

- Nereye kardeş?!

Şaşkınlıkla bana baktı:

- Gidip alalım işte.

Şehidler görüdüğü zamanlarda böyle kendinden geçerdi, özellikle de o şehidi önceden tanıyorsa.

Dedim ki:

- Eğer şu anda cenazeye dokunursan, mayın patlar.

Cenazenin altına doğru baktı. Devam ettim:

- Belli ki bu Allahsızlar dokunalım da havaya uçalım diye tuzak kurmuşlar, hadi buradan kurtulduk diyelim, bu sefer de siperden ateş açarak bizi öldürürler.

Çektiğim nutuk etkili olmuştu anlaşılan, dedi ki:

- Çocuklar doğru söylemiş, yapılabilecek bir şey yok.

Sesinden büyük bir keder içinde olduğu anlaşılıyordu. Bir ah çekti ve başını yere koydu. Fısıldarcasına: “Böyle tek gidip bizi de arkandan mı çağıracaktın, seninle böyle mi anlaşıştık.” diyerek kendi kendine şehidle konuşmaya başladı. İçinin yandığını gösteren bu ifadeden şehadeti ne kadar özlediğini anladım. O haldeyken rahatsız etmek istemedim. Dikkatimi etrafa verdim. Biraz ondan uzaklaşıp çevreye baktım. Kendi kendime; “Hakkı var” dedim.

Aradan ne kadar zaman geçmişti, tam olarak emin değilim. Ama hayatından endişelenmeye başlamıştım. Orada daha fazla oyalanamazdık. Yanına dönüp ona gitmemiz gerektiğini söyledim. Sanki en sevdiği evladından ayrılır gibiydi, zorlukla ayrıldı.

Dönüş yolunda sessizdi. Bütün yüzünü derin bir hüznü kaplamıştı. Biliyordum, hâlâ, cenazeyi getiremediğimize yanıyordu. Dedim ki:

- Niye canın sıkkın? Şehid Aheni bir sürü ecir ve sevapla göçtü. Gördüğün gibi, öyle bir durumdu ki, cenazeyi

getirmemiz imkânsızdı, üzülmekle sinirlenmekle elden bir şey gelmez.

Çok derin düşüncelere dalmıştı. Dudaklarını yavaşça araladı. Ağır ve içli bir sesle:

- Şehidin ailesi cenazeyi görebilseydi çok iyi olurdu. Keşke cenazeyi getirebilmemizin bir yolu olsaydı.

Sordum:

- Eğer sen şehid olsaydın, birinin cenazeni getirmek için şehid olmasını ister miydin?

Sohbet bir anda başka bir havaya bürünmüştü.

- Eğer şehid olursam kimse cenazemi görmesin isterim. Yani öyle ki, ondan hiç eser kalmasın.

Ne dediğinin farkında değildi. Kollarından tuttum:

- Öyleyse niye başkaları için de böyle söylemiyorsun? Ya şehid olursan, ailenin yüreği dayanır mı seni görmeye?!!

Birden kendine geldi, güldü:

- Yok canım kim demiş zaten şehid olacağımı. Bak görmüyor musun dimdik ayaktayım. İmam'ın inayetiyle inşallah şehid olurum.⁵³

Birkaç defa daha şehadeti üzerine konuşmuştuk, ama ne zaman bu konu açılrsa hemen meseleyi başka bir yöne çevirirdi. Fakat ben şundan emindim ki, şehadet tarihini hatta yerini dahi biliyordu; çünkü İmamlarla bizden farklı bir irtibatı olduğuna emindim.

⁵³ Kastettiği mukaddes kişi, Hz. Mehdi (a.f.) idi.

Velfecr operasyonunun hazırlık gecesi, askerler koyu bir sohbeta dalmışlardı... Ancak kimse dünyalık şeyler hakkında konuşmuyordu. Bütün sohbetler şehid olmak, ahiret ve bırakılan vasiyetlerle ilgiliydi. Hatta bazıları ağlamaklı bir hal içindelerdi. Ben de Abdülhüseyin’le bir köşeye çekilmiştim. Hâlâ aklımda: Velfecr’in başlangıcı, Fekke bölgesindeki hassas bir operasyondur, daha da önemli olansa bunun bizim görevimiz olmasıydı. Iraklıların Tavusiye karargahını basmamız gerekiyordu. Böyle zamanlarda Abdülhüseyin her zamankinden daha çok ailesinden bahseder ve onları bana emanet ederdi. Orada da aynı konudan söz açılmıştı, kâh şaka kâh ciddi konuşuyorduk.

Birkaç dakika geçmişti ki, birden bir patlama sesiyle yerimizden fırladık! Düşman tarafından gelmiş gibiydi. Hemen sesin geldiği tarafa doğru koştuk. Yanımızdaki yaşlı adamın beyaz sakalı kıpkırmızı olmuştu. Patlama göğüs ve omuzlarında derin yaralar açmıştı. Elleri de yaralanmıştı. Ona dokunamıyorduk. Kendi kendime: “Hâlâ nasıl kalbi atıyor, inatılacak gibi değil?!” dedim.

Askerlerden bir kaç daha gelmişti. Onları hemen geri yolladım. İhtiyarın durumu öyle kötüydü ki, kıpırdatmamız mümkün değildi. Son anlarını yaşıyordu. Abdülhüseyin yanına oturdu. Başını yavaşça kaldırıp dizlerine koydu. Alnını öptü. Yaşlı adam kısık sesle konuştu:

- Operasyona katılıp orada şehid olmak isterdim. Ama...

O halde, gözlerine yaşlar doldu. Abdülhüseyin cümlesinin kalanını tamamladı:

- Ama Rabbim operasyondan önce seni yanına almak istedi.

Yaşlı adam zar zor nefes alıyordu. Dudaklarını tekrar-dan araladı:

- Operasyona gidip orada şehid olmayı çok isterdim!

Abdülhüseyin'in yüzü hüznü ve kederle dolmuştu. Kendine hakim olmaya çalışıyordu:

- Ben şu anda senin için bir şey yapmaya hazırım.

- Nedir?

- Ben nerede şehid olursam olayım senin hanene ve senin buradaki şehidliğin de benim haneme yazılsın.

Soluk bir gülümseme yaşlı adamın dudaklarına yerleşti:

- Gerçekten benim için bunu yapar mısın?

- Tabii ki! Neden olmasın!

Bu sözler yaşlı adamın çok hoşuna gitmişti:

- Neden?

- Sizin bu yaşta buraya gelmeniz benim bu halle on tane operasyona çıkmama bedel; zaten burası düşmana kaç adım-lık mesafe ki, ama eğer Ahvaz'da bile şehid olsaydınız ben size aynı teklifi yapardım.

Yaşlı adam ağlamaklı olmuştu:

- Herkesin şehid olduğu yer kendine, söylemiş olayım.

- Çok iyi bir teklif Hacı reddetmeyin.

- Yok herkesin kendi yeri, herkesin kendi yeri.

Daha sonra tekbir ve şehadet getirip Allah ve Peygamber (s.a.a.) ile konuşmaya başladı. Sonra da herkesi ağlatan

bir tavırla Hz. Ali ve diğer İmamlara (a.s.) tek tek selam verdi, Hz. Mehdi'ye sıra gelince eğilmek istedi, ama yapamadı ve son nefesiyle “Esselamu Aleyke ya Ebâ Abdullahil Hüseyin” deyip ruhunu teslim etti. Çok etkileyici bir manzaraydı. Abdülhüseyin askerlere seslendi: “Bu oldukça ibretlik bir durum. Böyle rahatça can vermek herkese nasip olmaz.”

Daha sonra cenazeyi geriye yolladık.

O operasyonda mayına bastığım için beni de hemen cephe gerisine yolladılar. Bir hastaneye yatırıldım. Başka çare kalmadığı için ayağım kesildi.

Bundan sonra artık bir daha cepheye dönme ve Abdülhüseyin’le omuz omuza savaşıma fırsatı bulamadım.

Sekiz dokuz ay ayağımın düzelmesi için Meşhed’de kaldım. Ayağıma protez taktılar. Bu arada Abdülhüseyin izin için her geldiğinde bana da uğradı. Cepheye gelmem için bayağı ısrar etti.

- Bir ayağın koptu diye böyle şehirde mi kalacaksın.
- Tek ayakla cepheye ne yapabilirim ki?
- Karargahta yapacak iş çok, hele sen bir gel.

Benim de niyetim vardı. Yavaş yavaş cepheye gitmeye başladım. Yalnız bu sefer işim cephe gerisindeydi.

Bedir operasyonundan önce batı İslamabad’da Nacef personeli olarak görevlendirildim.

Operasyona iki üç gün kala, neden bilmem, birden Abdülhüseyin’i göresim geldi. Her şeyi ayarlayıp İmam Cevad Tugay’ının konuşlandığı noktanın yolunu tuttum.

Tugayın bulunduğu bölgenin etrafı açık ve geniş bir bölgeydi. Birkaç kişiden Abdülhüseyin'i sordum. Nerede olduğunu bilmiyorlardı. Sonunda biri çardağı işaret edip: "Orada tıraş oluyor." dedi.

Doğruca oraya gittim. Bir sandalyeye oturmuş üzerinde de bir örtü seriliydi. Bir Besici onun bıyıklarını kesiyordu. Berber beni gördü, elimle sesini çıkartmaması için ona işaret ettim. Abdülhüseyin'e şaka yapmak istemiştım. Besici de ne yapmak istediğimi anladı, hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti.

Sandalyeyle aramdaki mesafe bir iki adımlıktı. Abdülhüseyin berbere söylendi:

- Az kestin sakalımı. Kesebildiğin kadar kes; boynumu ve enseml de düzelt.

Berber çok şaşırdı. Zorla gülerek dedi ki:

- Hatırladığım kadarıyla sakallarınızı çok kısaltmazdınız, yanaklarınıza da jilet vurmamıza izin vermezsiniz, bu değişimin sebebi nedir, bir şey mi oldu?!!

- Siz düzeltin, gerisine karışmayın.

Berber tekrardan işine döndü, ama Abdülhüseyin'in cevabından da rahatsız olmuştu:

- Sadece bilmek istedik Hacı, bilmek ayıp değil ki!

Abdülhüseyin sandalyenin üzerinde biraz kıpırdandı. Sonra:

- Güzel kardeşim, ensemble yanaklarımı tıraş et diyorum, çünkü maske takınca iyi oturuyor, aralardan hava giremiyor, böylelikle de düşman gaz bombası attığı zaman savaşmaya devam edebiliyorum.

Berberin şaşkınlığı gülesimi getirmişti:

- Eğer ayıp olmazsa bir şey sormak istiyorum.

- Buyur!! Seni dinliyorum.

- Açıkçası, cesurluğunuz ve yiğitliğiniz hakkında aramızda sürekli konuşuyoruz, herkes biliyor Irak başınıza ödül koydu ve size “Borosli” diyerek hakkınızda kötü konuşuyorlar.

Besici sandalyenin diğer tarafına geçip hem işini yapıyor hem de konuşmasına devam ediyordu:

- Yani demek istediğim, korkusuzsunuz.

Abdülhüseyin:

- Aslında korkuyorum, ama ölümden ve savaştan değil, öylece ölüp gitmekten! Mesela; bir hendekte telsizle konuşurken düşman birden kimyasal bomba atsa ve ben oracıkta ölsem, savaş için hiçbir şey yapmamışken ölmüş olacağım.

Berber bir şey demedi. Abdülhüseyin devam etti:

- Eğer maskeyi güzelce takıp hava almayacak şekilde yerine oturtursam, son anıma kadar savaşıp birliği komuta edebilirim, iyi bir asker savaşabildiği yere kadar savaşıp sonra ölmeli.

Her zamanki gibi onu dinlemek çok zevkliydi. Bir tugay komutanının -hem de böylesine tatlı dilli ve kahraman bir komutanın- bir Besi ile böyle samimice konuşması benim için çok ilginçti.

Sohbetinin kalanını da dinlemek istiyordum, ama tam o anda gözlerim Derviş’ye⁵⁴ ilişti. O da beni görür görmez yüksek sesle; “Oooo! Hüseyin! Beeeee!” dedi.

⁵⁴ Tugay komutanlarından biriydi ve o operasyonda şehid düştü.

Abdülhüseyin bunu duyar duymaz berbere bakmayıp yerinden fırladı. Bütün kıllar yere döküldü. Haline bakmadan beni tuttuğu gibi sarıldı. Hal hatır sormaya başladık. Dervişî de yanımıza geldi. Allah rahmet eylesin. Gülerek dedi ki:

- Yeter Borunsî Bey! Biz de kucaklaşmak istiyoruz Seyyid'le.

Yavaş yavaş Vahidî , Refî⁵⁵ ve bizim çocuklardan iki üç kişi daha geldiler. Abdülhüseyin sordu:

- Ne zamandır buradasın?

Gülümsedim:

- Birkaç dakika oluyor, konuşmanı dinliyordum.

Omzuma vurup:

- Hadi oradan, gelir gelmez başladın, ne konuşması?!

Berbere dönüp:

- Aşk olsun niye söylemedin Hacı! Seyyid'in arkamda beklediğini.

- Kendileri bana kaş göz yaptılar ben de bir şey demedim. Onu bu kadar çok sevdiğinizi bilseydim daha önce söylerdim.

Abdülhüseyin bana; "İzin ver. İşim bitsin, sonra hizmetindeyim." deyip tekrardan berber koltuğuna oturdu. Birkaç dakika sonra işi bitti. Askerlerden 7-8 kişi daha gelmişti, beraber komuta çadırına gittik. Çay içip koyu bir soh-bete daldık.

Aradan az bir vakit geçmişti ki, "Benim de seninle işim vardı, Allah yolladı seni." dedi.

⁵⁵ İkisi de şehid oldular.

Ayağa kalktığında ben de kalktım. Çocuklarla vedalaşıp dışarı çıktık. Tenha bir köşeye gittik. Oturup yerleşince birden dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve ciddileşti. Konuşmaya başladı.

O gün bir buçuk saate yakın benimle konuştu. Konuşmasının konusu vasiyeti idi. Her şeyden önce ailesini ve çocuklarını bana emanet etti. “Benden sonra sen onların babası yerine geçeceksin, eğer elinden geleni yapmazsan kıyamet günü karşında olurum!” dedi.

Her şeyi dakik ve detaylıca tarif etti. Mesela; evdeki şu yerdeki falan şeyi al, şuraya götür şunu yap, şeklinde. Sor-
dum:

- Hayırdır kardeşim? Sonra yine görüşeceğiz elbette.
- Olsun vasiyet iyidir.
- Siz bu konular hakkında hep konuşuyorsunuz, inşallah bu sefer de sağ salım döneceksiniz, bir şey olmayacak.
- Artık bizim sıramız da geldi.⁵⁶

Bilmiyordum o anda, Abdülhüseyin’e malum mu olmuştu ya da beni mi deniyordu? Bunu bana net olarak söylemedi, ama aslında sözleri apaçık ortadaydı, yüzündeki ifade bu operasyonda şehid olacağını haykırıyordu. Ancak benim için kabul etmesi zordu. Fakat eğer Bedir operasyonunun son operasyonu olacağını bilseydim böyle kolay bırakmazdım. En azından şefaath sözünü alırdım. Sonradan duyduğuma

⁵⁶ O anlarda sanki benim yaşayacağımı bilir gibi vasiyet etmişti. Hatta ben bir ara şakayla karışık ona: “Belki ben sizden önce giderim” dedim. Cevap olarak manidar bir gülüşle: “Yok, inşallah sizin daha ömrünüz var.” demişti.

göre, şehid olacağına dair haberi çoğu kişiye vermiş. Bunun pişmanlığını çok yaşadım, lakin artık iş işten geçmişti.

Bedir operasyonu sırasında bizi de görevlendirdiler. Bölge hakkında bir rapor çıkarmamız gerekiyordu. Nasıl olduysa ateş hattına kadar gelebildim. Aslında amacım daha çok Abdülhüseyin'i görmektir.

Hattın yakınlarında Hicazî'yi gördüm. Ona sordum:

- Borunsî Komutan nerede?
- Hattın başlangıcında herkesten önde!
- Gidip görsem olmaz mı?
- Asla olmaz, mümkün değil!
- İçimde iyi hisler yoktu:
- Neden?!
- Ortalık çok karıştı, düşman fena bastırıyor.

Tam o esnada, biri koşarak Hicazî'nin yanına geldi, "Borunsî komutan....telsiz" dedi.

Lafını bitirmesini beklemeden Hicazî siperlere koştu. Ben de o protez ayağımla onu takip ettim ki, ne olduğunu anlayayım. Telsiz bağlantısı kopmuştu.⁵⁷ Telsizci askerlerin eli ayağına dolaşmıştı. "Kesin Abdülhüseyin'in başına bir şey geldi" dedim. Durumu sordum:

- Borunsî, Vahidî, Refîi ve birkaç komutan daha dört yol-daki hendektermiş.

- Tamam bunda korkulacak ne var ki?!

⁵⁷ Şehid Abdülhüseyin Borunsî'nin son konuşmalarını kasete kaydetmişlerdi. Daha sonraları bu değerli insanın kaydedilmiş olan konuşmalarını dinlediğimde ne büyük fedakârlıklara katlanmış olduğunu daha iyi anlamışım.

- Üstten gelen emirlere göre geri çekilmeleri gerekir, ama Borunsî kabul etmiyor!

Hayretle sordum:

- Kabul etmedi mi?!

Çok garipti; en zor durumda, en kötü şartlarda bile Borunsî komutanların sözüne karşı çıkan biri değildi. Çünkü defalarca şunu söylediğine şahit olmuştum: “Komutana itaat Hazret-i İmam’a (Hz. Mehdi) itaattir.”

O yüzden durum benim için anlaşılır gibi değildi. Oradakilere sebebini sorduğumda şunları söylediler: “Düşman fena bastırıyor ve özellikle dört yolun orası çatışmanın tam merkezi. İki birlik sağlarından iki birlik de sollarından saldırıyor, bu nedenle onlar da geri çekilemiyor. Borunsî Komutan diyor ki: ‘Eğer dört yolu bırakırsak diğer askerler ya şehid düşerler ya da esir! Zaten çok kişi hayatını kaybetti, bu sebeple son ana kadar buradayız.’”

O gün cepheden son dönenler arasında Gane’yi gördüm. Ordunun operasyon bilgisinden sorumlu görevliydi. “Şehid Borunsî’nin cenazesini kendi gözlerimle gördüm.” dedi.

Hali çok kötüydü ve sürekli yakınıyordu. O hengamede Gane, Abdülhüseyin’in cenazesini sırtına alıyor ve düşman da onu takip ediyor. Bataklık gibi bir yerde, ayağı bir şeye takılmış. Tabi ki, elinde olmadan cenaze sırtından düşmüş ve kendisini zar zor buraya atmış. Huzursuzluğu cenazenin bulunamaz bir hale gelmiş olmasındandı. “Keşke hiç dokunmasaydım da ilk şehid düştüğü yerde kalsaydı. En azından o zaman cenazeyi bulacağımıza dair bir umut olurdu. Ama cenazeyi düşürdüğüm o yer, orada kesin...”

O anda Abdulhüseyin'in sözleri aklıma geldi. Şehid Ahenî'nin cenazesini almaya gidip de alamadığımızda, dönüş yolunda: "Cesedim geride kalsın ve kimse göremesin isterim. Geriye cenazemden hiç eser kalmasın" demişti.

Nefis Muhasebesi

Masûme Sebokhiz

Gecenin sessizliği her yeri kaplamıştı. Çocuklar uyumuştı, ben de yavaş yavaş yatmak için hazırlanıyordum. Gecenin karanlığında aniden bir ses duydum. Dikkatlice örtülen sokak kapısının sesi idi. Kalbim mutluluktan titredi. Abdülhüseyin, seksen gündür izne gelmemişti. O gelmiştir diye kendimi dışarıya attım.

Doğru tahmin etmiştim. Salonun kapısının önünde, her zamanki gülümsemesiyle buldum onu. Selamlaştıktan sonra, keyifle ona: “Çocukları uyandırayım mı?” diye sordum. Yavaşça “Çocukları uyandırmana gerek yok, içeri girince sana anlatacaklarım var.” dedi.

Üzülmememe dikkat ederek, ertesi sabah erkenden Kaşmer’e gitmesi gerektiğini, orada bir toplantıya konuşmacı

olarak katılacağını ve bir komutanla görüşmesi gerektiğini, ertesi gün öğleden sonra da eve döneceğini söyledi. O zaman bize daha rahat vakit ayıracaktı.

Sabah namazına bir saat kalmıştı ki, uykudan uyandım. Mutfağın ışığının açık olduğunu görür görmez Abdülhüseyin'in mutfakta olduğunu anladım. Çoğunlukla izne geldiği zamanlarda, oruç tutardı. Bir gün dahi olsa ne beni uykudan uyandırmışlığı ne de “sahur hazırla” demişliği vardı. Bütün işlerini kendisi yapardı.

Yerimden kalkıp mutfağa gittim. Tepside bir demlik çay ile iki bardak vardı. Tepsiyi işaret ederek, nereye götüreceğini sordum. Güldü ve sessizce cevap verdi: “Allah'ın bir kulu sokakta; bilmiyorum yolcu mudur ziyaretçi midir, ama ona bir çay götüreyim. Sevaptır cuma sabahı.”

Tepsiyi alıp, sessizce dışarı çıktı. Bazı zamanlar geldiğinde de çay, meyve veya yemek götürüyordu. Her sorduğumda aynı cevabı veriyordu. Garip olan şuydu ki, ziyaretçilerin de yolcuların da hepsinin arabaları vardı.⁵⁸

Sabah namazını kılar kılmaz, Kaşmer'e doğru yola çıktı.

Öğleye doğruydu; komşunun oğlu gelip Abdülhüseyin'in aradığını ve beni telefona çağırdığını söyledi. O gün sokaktaki su boruları patlamıştı ve sabahtan beri suyumuz yoktu. Sinirlerim iyice bozulmuştu. İçimden “Bu sefer de kesin yine gelemeyeceğini söylemek için aramıştır.” dedim.

Komşumuzun oğlu, durmuş beni bekliyordu. Sıkkin bir şekilde: “Git çocuğum, benden taraf kendisine söyle; istiyorsa

⁵⁸ Her zaman bir-iki tane koruması varmış. Tevazudan ötürü onları hep ya yolcu ya da ziyaretçi diye tanıtırdu. Bunu şehadetine kadar anlamamıştım.

Kaşmer’de ailesinin yanında kalsın, oradan da cepheye gitsin. Artık eve gelmesine gerek yok” dedim.

Akşam olmak üzereydi. Su daha yeni gelmişti, ben de bahçede bulaşıkları yıkıyordum.

Bir anda Abdülhüseyin’in geldiğini gördüm. Ona çok kızgındım. Hiç yüz vermedim, hatta başımı dahi kaldırmadım. Dizinin üstüne oturdu ve güldü:

-Niye bu kadar kızgın ve rahatsızsın?

Hiçbir şey demedim, ama içim içimi yiyordu. Daha ki-bar ve sıcak bir şekilde sözlerine devam etti:

-Niye telefona gelmedin? Seni niye aradığımı biliyor muydun?

Yine sustum, hiçbir şey demedim.

-Sizi birkaç günlüğüne Kaşmer’e götürmek istemiştım.

Bunu dediği anda, haksız tarafın ben olduğumu anladım; ama neden bilmiyorum, kırgınlığım azalacağı yerde gittikçe artıyordu. Sonrasında çocuklar gelip etrafını sardı. Tek tek çocukları öpüp kucakladıktan sonra onlarla beraber içeriye girdi.

İşim bitince bulaşıkları alıp mutfağa gittim. Yanıma geldi, sabahdan beri bir şey yemediğini ve onun için bir şeyler hazırlamamın iyi olacağını söyledi. Benim buz gibi olan sıkıntımı eritmesini istiyordum, ama bir taraftan da hiç yumuşamıyor ve yüz vermiyordum. Gidip bir şeyler hazırladıktan sonra, Fatıma’ya seslenip babasına yemeğini götürmesini söyledim. Fatıma o zamanlar altı-yedi yaşlarındaydı.

Sanki bir anda canına tak etmişti. Mutfaka gelip artık bir şey istemediğini söyledi. Daha sonra oda tarafına giderek

üzgün ve kırgın bir şekilde sordu: “Şimdi Fatıma mı babaya yemek götürsün?!”

Abbas ve Ebulfazl’ı kucağına alıp, diğer çocukları da arkasına katarak evden dışarı çıktı. İşin buraya kadar gelmesini istememiştim, fakat yapılacak bir şey yoktu; olan olmuştu.

Birkaç dakika geçtikten sonra, hepsi birlikte geri döndüler. Annem de onlarla beraberdi. Anlaşılan, anneme şikâyetе gitmişti. Onlar içeri girdikten sonra, hemen diğer odaya geçtim. Adeta yılların birikintisi boşalıyordu. Ağlamaya başladım.⁵⁹ Bundan daha kötüsü olamazdı ki, oldu. Biraz sonrasında anneme dediklerini duydum:

-Teyze o haklı. Ne kadar kızsı da üzölse de haklı, ona kızmıyorum. Ama ben ne yapabilirim ki? Cepheden ayrılammam. Kıyamet günü bundan sorumluyum.

Hassas bir noktaya değinmişti. Sanki onun cepheye gitmesinden duyduğum rahatsızlığın yeni farkına varıyordum. Annemle birlikte içeri girdiler. Kendimi toparladım. Tam da karşıma oturdu. İkimizle de konuşmak istediğini ve söyleyeceklerine, iyice kulak asmamızı istedi. Başımı hiç kaldırmadım, lakin kulağım ondaydı:

-Hepimiz İslâm’ın tehlikede olduğunu biliyoruz. Ben cepheye az gitsem ya da hiç gitmesem, yarın kıyamet günü bunun sorumlusuyum. Yani cepheye gitmemem imkânsız bir şey...

Anneme döndü ve devam etti:

-Bak teyzem! Ben bütün evi, eşyaları, hatta ceketimi bile bırakıp gitmeye hazırım. Çocukları da alır, cepheye giderim.

⁵⁹ Sonradan annem bana, ben ağlarken Abdülhüseyin’in renginin uçup gittiğini ve adeta hüznün bütün bedenini sardığını söyledi.

Ama bir şartım var ki, kızının bana bir söz vermesi gerek... Sustu. Annem sordu:

-Ne şartı?

-Mahşer ve kıyamet günü, Hz. Zehra (a.s.) da orada iken, onun yanına gidecek ve “Ben eşimden, sadece cepheye gittiği ve sizin yolunuzda yürüdüğü için boşandım. Eşim de çocukları aldı ve gitti” diyecek.

Annem öylece kalakalmıştı. Benim de ondan pek bir farkım yoktu. Kendimi bir an orada hayal ettim. O kıyamet, o mahşer gününde... ve karşımda Hz. Zehra! Bütün vücudum titremiş, kendime gelmişim. Şimdi ise utançtan başımı kaldıramıyordum.

Artık söyleyecek bir şeyim yoktu. Cepheye her gidişinde ondan tamamıyla razıydım. Böylelikle Hz. Sıddikiye-i Kübra (a.s.)’a karşı kalbim müsterih idi...

Kefenim

Hüccetü'l-İslâm Muhammed Rıza Rızayî

Ben Kum'dan hacca müşerref olmuşum, o da Meşhed'den. İkimiz de birbirimizin Mekke'de olduğundan haberi yoktu. Ayakkabılarımı kaybettiğim gün, tavafa gitmişim. İşim bitince Mekke'nin sıcak caddelerinde çıplak ayakla çarşıya doğru gittim. Bir ayakkabı mağazasının önünde durdum. Bir anda gözüm uzaktan gelen birisine çarptı. Hareketleri çok tanıdık, öylece hayretle bakakaldım. Bana doğru geliyordu. En sonunda, yirmi-otuz metre yakınımı gelince tanıdım. Tahmin ettiğim gibi, Hacı Abdülhüseyin Borunsî idi.

O gülerek geliyordu. Gözlerinin keskin olduğunu biliyordum. Uzaktan beni tanımıştı. Birkaç adım yaklaşınca ayakta ayakkabısının olmadığını fark ettim! Samimice kucaklaştıktan sonra, çıplak ayaklarına bakıp ayakkabısının

nerede olduğunu sordum. O da dönüp, aynı soruyu bana yöneltti. Ayakkabımın nasıl kaybolduğunu anlattığımda, şaşmıştı. O da ayakkabılarının nasıl kaybolduğunu anlatınca, ben de aynı tepkiyi verdim. Çok ilginç bir durumdu ki, her ikimiz de ayakkabılarımızı, aynı zamanda ve aynı yere koymuş, kaybetmiştik. O başka yoldan, ben de başka bir yoldan çarşıya gelmişiz. Daha fazla ayaklarımıza eziyet etmeden, mağazaya girip birer çift ayakkabı aldık. Dışarı çıktığımızda, elinde bir şeylerin olduğuna fark ettim. Dikkatli bakınca, kefen olduğunu anladım ve kime aldığını sordum. Teker teker saymaya başladı: Annemin, babamın, ağabeyimin... Çoğu kişi için kefen almıştı, ama hiç kendi adını söylememişti. Gülerek sordum:

-Seninki nerede?

Bana manalı bir şekilde baktı:

-Ben normal bir şekilde mi öleceğim ki, kendime kefen alayım?

Olduğum yerde öylece kalakaldım. Belki de böyle bir şeyi beklemiyordum. Bir sonraki cümlesi, çok iyi aklımda..:

-Benim asker kıyafetim, kefenim olmalı!⁶⁰

⁶⁰ Bu olayın üzerinden bir yıl geçtikten sonra, şehadet makamına ulaştı. Ruhu şad olsun...

Ömür Alnı

Mecid İhvan

Abdülhüseyin'in bölüğü imha ekibi olarak meşhur olmuştu. Diğer ekipler destek almadan operasyona çıkmazken, imha ekibi bu konuda istisna idi. O zamanlar ben imha ekibinin başındaydım. Yanıma gelip, ekipteki çocukları istedi:

- Askerler önlerine çıkan mayın tarlalarına kendilerini atıp da mayınları patlatmasınlar ki, operasyonun sonuna kadar devam edebilsinler.

-Neden?

-Abdülhüseyin'in bölüğü imha ekibi de o yüzden.

Haklıydı da. Her zaman operasyonlarda en uzak yer, en zor ve geçmesi en çetin yollar ona verilirdi. Bu yüzden de Borunsı'nın adı, düşman saflarında da çok meşhurdur. Irak radyolarında öfkeyle adını anarlar, hatta çoğu zaman aynı Şehid Kave'ye olduğu gibi, onun da başına ödül koyarlardı.

Operasyonların birisinde, Abdülhüseyin'in bölüğünden dört-beş tane yaralı asker, düşman eline geçti. Akşam Hacı'yla beraber radyonun başına oturduk. Spiker haberlerde nefes nefese "Bruce Lee"nin takımı yok oldu, diye haber verdi.

Bunu dediklerinde, her ikimiz de gülmeye başladık; hem Bruce Lee'nin ölümüne, hem de inanılmayacak yalanlarına. Abdülhüseyin'e:

-Artık ben gideyim de haber vereyim, senin helvanı hazırlasınlar.

Gülerek:

-Ben de gidip, "Ben takım komutanı değil, bölük komutanıyım demeliyim."

Biraz sonra radyoyu kapattı. Ciddi ve sakın bir sesle:

-Kardeş, bir kurşunun üzerine Borunsî yazılmıştır. O kurşun sadece benim ömrüm içindir ve gelir alnıma saplanır. Başka hiçbir kurşun gelmez, eminim.

Dört yoldaki Hendek

Abbas Teymurî

Borunsî, dünyevî hevesi olmayan, ebedî hayata yönelmiş olanların arasındaydı. Tecrübesini de pak ve temiz olan Ehl-i Beyt'e tevessülüyle elde etmişti. O büyük insanlarla değişik bir bağı vardı.

Hatırlıyorum, Ramazan operasyonundan önce onun silah arkadaşı oldum. O zamanlarda bu hatıra herkesin dilindeydi. Savaş tarihinde de kayda geçmiştir. Kendi kendime düşündüğümde, hayretler içerisine düşerdim. Bir insanda nasıl bir kadar takvâ ve ihlâs olsun ki, mayınların hiçbiri imha edilmediği halde, Allah'ın izni ve İmamların (a.s.) inayetiyle askerlere mayın tarlalarından geçme emri versin.

Onun bölüğünde kaldığım müddetçe, ona olan ilgi ve alakam her geçen gün artıyordu. Hakikaten de dedikleri doğrudu, kabiliyetlerini güzel ahlâkıyla süslüyordu. On-
dan, tim komutanı olana kadar ayrıldım.

Bedir operasyonundan önce, sabah konuşmalarında kaç defa kendi kulaklarımla “Artık benim bu dünyada kalacak takatim yok, benim için bu kadarı kâfi.” dediğini duydum, hiç unutamıyorum.

Hatta daha özel bir yerde şunu da duymuştum: “Eğer ben bu operasyonda da şehid olmazsam, kendi Müslümanlığımдан şüphe edeceğim.”

Bedir harekâtından önce, operasyon için toplantı yapıldı. Duvara asılı olan harita üzerinde operasyonun nasıl yapılacağını anlatmaya başladı. Yapacağımız şeylere dair açıklamalarda bulundu.

Konuşması bittiğinde, operasyon koordine amiri sözü aldı. Fakat daha konuşmasını bitirmeden, Borunsî bir anda araya girdi ve bir şey söylemek istediğini belirtti. Yerinden kalkıp haritaya doğru yöneldi. Diğerleri gibi ben de ona bakıyordum. Hacı'nın ne yapmaya çalıştığını merak ediyorduk.

Birinci takım komutanına dönerek konuşmasına başladı:

-Siz iyi hoş doğru söylediniz, ama kuvvetlerinizi nereden çıkaracağınızı söylemediniz, yani yerinizi belirtmediniz!

Takım komutanı, telsizi haritadaki bir noktanın üzerine koydu:

-Ben bölükleri buradan çıkaracağım.

-Burası doğru değil.

Komutan hayretle sordu:

-Niçin?

-Çünkü siz bu noktadan kuvvetlerinizi çıkaramazsınız!

Bu diyalog bir müddet devam etti. Sonunda komutanın söyleyecek bir sözü kalmadığında bu defa o, Borunsî'ye sordu:

-Affedersiniz Borunsî Bey, siz kuvvetlerinizi nereden çıkaracaksınız?

O an ne diyeceğini merak ettiğimden ona iyice kulak asmıştım. Telsizi komutandan aldı ve ucunu, dört yoldaki hendeğin üstüne koydu:

-Ben, tam da burada duracağım.

Takım komutanı şaşakalmıştı. Hepimizin gözleri de fal taşı gibi açılmış, hayretle ona bakıyorduk. Dört yol hendek öyle bir yerdeydi ki, operasyonun tam orta yerinde ve düşman tarafına olan mesafesi, sadece birkaç kilometreydi! Takım komutanı:

-Ben oradan çıkamam.

Hacı soğukkanlılığıyla:

-Neden?

-Siz kuvvetlerinizle hareket ederseniz, operasyonun başındaki bölgede olmalısınız. Dört yol hendek, operasyonun tam orta bölgesi!

-Her hâlükârda ben o noktada olacağım.

O gün toplantı bittikten sonra, hâlâ kendi kendime düşünüyordum: Neden dört yol hendek?

Operasyonun sabahında, üçüncü ya da dördüncü bölük olarak, Borunsî'nin emriyle bölgeye giriş yaptık. Solumuzda Yed-i Velî Asr Birliği, sağımızda İmam Hüseyin (a.s.) Birliği, ortada ise bizim birliğimiz vardı, yani 5. Nasr. Sonuna kadar çabaladıktan sonra, düşmanın bütün dikkatinin dört yol hendek üzerinde olduğunu anladık. Orada çok şiddetli bir şekilde, mukavemet gösteriyorlardı. Dört yolda gözüm Borunsî'ye takıldı. Aklıma toplantıdaki konuşmaları geldi. O, dört yoldan kuvvetleri sevk ediyordu. Onunla aramızda,

on beş yirmi metre kadar mesafe vardı. Düşman yoğun bir şekilde mermi yağırdıyordu. Yavaş yavaş taarruz halinden çıkıp geri çekilmeye başladık. Askerler, dişini turnağına takmış savaşıyordu.

Dört-beş saat geçti. Cephanemiz bitmeye başladı. Destek çağırmayı birçok defa denedik, ama o şiddetli ateş hattına girmeleri imkânsızdı. Irak askerleri, artık on-on beş metre yanımıza kadar geldiler. Durum öyle bir hâle gelmişti ki, onlara rahatça el bombası atabiliyorduk. Vaziyet gittikçe kötüye gidiyordu. En sonunda da geri çekilme emri aldık.

Bir-iki savaş taktiğiyle geriye doğru çekildik. Son dakikalarda erlerden biri bağırdı: “Vay, Hacı Borunsî!”

Dürbünle baktığımızda gördük ki, yerde hareketsiz bir şekilde, kanlar içinde yatıyor. “Ne olursa olsun gidip cenazeyi getirmemiz lazım.” dedim.

Bu sadece benim sözüm değildi. Askerlerden birçoğu da aynı sözü söylemiş, ama komutan; “Durum çok kötü ve siz de giderseniz, şehid olursunuz.” diyerek izin vermemişti.

Belki de savaşın en zor dakikalarıydı. Bir dünya hasret ve hüznle geri çekildik. Sonunda da Borunsî’nin cenazesi geri gelmedi. Pak, temiz kanı o topraklara dökülmüştü. Askerler ondan çok etkilendikleri için düşmana karşı koyabilmişlerdi.

Operasyondan sonra Şehid Borunsî’nin manevî irtibatını, özellikle de Hz. Sıddıka-i Kübrâ (s.a.) ile olan bağını anlayabilmiştim. Aynen parmağını koyduğu yerde şehid olmuştu. Yani dört yol hendekte... O, şehadetiyle İslâm’a olan teslimiyetini ortaya koymuştu.

Taşsız Kabir

Masûme Sebokhiz

Bir anda uykudan uyandım. Biri içeride yüksek sesle ağlıyordu. Birkaç saniye kendime geledim. Sonrasında kendimi toparladım ve anladım ki, ses Abdülhüseyin'in salonda yattığı yerden geliyordu. Battaniyeyi kenara koydum, kordora doğru gittim. Herhalde Abdülhüseyin bir dua okuyordur, diye düşündüm. Dikkatlice kulak verince, Hz. Fâtıma (s.a.) ile konuştuğunu anladım. Konuşmuyordu, adeta feriyat ederek dertleşiyordu. Şehid olan arkadaşlarının adını sayıyordu. Aynen genç yaşta oğlunu kaybetmiş bir ana gibi, sinesine vurup "Onların hepsi gitti. Benim sıram ne zaman gelecek, ben ne yapmalıyım?" diye inliyordu.

Sesi gittikçe artıyordu, komşuları uyandırmasından korktum. Elim ayağıma dolanmış bir şekilde seslendim:

-Abdülhüseyin!!!

Hiçbir şey değişmedi. Birkaç defa daha adını yüksek sesle söyledim. Bir anda uykudan uyandı. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Onunla konuşmaya çalıştım:

-Cepheye gittiğinden beri, aklın fikrin hep orada.

Sanki daha yeni kendine gelmiş gibi sordu:

-Neden beni uyandırdın?

Şaşkın bir şekilde cevapladım:

-Sesin o kadar yüksekti ki, her yerden duyuluyordu.

Battaniyeyi başına aldı, odaya gitti. Ben de arkasından gittim. Sanki büyük bir hazineyi kaybetmiş gibiydi. Daha da hüzünlü bir şekilde sorusunu tekrarladı:

-Ben Hz. Zehra ile dertleşiyordum. Niye beni uyandırdın?

Sanki mevzudan yeni haberdar oluyordum. Hüzün, bütün bedenimi sardı. Kendimi onun yerine koyduğumda ona hak verdim.

Rüyasını anlatması için çok uğraştım, ama bir şey söylemedi. İzini biter bitmez cepheye geri döndü.

O günler hamile idim. Doğuma üç-dört gün kala tekrardan izne gelmişti. Bebeğin doğması için adeta dakikaları sayıyordu. İzninin son gecesinde hastaneye gittik. Beni sandalyeye oturttu. Kendisi de hastane kayıt işlemlerini yaptırmak için dışarı çıktı. Yanında bir de bir bayan vardı. O da Abdulhüseyin'le beraber gitmişti. Şehadetinden sonra o gece yaşananları şu şekilde anlattı:

“Hastane personellerinden biri Borunsî Bey’e dosya açtırması gerektiğini söyledi. O da doğumunuzun yaklaştığını ve bu nedenle de acelesi olduğunu dile getirdi. Bunun üzerine personel ona sert bir şekilde çıkışarak “Dosya açtırmanız gerekir mi gerekmez mi?” diye sordu. Borunsî Bey

cebinden uçak biletini çıkartarak “Kardeşim, benim birliğime geri dönmem lazım. Senden ricam, işimi biraz daha çabuk yapıvermen!” dedi. Fakat görevli kişi eşinizin rütbesini öne sürerek işini yaptırmak istediğini düşünmüş olmalı ki, sinirlenerek onu iteledi ve “Herkes cepheye gidiyor. Birlik de birlik... Ne olmuş yani? Bekle, sabret! Bak bakayım eşin ne yapacak?...” diye bağırdı.

Benim oğlum da cepheye olduğundan Borunsî Bey’in görevinden haberdardım.

Büyük bir tartışma bekliyordum. Ama Borunsî Bey başını eğdi ve hiçbir şey demeden dışarıya çıktı. Yavaşça personelle konuştum: “Sen bu ittiğin adamın, kim olduğunu biliyor musun?” dedim. Adam yüzüme baktı ve olduğu yerde kalakaldı. “Zavallı! O eğer istese seni mahveder. Dua et ki, bu adamlar kinci değiller.” diyerek sözümü bitirdim.

O hanımın sözleri işe yaramış olmalı ki, beni hemen ameliyat odasına aldılar. Ameliyattan sonra da odaya çıkarıldılar. Kendime gelmem epey bir zaman almıştı. Gözlerimi açtığımda annemi yanımda buldum. Hemen bebeğin cinsiyetini sordum. O güzel ve yorgun yüzüyle gülümseyerek, kız ve durumunun iyi olduğunu söyledi.

Bir anda aklıma Abdülhüseyin geldi. Gidip gitmediğini sorduğumda, gitmediğini ve benim için kaldığını söyledi. Nerede olduğunu merak ettim. Annem, Abdülhüseyin’in bu gece beni eve götürmek istediğini, ama doktorun izin vermediğini, bu nedenle de sorumluluğu üstlendiğine dair bir belge imzaladığını ve sonrasında da beni götürmek için hazırlandığını söyledi.

Biraz sonra yanıma gülümseyerek geldi. Halimi hatırlamı sorup, anneme “Hadi teyzeciğim, Zeyneb Hanımı hazırla; Mâsume Hanımla beraber eve gidelim” dedi.

Anladım ki, bebeğin adını Zeyneb koymuş.

Hastaneden çıkıp eve gittik. Annem beni içeri odaya götürmek isterken, o beni salonda sobanın yanına yatırdı. Bebeği de kucağıma verdi. Sabah ezanının sesi mescitten duyulduğunda, anneme gidip namazını kılmasını istedi. O gelene kadar yanımda duracağını söyledi. En başından beri Zeyneb'e olan sevgisi ve alakası bir başkaydı. Ertesi gece Zeyneb'i kundakladığımda, onu kucağına alıp kulağına bir şeyler söylemeye başladı. Bilmiyorum ne dua okuyor, ne diyordu. Baktım ki, omuzları titriyor. Bir anda gözüm ona çarptı; yüzü ıslanmıştı. Dikkatlice baktığımda, gözyaşlarının yağmur gibi aktığını gördüm. İçimden, "Onları kendi hallerine bırakayım." dedim.

Zeyneb üç günlükken, o, cepheye geri döndü. Gitmeden önce de banyo yaptırdığımızda kulağına hiç kimsenin ezan okumaması için tembihledi. Zira döndüğünde kendisinin okuyacağını söyledi. Zeyneb'in ilk banyosunu yaptır-dık. O döndüğünde Zeyneb, 17 günlüktü. Gelir gelmez daha oturmadan, banyoya götürüp ezan okutturup okutturmadığımızı sordu. Ezanı okutmadığımızı söylediğimde, tekrar banyo yaptırmamızı söyledi. Banyo yaptırıp getirene kadar akşam olmuştu. Akşam namazından sonra Zeyneb'i kucağına aldı. Zeyneb'i alıp kulağına bir şeyler okumaya başladı. Ne okudu bilmiyorum, ama tam iki saat sürdü. En başında kucağına verdiğimde, ağlamaya başlamıştı. Duasını bitirip kucağıma geri verdiğinde, hem bebeğin kundağı, hem de kendi gömleği sırlıslam olmuştu.

İki gün bizim yanımızda kaldı. Gideceği sabahın bir önceki gecesi yanıma geldi ve hemen hazırlanmamız gerektiğini, dışarıya çıkacağımızı söyledi. Nereye gideceğimizi sorduğunda,

bir yere değil, birden fazla yere gideceğimizi söyledi. “Bu soğuk havada mı geleceğim?” dediğimde, Zeyneb’i de götüreceğimizi söyledi. Hazırlandık ve çıktık.

Meşhed’de birkaç akrabamız vardı. Hepsinin evine tek gittik. O gün, önceden inkılab meseleleri üzerine tartıştığı ve ilişkimizi kestiğimiz kişilerin evlerine bile gittik. Hepsinde de Zeyneb kucağında, ayakta durup hal hatır sordu. Ertesi gün cepheye gideceğini ve helallik istediğini söyledi. Hepsi de benim gibi şaşırdılar. Genelde cepheye gittiğinde biz onlara gitmezdik, onlar bize gelirlerdi. Bu durum, beni fazlasıyla endişelendiriyordu.

En son gittiğimiz yer de İmam Rıza (s.a.a.)’in türbesiydi. Orada aceleyi bıraktı ve ziyaretini sakince yaptı. Ben de o gece, başka bir haldeydim. Her zamankinden daha farklıydım, daha feyizliydim. Kendi ziyaretinden sonra çocukları ve Zeyneb’i de ziyaret ettirdi. Sonra oradan çıktık ve arabaya bindik. Arabada ise sadece benim duyacağım ses tonuyla:

-Yarın cepheye gideceğim inşallah, artık döner miyim belli olmaz...

Hüznüm ve kederim gittikçe artıyordu sanki...

-Zeyneb’in ayağı uğurlu geldi. İnşallah bu sefer şehid olurum.

Ağlamama az kalmıştı. Üzüldüğümü anladı ve güldü:

-Şaka yaptım şaka, niye üzüldün? Şehadet nerede, biz nerede! dedi.

Çocuklar uyuduktan sonra yanıma geldi.

-Bugün sizi İmam Rıza’ya emanet ettim. Ne probleminiz sıkıntınız olursa, onun yanına gidin. Bir ihtiyacınız isteğiniz olursa Allah’ın yanında O’nu vesile kılın. Tevessül edin

ve Allah'tan isteyin. İmam'ın kıymetini bilin. O'nun burada oluşu ülkemiz için büyük bir nimettir. Hiçbir zaman ziyaretten geri kalmayın; ziyarete riayet etmek, çok büyük sevaptır.

Hiç bu şekilde konuşmazdı. Hakikatin kokusunu alıyordum, ama hiç kabul etmek istemiyordum.

Sabah namazından sonra gitmek için hazırlandı. Çocukları uyandırmama izin vermedi. Her gidişinde, sabah saat çok erken dahi olsa çocukları uyandırır, hepsiyle vedalaşırdı. Ama bilmiyorum, bu sefer niye uyandırmadı. “Bu gittiğim yolun artık bir daha geri dönüşü yok” dedi.

Bir anda gözüm, Hasan'a çarptı. Bir baktım ki kalkmış. Babasının dediklerini duymuş olacak ki ağlamaya başladı. Onun ağlamasıyla, annem de ben de hepimiz ağladık. Genelde yola gittiğinde üzgün olsak ya da ağlasak bizi susturur, “Yolcunun arkasından ağlamak iyi değildir.” derdi. Ama bu sefer engel olmadı:

-Şimdi ağlayın, şimdi zamanı, dedi.

Yavaş yavaş, çocukların hepsi uyanmaya başladı. Hepsinin teker teker öptü ve vedalaştı. Onun gittiği gün, Zeyneb yirmi günlüktü.

En son komşudan aradığında, bayrama birkaç gün kalmıştı. Ona ne zaman geleceğini sorduğumda güldü:

-Hâlâ ne zaman geleceğimi mi soruyorsun? İmam Cedvad (s.a.) şehid olduğu zaman, daha yirmi beş yaşındaydı. Ben ondan çok daha fazla yaşadım. Yine de ne zaman geleceğimi mi soruyorsun? De ki; “Ne zaman şehid oluyorsun? Ne zaman şehadet haberini alıyoruz?”

Ağlamaya başladığımda:

-Şaka yaptım şaka. Şehadet nerede, biz nerede!

Zeyneb'i de telefona götürmüştüm. Bir şeyler yapmamı ve sesini çıkartmamı söyledi. Bir şekilde bir şeyler yapıp onu ağlatmayı başardım. Sesini duyduğunda:

-Oh çok şükür rahatladım, Zeyneb'im iyi.

O gün Hz. Fâtûma ile ilgili bir şeyler söylüyordu, ama bir türlü duyamadım. Telefonda hep cızırtı sesleri geliyordu. Tam olarak olayın ne olduğunu, bir türlü anlayamadım.⁶¹

Konuşmamız bittiğinde, telefonu kenara koydum. Hasan da benimle beraberdi. Beraber dışarı çıktık. Garip bir his içerisindeydim. Hep kendi gidişinden bahsetmişti, ama ben inanmak istemiyordum.

Bedir operasyonunun haberini duyduğumda, her an telefonunu bekliyordum. Operasyona her gidişinde daima arardı. Kendi arayamazsa başkasını gönderir ve hayatta olduğunun haberini verirdi.

Operasyon bittiğinde, ha bugün ha yarın derken hiçbir haber alamadık. En sonunda haber geldi.

Cenazesi kayıptı. Hep Allah'tan isteği de buydu. Hatta vasiyet etmişti ki kabrine taş koymayalım⁶² ve adını da yazmayalım. Aynı Hz. Zehra gibi, kabrinin adsız ve nişanesiz olmasını istiyordu.

Ruhunu şehirde teşyi ettiğimizizde, bir sonbahar günüydü: 9 Eylül 1986.

⁶¹ Bu olay, bütün silah arkadaşlarının arasında yaygınmış. Hz. Fâtûma, ona şehadetinin yerini ve zamanını söylemiş. Arkadaşlarına "Eğer ben filan zamanda filan mekânda şehid olmazsam, benim Müslümanlığımdan şüphe edin." demiş.

⁶² Biz de onun bu vasiyetine riayet ettik; ama 2001 yılına doğru bir şahıs, onun için temsili bir kabir taşı koydurdu.

Elveda Baba

Ebulhasan Borunsî

Ne zaman cepheden komşuya telefon etse hep aynı şeyler oluyordu. Babamla konuşmak için telefonu annemden alınca ağlamaya başlıyordum. Ağlamamak için çok uğraşmama rağmen hiçbir değişiklik olmuyordu. Babam; “Ne için ağlıyorsun oğlum?” diye sorunca da hıçkırıklar arasında “Bilmiyorum, içimden ağlamak geliyor işte” diye cevap veriyordum. Soğuk kış günlerinden biriydi. Kapının zili peş peşe birkaç kere çaldı. Annem hemen kalktı, örtüsünü üzerine alıp bahçeye koştu. Ben de arkasından gittim. Bu tür durumlarda babamın cepheden telefon ettiğini anlıyordum. Zaten komşu da babamı telefonda bekletmemek için bu şekilde art arda zile basıyordu.

Komşunun evine vardığımızda annem telefonu aldığı gibi konuşmaya başladı. Nedense o gün ağlamam tutmamıştı. Farklı bir hale bürünmüştüm. İçim sıkılıyordu, ama ağlamıyordum.

Annemin konuşması bitince telefonu bana verdi. O ana kadar ağlamayacağımdan emin değildim. Önceki defaların aksine, selam verdim, babamın sorularına cevapladım, hal ve hatırını sordum, kısacası konuştum onunla.

Annemin bakışlarından şaşırıldığı belli oluyordu. Ben de şaşırmışım aslında. Çünkü ne zaman babam cepheden telefon etse onunla konuşamıyor, yalnızca telefonun başında ağlıyordum. Babamın konuşmaları da her zamankinden farklıydı. “Kur’an okumayı öğrenmişsin, dolabın üzerindeki Kur’an senin olsun. Benden sana hediye. Ben gelirim kendim sana veririm, ama gelemezsem sen oradan al ve her zaman oku.” diye tembihte bulunduktan sonra biraz durakladı. Daha sonra: “Kitaplarıma, içinde konuşmalar olan kasetlere ve inkılaptan önceki kasetlere dikkat et. Kısacası bunların sorumluluğu artık sana ait.” dedi.

Neden böyle konuştuğuna bir anlam verememiştim. Başka şeyler de söyledi. Şehadetinden sonra aslında onun bir şekilde vasiyette bulunduğunu anladım. Konuşmasının sonunda bir şey söyleyip söylemeyeceğimi sordu. “Ne zaman geleceksin?” sorum karşısında, “Gelirim inşallah” dedi.

Babamla vedalaşıp telefonu tekrar anneme verdim. O da aynı soruyu sordu: “Ne zaman geleceksin?”

Anneme ne cevap verdiğini bilmiyorum, ama o an annemin yüz ifadesi değişmişti. Biraz daha konuşup vedalaşarak telefonu kapattı. Annem belli etmemeye çalışsa da yüzündeki

üzüntü ve keder ifadesi gözümünden kaçmamıştı. Komşudan çıkar çıkmaz yolda anneme; “Babama ne zaman geleceğini sorduğunda sana ne cevap verdi?” diye sorduğumda annem şöyle cevap verdi: “Dedi ki, ‘Neden her telefon ettiğimde ‘ne zaman geleceksin?’ diye soruyorsun, bir keresinde de sor ki, ne zaman şehid olacaksın?’”

Benim üzüldüğümü görünce, kendi üzüntüsünü gizlemeye çalışarak: “Gelir oğlum merak etme. Baban şaka yaptı öyle” dedi.

Aslında kendisi de üzölmüşü, fakat bana belli etmemeye çalışıyordu. Eve gittiğimizde kendi kendime: “Nasıl oldu da bugün ağlamadım?” diye sordum. Sebebini öğrenmem çok uzun sürmemişti.

Birkaç gün sonra, Bedir operasyonundan sonra babamın şehadet haberini getirdiklerinde o gün babamla son kez konuştuğumu ve neden ağlamadığımı anlamışım.

Hazır Kıta

Mecid İhvan

Bedir operasyonuna sayılı günler kalmıştı. Borunsî Bey izne gitmişti. Bölgeye döndüğünde, operasyon için hemen hazırlıklara başladı. Bir gün onunla beraber çadırda oturyorduk. Başını yere eğmiş, bir şeyler düşünüyordu. Bir anda gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı:

-Kardeş! Bu operasyon artık son operasyonum.

Güldüm:

-Bu sözler de ne demek Hacı Bey? Siz saçınızdaki teller kadar operasyonda bulundunuz. Bundan sonra da olmalısınız.

-Dediğim gibi işte, son operasyonum!

-Siz zaten sürekli şehadetten bahsediyorsunuz.

Biraz duraksadıktan kendisine sordum:

-Allah korusun, eğer siz giderseniz çocuklar ne yaparlar?

Sakin ve soğukkanlı bir şekilde cevap verdi:

-Bu söylediklerinin hepsi sadece boş söz... Ben bir şey gördüm ki, biliyorum, bu benim son operasyonum.

O günden sonra, bir iki defa daha aynı şeyleri tekrarladı. Onu yeteri kadar tanıdığımı inanıyordum. Bu yüzden de endişelenmeye başladım. Kendi kendime, “Allah korusun, acaba gerçekten de dedikleri doğru mu?” diyordum. Bir gün en sonunda dayanamadım ve onu bir kenara çekip merak ettiğim soruları yönelttim:

-Hacım ne oldu, ne haber? Neden sürekli şehadetten bahsediyorsun?

Bana bakıyordu. Devam ettim:

-Bana doğruyu söyle, ne oldu?

Bir anda ağlamaya başladı. Hem de çok şiddetli bir şekilde! Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak sorularımı cevapladı:

-Geçen gece annemi rüyamda gördüm.

Kastı, Hz. Fâtıma Zehra (s.a.) idi. Hep bu isimle zikrederdi. Çadırı göstererek:

-Bu çadırda uyuyordum, bana gelmemi buyurdular.

Yüzümdeki endişeyle:

-Hacı, kastı başka bir şey olmasın, savaşın biteceği olmasın?

-Hayır, bunlar değil. Bu operasyonda şehid olacağım.

Öylece kalakalmıştım. Onun gidişi, düşünmek istemediğim tek şeydi. Ağlaması biraz hafıflıdı:

-Eminim ki, bu hayatta bana bu topraklarda yaşamam için verilen mühlet sona eriyor. Artık gitmem gerek.

Öyle bir konuşmuştu ki, ben de artık şehid olacağına inanmış, kesin kanaat getirmiştım.

O gün bana yapmam gereken birkaç iş söyledi. Bu nedenle operasyon başlamadan evvel bir yere gidip geleceğini düşündüm. Merak edip sorduğumda tıraş olacağını söyledi. Şimdiye kadar operasyon öncesi hiç saçını kestirmemişti. Bu durum, ıstırabımı daha fazlalaştırdı.

Döndüğünde saçını kestirip tıraş olmuştu. Operasyondan bir gece önce banyo yapmış, temiz kamuflaj giymişti. Parfüm kokusu da geliyordu. Daha önceleri, operasyon gecesi hiç temiz elbiseler giymez ve kendisine bu denli bakmazdı. Genelde, üzerinde hep Besici kıyafeti olurdu. Şaşkınlıkla sordum:

-Hacı Bey, hayırdır?

Tebessüm etti:

-Sen biliyorsun, neden soruyorsun?

Gittikçe kötüleşiyordum. Sürekli yakında çok değerli bir varlığımı kaybedeceğimi düşünüyordum. Operasyona ne kadar yaklaşırsak, kalp atışlarım da bir o kadar hızlanıyordu.

Bedir operasyonu, zorlu ve nefes kesici operasyonlardan biriydi. Özellikle de sulak bölgedeki kısmı... Otuz-kırk kilometre suyun içine girdik. Dicle ve Fırat tarafında, hassas bir yolda karargâh kurduk. Öbür taraftan da Iraklıları arkamıza almıştık. Düşman, canla başla bize karşılık veriyor ve bizi oradan suya dökmeye çalışıyordu. Çatışma her an daha da kızışıyordu. Bir an bile sakinleşmiyordu. Hiç durmadan mermi yağıdıyorlardı. Her an Hacı'nın şهادetini

bekliyordum. Benim açımdan, önemli bir şahsiyetti. Ne zaman ve nasıl şehid olacağını bilmek istiyordum. Bu sebeple de yanından hiç ayrılmıyordum. Zaten görevim de buydu.⁶³

Çatışmanın ortasındayken aniden bana döndü:

-Kardeş git ve hazır kıtayı arka taraftan getir.

Sanki başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Hızlıca sordum:

-Hacı Ağa bu vaziyette mi?

Elimden geldiğince, bütün çabamı ortaya koyarak fikrini değiştirmeye çalıştım:

-Eğer getirmezsen askerler için çok daha zor olur.

Düşman tarafına baktı ve devam etti:

-Gidin ve hazır kıtayı getirin!

“Git ve hazır kıtayı getir!” Bunun anlamı, benim kayıkla otuz kırk kilometre yol alıp karaya ulaşmam ve oradan da motora binerek alaya gitmem demektir. Askerî birliği de aynı güzergahı kullanarak buraya getirmem gerekiyordu. Bu da en az üç-dört saat demektir.

Garip bir histi, onu bırakıp gitmek. Öylece bana bakıp, cevabımı bekliyordu. Başka bir çarem de yoktu. En sonunda onunla vedalaşıp yola düştüm.

Hızlı bir şekilde kıyıya gittim. Ne kadar hızlı gidilebilirse o kadar hızlı gidiyor ve ilerliyordum. Her an bir şey olabiliyordu. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Öyle bir hisdi ki, sanki bütün bedenimi sarmıştı. Artık bir şey olacağına kanaat getirmiştim; o yüzden de bir an önce onun yanına dönmeye çalışıyordum.

⁶³ O zamanlar operasyon takım sorumlusuydum.

Kendimi iskeleye nasıl attım, oraya nasıl vardım, ne kadar sürdü anlamadım. Motor hazırды. Atladığım gibi, doğru-
dan alaya gittim. Alaya vardığımda, hazır kıta hareket emrini bekliyordu. Aynı yoldan geri döndük. Suyun diğer tarafına geçince, iki sıra halinde “hayat” yoluna girdik ve oradan da “dört yol” a doğru ilerledik.

Şimdi ıstırabım, bir kat daha artmıştı. Aramızda iki-üç kilometreden fazla mesafe yoktu. Bölüğün önünden koşuyordum. Bir anda, ordudan biri önüme geçti. Düşmanın silah sesi ve gürültüsü içinde bana bağırdı:

-Kardeş nereye gidiyorsun?

-Bu da ne biçim soru, dört yola gidiyorum işte.

-Gitmene gerek yok, buradan ileriye gidemezsin.

Gözlerim yerinden fırlamışçasına sordum:

-Neden?

-Daha ileriye gidemezsin. Iraklılar orayı aldı.

-Nasıl dört yolu alırlar? Hacı orada! Rafiî orada! Vahidî orada! Onların hepsi orada.

Başını yere eğdi ve gamlı bir şekilde:

-Hepsi gittiler.

-Nee! Ne demek hepsi gittiler?! Dalga geçme, şaka yapma! Hacı'nın kendisi bana, “Git ve hazır kıtayı getir” dedi.

-Yarım saat önce hepsi gitti. Ne kadar da “Geri çekilin” diye ısrar ettiysek, geri gelmediler. Sonuna kadar mücadele ettiler. Tankla ateş ettiler. Bak hâlâ ateş yanmaya devam ediyor henüz sönmedi. Ya esir oldular, ya da şehid...

Kendimi kaybetmiştim. Bağurdım:

-Nee! Ne esaretinden bahsediyorsun sen? Hacı esir olacak adam mı!

Bir anda canıma tak etti ve dört yola doğru koşmaya başladım. Birkaç adım attım, atmadım ki arkamdan beni tuttular. Ne kadar ellerinden kurtulmaya çalıştıysam da bir türlü başaramadım.

-Bırakın beni. Kesinlikle Hacı'nın cenazesini getirmemiz lazım. O Hacı Borunsî! Anlıyor musun?! Hacı Borunsî!

Ben o şekilde bağırırken, komutan beni de tuttu ve hiç bırakmadı:

-Oğlum olmaz, hiç yolu yok. Eğer daha ileri gidersen, sen de şehid olursun ki, senin şehid olmanın da hiçbir faydası olmaz.

Kaç defa elimi elinden çekmeye çalıştım, ama bir türlü kurtaramadım. Sonunda karşı koyamadım. Birkaç kişi daha ona yardıma geldiler ve beni geri çektiler. O kalabalığın arasından bir anda Ali Kaniî çıktı. Belki de dört yoldan dönen son kişi oydu. Ona doğru koştum:

-Ali ne oldu?

Üzüntülü bir şekilde:

-Hacı gitti.

Sesimi yükseltip bağırarak:

-Hacı'nın gittiğini sen gördün mü?

-Evet, ben kendim gördüm.

Emin olmam gerekirdi:

-Hacı nasıl giyinmişti? Üstünde ne vardı?

Yorgun ve sinirli bir şekilde:

-Babacığım, kendim gördüm. Üstünde askerî kamuflaj vardı. Ben siperden taraf gelirken, Iraklılar da peşimdeydi. Siperden tam aşağıya indiğimde, askerî kıyafetli birinin şehid düştüğünü gördüm. Hacı'ya çok benziyordu. Kafamı döndürdüğümde anladım ki, oydu ve birkaç adım ötesinde de Vâhidî şehid düşmüştü.

İçimizden biri sordu:

-Emin misin Hacı'nın şehid olduğuna?

-Evet, eminim. Sol tarafının tamamına bomba isabet etmişti, hareket etmiyordu. Şehid olduğu belliydi. Hiç de acı çeker bir hali yoktu.

Birlikteki en tecrübeli kimsenin o olduğunu söyleyebiliriz. Onun sözü senetti. Sonrasında gam ve keder bütün birliğin üzerine çökmüştü.

Şehid Borunsi'nin şehadeti de aynı yaşamı gibi faydalı oldu. Askerler ruhsal bir darbe alacakları yerde, onun şehadeti maneviyatlarını güçlendirmişti. "Dışımız ve tırnağımızla da olsa, bu yolu koruyacağız!" diye ant içtiler.

Buradaki pozisyonumuz çok önemliydi. Burayı düşman ele geçirirse yenilgiye uğrayacağımız kesindi. Düşman bütün imkânıyla bizi suya dökmeye çalışıyordu. Ateş yoğunluğu gittikçe daha da fazlaşıyor, hiç sakinleşmiyordu. Helikopterlerle bomba atıyorlar, bununla da yetinmeyerek topla vuruyorlardı. Fakat askerler bütün güçleriyle direniyordu. "Bu yol öyle bir yol ki, bu yol için Şehid Borunsi'nin kanı akıtıldı" diyorlardı.

Askerlerimiz sanki yeni savaşa başlamış gibiydiler. Şehid Borunsi'nin ve diğer şehidlerin cenazelerini geri getirmek istiyorlardı. Ama komutan kesinlikle izin vermiyordu. Artık

iş öyle uzadı ki, alay komutanlığına telefon açıldı. Komutanlıktan gelen cevapta; “Sizin oraya gitmeniz şu anda hiç doğru değil. Onlar da orada sizin gelmenizi bekliyorlar. Dört yolda şehid verdiğimizizi biliyorlar. Eğer siz de giderseniz, sadece şehidlerimizin sayısı artar.” deniliyordu.

Bunu kabullenmek acı ve zordu, fakat bağrımıza taş basmak zorunda kaldık.

Ertesi gece birkaç esir aldık ve sorguya çektik. Komutanın dediği doğru çıktı. Sadece silahlarıyla değil, mayınlarla da bizi bekliyorlarmış. Mayınları yerleştirmeye vakit bulamadıkları için cenazelerin etrafına serpmişler!

Allah rahmet eylesin; defalarca “Aynı annem Hz. Fâtıma Zehra gibi şehid olmak istiyorum. Cenazem kayıp olsun.” demişti.

Şehadetinden iki üç ay sonra, Meşhed’de pak ruhu için namaz kıldık.

Unutulmaz Bir Gece

Masûme Sebokhiz

Az bir bütçeyle evin geçimini sağlamaya çalışıyordum, hayat şartları oldukça zordu. Abdülhüseyin'in şehadetinden tam on bir yıl geçmişti. Yaşamın sıkıntıları ve çocuk yetiştirmenin zorluğu, hepsi omuzlarımdaydı. Bir çok borçla yalnız başıma kalakalmıştım. Bu zor şartlarda, Nevruz bayramının da yaklaşması işleri iyice güçleştiriyordu.

Günler bu şekilde geçip giderken, aldığım borçlar için verdiğim sözler aklıma oldukça meşgul ediyordu. Ne kadar kanaat etmeye çalışsam, harcamaları kısımaya çabalasam da ancak idare edebiliyorduk. Nerede kaldı ki, borçlarımızı ödeyelim? Çaresizlik ve imkânsızlık beni Borunsî'nin yanına çekti. Mezarına gidip yanına oturdum ve ona derdimi dökmeye başladım: "Sen gittin, beni çocuklarla ve dağ gibi dertlerle baş başa bıraktın. Her şeyden daha zoru da bu aldığım borçlar bana ağır geliyor. Bir şekilde şu borçlardan kurtulabilsem, çok iyi olurdu."

Kendisiyle uzun uzun dertleştirdim. Ne pahasına olursa olsun bu borçlardan kurtulmak istiyordum. Bütün gün onun mezarı başında ağladım. Gideceğim zaman bana müthiş bir rahatlık ve huzur geldi.

Bir hafta sonra, bayramda çocuklarla beraber oturmuş-tuk. Kapı zili çaldı. Elim ayağım dolandı. Çocuklara: “He-men etrafı toparlayın, kesin misafir gelmiştir.” dedim. Hasan kapıya gitti. Geri döndüğünde şaşkın bir haldeydi. Kekeleyerek “Ağa!!!” deyip öylece kalakaldı. Bir şeyler olduğunu anladım ve hemen kapıya koştum. Heyecanlıydım, gördük-lerime inanamıyordum. Rehber evimizin bahçesindeydi. Çok sıcak ve nazik bir şekilde selam verdi. Kekeleyerek ce-vap verdim. Kenara geçip eve davet ettim. Birkaç kişiyle be-raber içeriye girdiler. Geri kalan kişiler de bahçede kaldılar. İnkılab Rehberi’nin habersiz bir şekilde teşrif etmesi benim için hem inanılmaz hem de beklenilmedik bir şeydi. Bir sa-ate yakın kendilerinden istifade ettik.

O gece, Hacı Borunsî ile olan birkaç anısını bize anlattı. Çocuklar dikkatlerini ondan ayırmadılar. Hepimizle tek tek konuşup bizi dinledi, sohbet etti. Rehber’in bizimle birlikte olduğu süre içerisinde çocuklarımın hiçbirisi kendisini ga-rip ve yetim hissetmedi diyebilirim. Onda tıpkı bir baba şef-kati ve sıcaklığını hissettiler.

O gece unutulmaz bir geceydi. Konuşma esnasında sıkın-tılarımızdan bahsedip borçlarımı söyledim. Düşündüğüm-den daha da kısa bir zamanda mesele halloldu.

Vuslat

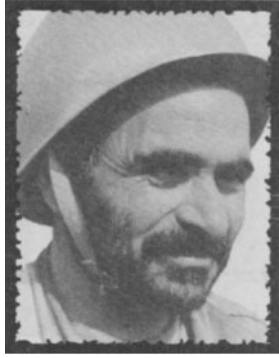
Masûme Sebokhiz

Abdülhüseyin'in şehadetinden on üç-on dört yıl geçmişti. Onu defalarca rüyamda görmüştüm. Özellikle de ne zaman bir sıkıntımız olsa onu rüyamda görüyordum. Artık bu, olağan bir hale almıştı. Öyle ki, eğer onu rüyamda görmezsem sıkıntımız hallolmuyordu. Çocuklar da buna alışmıştı artık, onlar için de olağanlaşmıştı.

Oğlum Mehdi'in evlilik sürecinde bazı sorunlar çıkmıştı. Bunlar da bize sıkıntı veriyordu. Kızın ailesiyle görüşmüş, konuşup anlaşmıştık. Üç-dört gün sonrasında nikâh kıyılacaktı. Çocuklar sabah uyandıklarında yanıma gelip babalarını rüyamda görüp görmediğimi sordular. Üzgün bir şekilde görmediğimi söyledim. Bunun üzerine; "Eğer babamı görmediysen o zaman bu evlilikten hayır yok." dediler.

Nikâha iki gece kala onu rüyamda gördüm. Etrafında çocuklar da vardı, çok güzel bir odada oturmuştu. Ömrümde hiç görmediğim güzellikte bir yerdi. Abdulhüseyin'in önünde bir kâğıt duruyordu. Üstünde bir şeyler yazılıydı. O nurlu gözleriyle kâğıda baktığını gördüm. Ben de gözlerimi aynı kâğıda çevirdiğimde altına imza attığını fark ettim. Bunu çocuklara da gösterdi. Sonra kalktı, odadan çıkarken ona “Çocukların elinden kaçmak mı istiyorsunuz?” diye sordum. Güldü ve sakın bir şekilde: “Hayır, kaçmıyorum.” dedi...

Uykudan uyandığımda sabah namazına az bir vakit vardı. Hemen çocukları da kaldırdım ve babalarını rüyamda gördüğümü söyledim. Bir anda hepsi etrafımı sardı. Rüyayı anlattığımda onlar da çok sevindi. Mehdi ile şakalaştık. Üzgündü, fakat sevindiği anlaşılıyordu. Gerçekten de hüznümüz sona ermişti. Sorunumuz nasıl çözüldü anlamadık. Daha sonraki gün, imam, Mehdi'yle gelinin nikâh akdini okudu.

Şehidin İnayeti

Masûme Sebokhiz

O yıl büyük kızım ve Hüseyin üniversite giriş sınavını kazanamadılar. Dost ve düşman arasında, kinayeli bir şekilde onların şehid çocuğu oldukları halde nasıl olup da kazanamadıkları konuşuluyordu. Onlardan bazıları sözlerinde çok ileri gitmişlerdi, laflarının ölçüsü kaçmıştı. Bu da bizi fazlasıyla rahatsız ediyordu. Benden çok, çocuklar üzülmüyordu. Bütün çabalarını göstermişlerdi, fakat kazanamamışlardı. Bu rahatsız edici sözler gelecek yıl girecekleri sınava dair umutlarını da söndürmüştü.

Bir cuma gecesi idi. Şehid Borunsî'nin mezarına gittim. Bir Fâtiha okudum ve onunla sohbet edip dertleştim. Döneceğim zaman çocukların kazanamamasından dolayı yaşadığım üzüntüyü anlattım, bizi rahatsız edenleri de şikâyet

ettim: “Siz ki, Zeyneb’in⁶⁴ canı adına yeriniz iyi. Allah’tan iste, Hz. Fâtıma Zehra’ya da tevessül et ki, Allah’tan dilesinler de bu yıl çocuklar sınavı kazansınlar.”

Eski tecrübelerime binaen, dualarımın karşılıksız kalmayacağına inanıyordum. Düşündüğüm gibi de oldu, çocukların ümidi arttı, daha bir şevk ve azimle ders çalışmaya başladılar. Bir yıl sonra girdikleri sınavı her ikisi de geçti; hem de çok iyi bir puanla. İkisi de Meşhed Üniversitesi’ne yerleştiler. Bunu da şehidin inayetinden başka bir şey olarak bilmedim...

⁶⁴ Küçük kızım Zeyneb ve son evladıma karşı kendisinin ayrı bir ilgi ve alakası vardı.

Vasiyetnameden Bir Bölüm

Serdar-ı Reşid-i İslâm Hacı Abdülhüseyin Borunsî

Ben, gözüm açık bu yola bağlandım ve ayağımı bu yolda sabit kıldım. Bu yolda attığım adımlar, umarım Allah katında kabul olunur ve beni cehennem ateşinden kurtarır.

Çocuklarım! Kur'ân'a iyi sarılın ve bu semavî kitabı hayatınızın düsturu olarak bilin. Mutlaka Kur'ân'dan yardım isteyin ve İmam Zaman (a.s.)'a tevessül edin. Her zaman Kur'ân ayetlerini aklınızda bulundurun ki, sizi şeytan kandırmasın.

Şehadet nedir anlamamış ey cahil insanlar! Toplum arasında, halk arasında şehidler için “ölü” kelimesini kullanmayınız. Kur'ân'da buyrulduğu üzere; *“Onlar diridir ve Rablerinin katında rızıklandırılıyorlar.”*

Komutanlık benim için büyük bir lütuf değildi. Bana “Bu şer’î sorumluluğu yerine getirmen gerek.” dediler ve ben de “Allah’a, Rasûlü’ne ve sizin aranızdaki ulu’l-emre itaat ediniz” ayeti kerimesini kendime esas edinerek kabul ettim. Bu emri

bi'l-ma'rûf ve nehy-i ani'l-münker yolunda elbette cahil insanlardan çok fazla tepki göreceksiniz. Ama bu yolda sabredin, azminizle kazanacaksınız.

Okuyucu Mektupları

Şehidlerin ve Sıddıkların Rabbinin Adıyla

*Ayağa kalk ve kanın zaferinin şarkısını söyle
İlk baharın arefesinde kana bulanana nevrusun şarkısını
Dağların etekleri ve yemyeşil ovalarda
Şehidlerin akan kanıyla yeşeren laleleri düşün*

Aziz ve değerli kardeşim Sayın Said Akif

Emeğinizden dolayı sizlere çok teşekkür ederim. Siz böyle ağır bir görevi yüklendiniz. Sizin bu mesuliyetiniz karşısında ben de size şükranlarımı sunmak istedim. İki ay önce “Kuş’ın Yumuşak Toprakları” kitabını aldım ve okumaya başladığımdan bu yana beni çok etkiledi.

Kendi alanında çok değerli ve seçkin bir çalışma olmuş. Kutsal savunmada bulunan değerli kahramanlarımızın

fedakârlıklarını kaleme alarak, gençlerimize en doğru şekilde yansıtma yolundaki çabalarınızdan dolayı sizi kutluyorum. Elinize ve emeğinize sağlık.

Başarı dileklerimle Kardeşiniz Muhammet Hüseyin İsmeti
Pur 25/04/2010

Bismihi Teâlâ

Öğretmenlik yaptığım lisede Mesut adında bir öğrencim vardı. Yaramazlıkları ve dağınıklığı ile herkes ondan yaka silkiyordu. Okulun müdürü, müdür yardımcısı ve hatta rehber öğretmen bile bıkmıştı Mesut'tan. Ben o okulda sınıf öğretmeni idim. Bir gün Mesut'u kenara çekip konuşmayı çok istedim, ama beni rezil eder diye de buna bir türlü cesaret edemiyordum.

Bu şekilde aradan uzun bir zaman geçti. Bu arada Mesut'un da okuldaki dosyası epeyce kabardı. Kendisinden defalarca söz almalarına rağmen, hatta anne babası da yaramazlıklarının tekrarlanmayacağına dair birçok kez söz vermelerine rağmen pek fazla bir şey değişmemişti. Öğretmenler toplantısında Mesut'un başka bir okula gönderilmesine karar verilmişti. O günlerde *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabı elime geçmişti. Kitabı birkaç kere okudum. Tabi okudum demek çok basit olur. Sanki kitapla yaşadım. Aslında kitapla değil de orada anlatılan o değerli şahsiyetle birlikteydim sanki. Evet beni çok etkilemişti okuduğum bu güzel kitap. Bambaşka bir kapı açmıştı önüme. Değerli Borunsî'yi şehadet mertebesine ulaştıran onca güzel davranışın etkisinde kalmamak mümkün değildi.

Kitabı Mesut'a hediye ettim. Kendisinin ifadesiyle o güne kadar almış olduğu ilk kitap ve ilk manevî hediye idi. O güne kadar hiçbir kimse ona değer gösterip herhangi bir hediye vermemiştii.

Bir ay sonra Mesut'la karşılaştık. Tabi ki, okulda değil, yolda karşılaşmıştık. O pasaklı Mesut gitmiş, yerine temiz bir delikanlı gelmişti. Artık saçları eskisi gibi bakımsız ve dağınık değildi. Tertemiz düzgün bir şekilde taranmış, sanki bambaşka bir insan olmuştu. Biraz konuştuktan sonra bana şöyle dedi: "Bugüne kadar belki elli tane danışman ve rehber hoca konuştu benimle. Ama hiçbirisi bu kitapta okuduklarım kadar sadık ve burada hayatı anlatılan şehid kadar temiz ve içten değillerdi. Bundan sonra iyi bir insan olmak istiyorum artık, iyi bir insan!"

Cafer Kâzımî,

Şehid Himmet Pişva Üssü, 25/06/2007

Allah'ın Adıyla

Kuş'un Yumuşak Toprakları kitabını okudum. Bu kitap hakkında söyleyebileceğim en güzel şey, şu iki beyit ve bir hadistir:

Sevdiğim ne okula gitti, ne de problem çözdü,

Zekasıyla yüzlerce müderrisi geride bıraktı.

"Bütün insanlar helak oldu, alimler müstesna, bütün alimler helak oldu, amel edenler müstesna, bütün amel edenler helak oldu, muhlisler (ihlaslı olanlar) müstesna, (muhlisler de büyük tehlikelerle karşı karşıyadırlar.)"

Şehid Borunsî bir ihlas abidesi idi.

Kutsal savunma yıllarında cephede savaşılan bu tür değerli şahsiyetleri bizlere tanıttığı için kitabın yazarına teşekkür ediyorum ve başarılarının devamını diliyorum.

Hüseyin Eyyubiyân

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Saygılar

Dönemin değerli yazarı sayın Said Akif Bey'e sonsuz saygılar sunarak başlamak isterim. İnsan eğer manevî açıdan idrak edebilirse, *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* adlı kitaptaki kelimelerin arasında cennet güllerinin kokusunu hissedebilir. Ben Ehl-i Beyt'le ilgili şiirler yazmayı iftihar bilen biri olarak, bu değerli yazara en içten duygularıyla teşekkür ediyorum. Yalnızca beni değil, birçok edep goncasını, Ehl-i Beyt aleyhimusselamın hayatıyla tanıştırıyor. Sayın Said Akif bu kitapta Hz. Ebulfazl Abbas'ın mucizevi bir şekilde Şehid Borunsî'nin kolundan mermiyi çıkardığını anlatıyor. Ben de bu cümleden etkilenerek bir dörtlük yazdım:

Kalbindeki güneş sıcak selam veriyor

Geceyi zamanın kalbinden çekip alıyor

Kelime kelime hepsini okudum

Kuşk denilen yerin toprakları her zaman yumuşaktır

Hadi Firdevsî, 26/06/2007

Allah'ın Adıyla

Saygıdeğer kardeşim sayın Akif Bey

Kuşk'un Yumuşak Toprakları kitabını bir kez değil, içindeki bazı hatıraları birkaç defa okudum.

1-Şehid Borunsî'nin büyüklüğü beni öylesine etkiledi ki, gece gündüz zihnimi meşgul etti. Bir keresinde o kadar ağladım ki, eşim yanıma gelip ağlamamın sebebinin kitapta okuduğum hatıralardan dolayı olduğunu anlayınca kendisi de merak edip okudu. Bir süre sonra baktım o da ağlamaya başlamış.

2-Şehid Borunsî'nin resmini ilk defa, Meşhed'de İmam Rıza'nın Türbesi'ne giden caddelerden birinde görmüştüm. Daha önce de adını duyduğum için dikkatimi çekmişti. Bir arkadaşıma: "Ben bu değerli insanı daha yakından tanımak isterdim" dedim. Aradan bir kaç saat geçtikten sonra arkadaşım kitabı bana getirdi. Ben de hemen orada kaldığım misafirhanede kitabı okumaya başladım. Cuma gecesi idi. O gece sabah namazından önce hareme gitmeyi planlıyordum. Eşim kitap okuduğumu görünce ne okuduğumu sordu. Ben de ona: "Bu kitap beni çok değerli ve fedakâr bir şahsiyetle tanıştırdı" dedim. O gece, Hz. Fatıma (s.a.)'ı gördükleri hatırasını okumuştum. Bu hatıra beni o kadar etkiledi ki, o gece harem bambaşka bir hal almıştı.

3-Belirtmek istediğim bir diğer nokta ise kitabın yazarı olan sizinle ilgili. Sizinle tanışmam benim için çok anlamlı idi. Kendinizi hemen tanıtmamanız, sizin ne kadar ihlaslı biri olduğunuzun göstergesidir. Bu kitabın sizin ihlas, sadakat ve açık yürekli olmanızda önemli etkisi olduğu kanaatindeyim.

4-Bütün gençlerin (özellikle de kimlik bunalımı yaşayan günümüz gençliğinin) bu kitabı okumalarını ümit ediyorum. Şehid Borunsî, özgür düşünen her insan için iyi bir örneklik teşkil edecektir. Bana böyle güzel bir kitabı okumak kısmet olduğu için ben de hayatta olduğum sürece, bu kitapta anlatılan değerli şehidi elimden geldiğince insanlara anlatmaya karar verdim. Eğer siz bu kitabı yazmamış olsaydınız, benim onu tanıma şansım olmayacaktı. Size her zaman duacıyım, şehidlerimizin gaybî yardımları her zaman sizlere ulaşsın inşallah.

Cevad Tacik, 12/05/2006

Rahman ve Rahim Olan Allah'ın Adıyla

Sayın Said Akif'in, değerli İslam şehidi Borunsî ile ilgili hatıraların yer aldığı *Kuş'ın Yumuşak Toprakları* adlı kitabı okuyan herkesin eminim ki, hayatının yönü değişecektir. En azından benim için öyle oldu. O günden sonra da bu kitabı kime verdimsem, onlar da aynı şeyleri söylediler.

05/05/2007

Allah'ın Adıyla

İçten ve samimi söylenen her söz, diğer insanların yüreğinde mutlaka yankısını bulur.

Kuş'ın Yumuşak Toprakları kitabı da sayın Said Akif Bey'in içten ve samimi çabalarıyla ortaya çıkmış bir eser. Bundan dolayıdır ki, kalplerde yankısını buluyor ve okuyanları etkisi altına alıyor. Bunlar sayın Said Akif Bey için söyleyeceklerim.

Ama değerli Őhid Borunsı'ye gelince; çok samimi ihlaslı ve açık yürekli bir insanmıŐ, ne mutlu ona.

Ali Muheymeni, 10/05/2007

Yeniden Selam

Ben dn *Kış Hikâyeleri* kitabını aldım ve bugün okuyup bitirdim. Bugüne kadar hayatımda  tane kitap okudum. Bunlardan ikisini Said Akif yazmıştı. *Kış Hikâyeleri* kitabında yazılanlar anlatılacak gibi değil. Tabi ki, bu, içeriğinin kötü olduğundan değil, bir direniş ve iman gücünün ortaya koymuş olduğu güzellikleri anlatmak için kelimelerin yetersiz kalmasından. Yaradan'ın eliyle nakŐedilen güzellikler için sözün bittiği yerdir diyebiliriz ancak.

Ali Muheymeni, 11/05/2007

Allah'ın Adıyla

Slk yolunda ilerlemek için bazı teorik tartıŐmalar yaparak veya bazı alimlerin görüŐlerine baŐvurarak bu konuya cevap bulmaya kalkıŐırsak işi zorlaŐtırmıŐ oluruz ve çıkmaza gireriz. Çünkü onların yollarını öğrenip harekete geçmek zaman kaybına neden olacaktır.

Ama ben kendi tecrübelerime dayanarak diyorum ki, seyr-i slk için izlenecek en güzel yol, yaŐanmıŐ hikyeler, pratiğe dökülmüş örnek hayatlar ve değerli insanların yaŐantılarından ibret almaktır. Çünkü bu insanlarla irtibat halinde olmak veya onlarla bir araya gelmek slk için yol gösterici olmanın ötesinde doğrudan etki yaptığı gibi, bu tür Őahsiyetlerle manevı irtibat kurmak da bu yolda başarılı olmak için önemli bir etkidir.

Ben ve arkadaşlarım *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* adlı kitabı okuduğumuzda bu kadar etkili olacağını tahmin edememiştik.

Hamid Ceyhanî

Bismihi Teâlâ

Bendeniz Peyam Gıyasvend. *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* adlı kitabı okuduğumda çok etkilendim.

Kitabı derleyen sayın Said Akif Bey'e teşekkürü borç bilirim. Bu tür değerli şahsiyetlerin yaşantılarını tanıma fırsatı bulduğumdan dolayı çok mutluyum. Savaş döneminde cephede bulunmak bizlere nasip olmadı. Ehl-i Beyt (a.s.)'ın Arap olmalarına rağmen Acem olan bizlerden yardımlarını esirgemediğini okudukça onlara olan ilgim ve yakınlığım daha da artıyor. Büyük komutan Şehid Borunsî cephede çok zor şartlar altında kaldığı zamanlar Peygamber Efendimiz'in can parçası Hz. Fatıma (a.s.)'dan yardım istediği zaman ona yardım elini uzatan Peygamber ehline ilgi duymamak ve bu dünyaya bel bağlamak imkânsız.

Sözlerimin sonunda öncelikle Sayın Said Akif'e, bu kitabın hazırlanması ve bizlere ulaşmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Şunu da eklemek isterim: Ben 09/05/2006 tarihinde *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabını aldığımda o gece hiç uyumadan sabaha kadar kitabı okudum.

Vesselam

Peyam Gıyasvend, 12/05/2006

Şehidlerin Rabbinin Adıyla

Şehidlerin hayatıyla ilgili kitapları okurken genellikle Şehid Çamran, Şehid Hacı İbrahim Himmet gibi eğitim seviyesi yüksek olanları tercih ediyordum. Şehid Borunsî'yi her zaman ilkokul beşinci sınıfı bitirmiş biri olarak değerlendiriyordum. *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabını okuduğum gece, eğitimin, kültürün, Ehl-i Beyt'in, metafiziğin ve helal ve haramın ne demek olduğunu anladım. Ne zaman şehid olacağını bilerek şehadete nasıl hazır olunduğunu, tağut rejimin hakim olduğu bir zamanda nasıl helal lokma kazanılacağını, hatta helal kazanç elde etmek için yaşadığı yerlerin nasıl terk edildiğini anlamış oldum. Özetlemek gerekirse; bu kitap ve değerli şehidin hayatı bizlere şunu anlatıyor: İslam'ın nasıl yaşanacağını, hayatın her zaman mücadele içinde geçtiğini ve bizim gibi gafil insanların hayatlarında önemli değişiklikler olabileceğini

Sayın Said Akif, hâlâ şehidlerle birlikte yürüdüğünüz, onlarla yaşadığınız, yazarlık becerinizi kullanarak bugünün gafil insanlarını da bu yolda yürümeye teşvik ettiğiniz için teşekkürü bir borç bilirim.

Bu alanda çektiğiniz emeklerin karşılığı olarak Rabbiniz size şehadeti nasip eder ve bizlere de bu duadan istifade edenlerden eyler inşallah

Sadıǧı, 03/07/2006

Dost'un Adıyla

Başta sayın Said Akif olmak üzere bu kitabın hazırlanmasında emeği geçen herkese teşekkürü bir borç bilirim. Aradan geçen bu uzun zamandan sonra, şehidlerin hayatını anlatan kitapları okumamız yüreğimizin kir ve paslardan arınmasına vesile oluyor. Özellikle bu tür hatıraları derleyenler için daha da etkili olacağına inanıyorum. Böyle olduğu takdirde muhataplar üzerinde daha fazla tesir bırakıyorlar. Sayın Said Akif daha önce de bu tür derlemeler yaptığı için kendisi yeterince tecrübe kazandığından *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabı insanda bu derece iz bırakıyor.

Şehidlerin yolunu sürdürmek için çaba gösteren herkese başarılar diliyorum.

Bayramî, 09/05/2007

Allah'ın Adıyla

Ve *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabı...

Hakk'a gönül vermiş olan bir inşaat işçisinin bereketli elleri taşlaşmış kalplerimizi yumuşatıyor. Zulmün karanlıklarına gark olmuş zihinlerimizi, Hz. Fatıma aşkıyla yeniden aydınlatıyor.

Ey Peygamber'in can parçası, bu değerli komutanın elini tuttuğun gibi, bizim de bu dünyada ve öteki dünyada elimizden tut.

Kafili Nejad

Bismihi Teâlâ

Değerli Said Akif tarafından derlenmiş olan ve saygıdeğer Şehid Borunsî'nin hayatını anlatan *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* oldukça güzel, akıcı ve her yaş grubu ve her meslekten insanlar için okunabilecek bir kitaptır. Kitabı okuduğum sıralarda defalarca gözyaşlarıma engel olamadım. Değerli Şehid Borunsî'nin hayatını nerede anlattıysam beni dinleyenler ağlamaya başladılar ve onun büyük bir insan olduğunu söylediler.

Kitabı tavsiye ettiğimiz insanlar da çok beğendiler.

“Kutsal Savunma” dönemine ait değerleri ve eserlerin yayını konusundaki çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Ali Asgar Kıraatî, 06/05/2006

Rahman ve Rahim olan Allah'ın Adıyla

Kuşk'un Yumuşak Toprakları kitabını okudum. İslam İnkılabı Rehberi'nin dediği gibi: “Ecirleri Allah katında mahfuzdur.” *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* kitabı beni derinden etkiledi. İçimdeki bir çok yanlış inanışa bir cevaptı bu kitap. Eğer biz doğru bir şekilde talep etmesini bilsek ve kendimizi düzeltirsek Ehl-i Beyt (a.s.) bizim dualarımıza icabet edecektir. Yeter ki, biz doğru bir şekilde talep etmesini bilelim ve hatalarımızı düzeltmek için adım atalım.

el-Ahkar

Şehidlerin Rabbinin Adıyla

Kuşk'un Yumuşak Toprakları bugüne kadar okuduğum yaklaşık iki bin kitap içinde gözüm ve gönüm arasında bir yol açarak gözyaşlarıyla okuduğum tek kitaptı. Bu kitaptan iki yüz adet arkadaşlarıma hediye ettim.

Nasıl hediye ettiğimi anlatayım: Kendisine “Bu kitabı sana hediye ediyorum” diye verdiğim arkadaşlarım kısa bir süre sonra yaşlı gözlerle duygusallığın zirvesinde bana gelip “Kitabı falanca arkadaşşıma emanet verdim” diyorlardı.

Muhammed Mehdi Diyâni, 10/05/2006

Cemil olan Allah'ın Adıyla

Kış Hikâyeleri isimli kitapla ilgili tanıtım çalışmalarını duyduğumda, bunun da diğer bazı kitaplar gibi boş ve abartılı bir tanıtımdan öteye geçmeyeceğini düşünmüştüm. Ama bazı arkadaşlarımin söz konusu kitabı ve *Kuşk'un Yumuşak Toprakları* adlı kitabı okuyan bazı tanıdıklarımın anlattıklarını duyduğumda bu kitabı okumaya karar verdim. Önce *Kış Hikâyeleri* ve ardından *Kuşk'un Yumuşak Toprakları*'nı okudum. Her iki kitap da bence harika idi ve bu konudaki çalışmalar takdire şayandır. Kitabın müellifinin eline ve kalemine sağlık.

Daha sonra sırasıyla; *İrfan Yolcusu*, *Fetih Anahtarı* ve *Takdir Meltemi* isimli kitapları da okudum. Okuduğum bu kitapların da diğerleri kadar etkileyici olduğunu cesaretle söyleyebilirim. Kültürel saldırılara şiddetle maruz kaldığımız bu günlerde, sayın müellifin toplumumuza yine böyle değerli eserler takdim etmeye devam etmesi ümidiyle.

Teşekkürler

Hatıra-i Bozorgi, 01/09/2006

Fotoğraflar

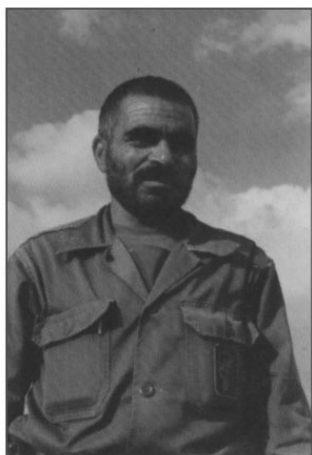
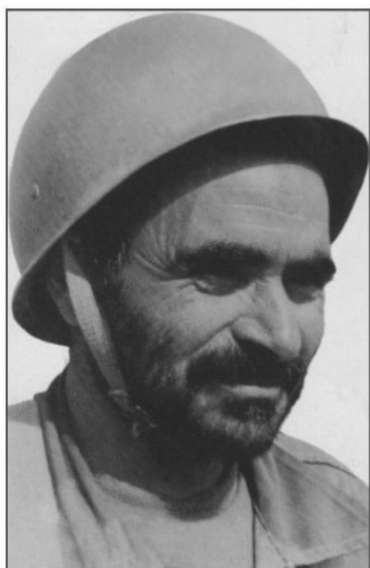

Şehid Abdulhüseyin Borunsî... maneviyat ve sonsuzluğu
bâtınında emanet olarak bulundurduğunu anlatan ve canlılığını
koruyan resim.

Makam-ı Muazzamı Rehberi: “Şehid Borunsî'nin, yüksek öğrenimi yoktu, onu cephede görenler şöyle diyordu: Askerler için konuşma yaptığı zaman, etkisi, tahsil görmüş insanlardan daha fazlaydı. Besiciler üzerinde öylesine bir tesir bırakıyordu ki, onları tamamen etki altına alıyor ve onlarla mantıklı konuşuyordu, sanki yüksek öğrenim görmüş gibiydi, inkılabın vermiş olduğu ruh budur.”

Şehid Borunsî - Hamid Halhâlî

Seyyid Kâzım Hüseynî - Şehid Borunsî - Şehid Vahidî (oturan)

Şehid Borunsî,
Bedir operasyonu
öncesi

Soldan: Şehid Ender Cemalî, Şehid Vahidî, Şehid Borunsî,
Hac Ağa Cemalî, Şehid Nur Ali Şuşterî

Sağdan: Hüseyin
Pur'un kardeşi,
Şehid Ender
Cemalî, Şehid Nur
Ali Şuşterî, Şehid
Borunsî

“Bu operasyonda buluşma, Yar ile buluşma var inşaallah. Ümit ediyorum ki, isimsiz bir şehid olurum, cenazem, şehidlerin efendisi gibi, Fırat suyunun kenarında ve onun yanında kalır.”
(Şehid Borunsî, Bedir operasyonu öncesi)

Şehid Borunsî - Şehid Vahidî, tugay komutan yardımcısı.